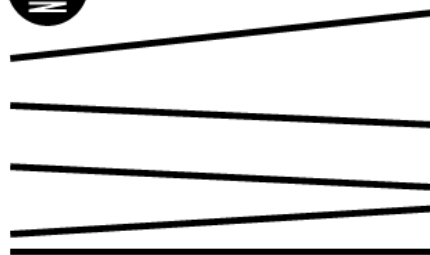

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 20
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

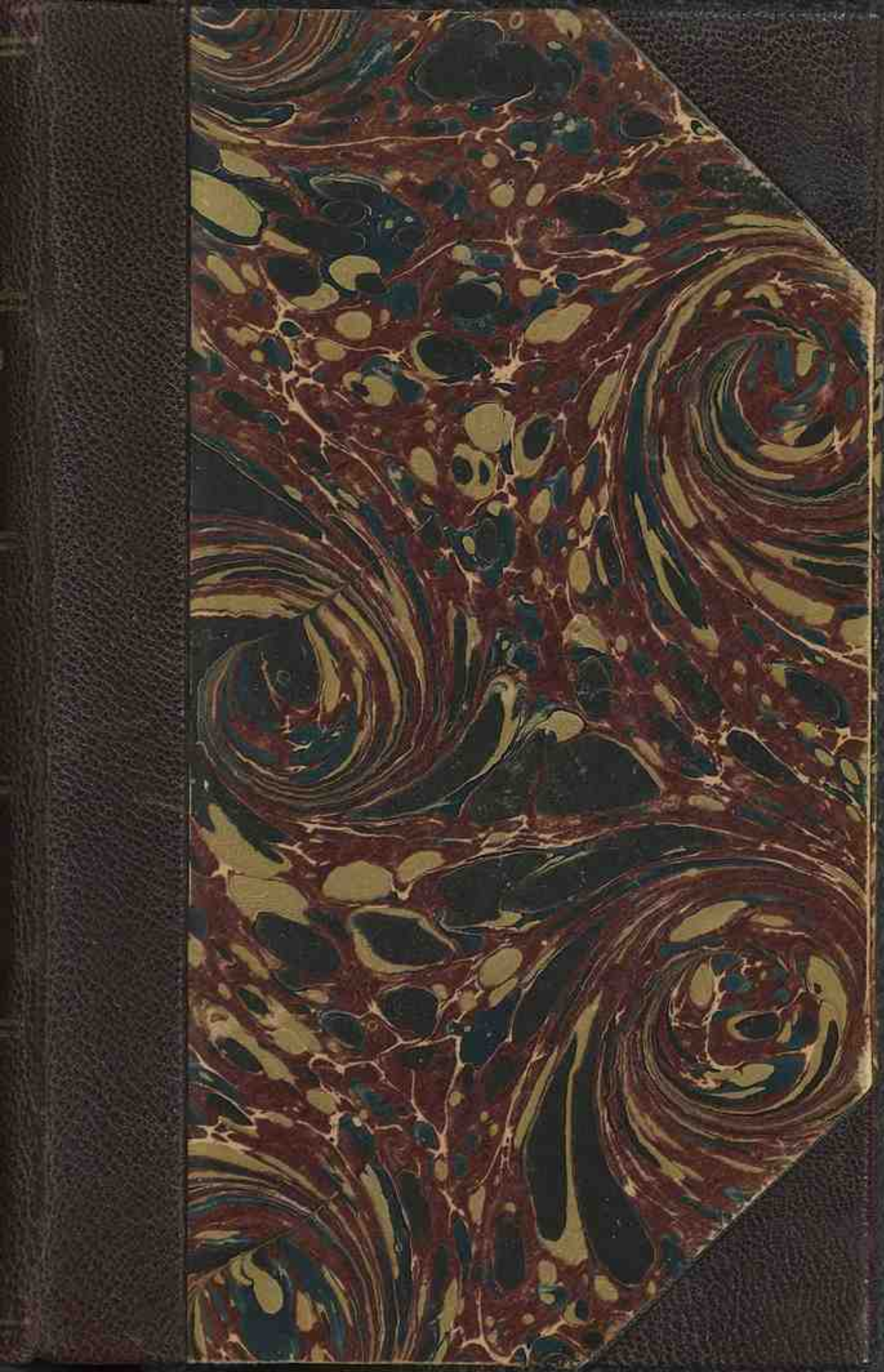
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

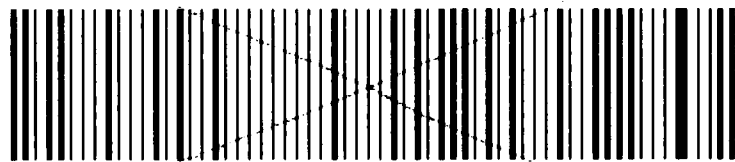
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05754 5

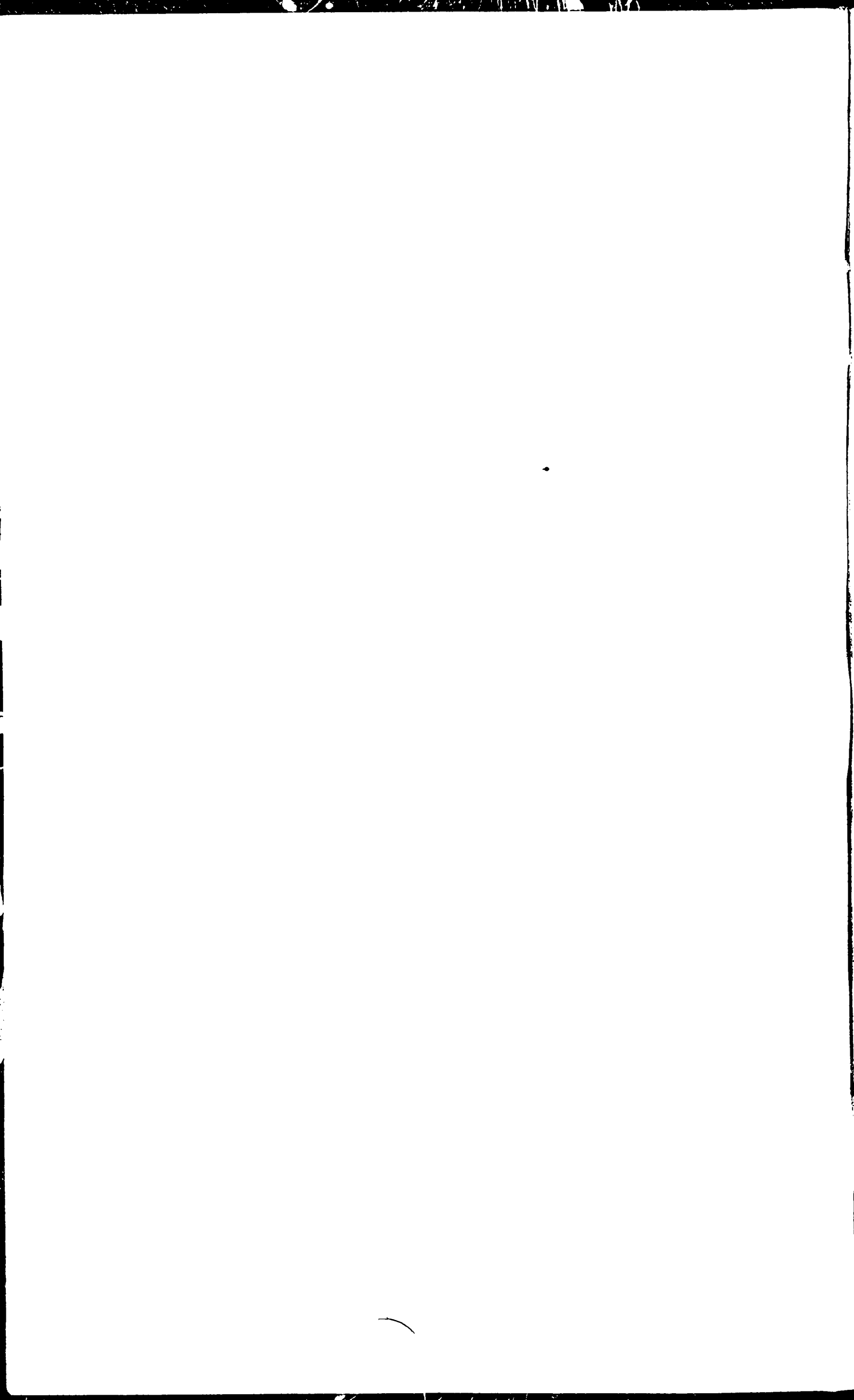
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023479606

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. L. Vieberg.

6te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Selge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepriis 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. Enriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepriis 4 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6,

1860.

Druck des J. H. Schultze.

Oehlschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Trykt hos J. H. Schulp.

Indhold.

Lyriske Digte.

Side.

Troft. Paris, i Begyndelsen af Sept. 1807	1.
Bøn til Guderne	4.
Længsel i Paris	6.
Julen i Paris	8.
Den britiske Heltedaad	11.
Med et lille Speil.....	13.
Vinterangst.....	15.
Sommertroft	—.
Sang til Mozarts: Konnte jeder brave Mann	16.
Normands-Sang. Paris, Sommeren 1808	17.
Da jeg reiste til Italien	19.
Simplon. Paa Tilbagereisen	21.
Til en norsk Veninde i Frankrig	24.
Kongens Fødselsdag. Jan. 1810	25.
Under D. Mallings Portrait	26.
Christian August. 1810.....	27.
Emalds Grav	28.
Urlequinos og Pieros Oprindelse.....	30.
Baarsang	34.

II

	Side.
Digteren, Amor og Musen	36.
Digterens Hiem	39.
Christiansholm	43.
Til Schulz	44.
Til Melpomene	46.
Mine Mestere	50.
Til min Læser	52.
Tilbageblik paa Rom	54.
Alh og Gulhyndh	68.
Til Kronprindsesse Carolina	71.
Schimmelmanns Fodselsfest	—.
Phoenix. Dec. 1810	73.
Til Danmarks Dronning	75.
Sang paa Kongens Fodselsdag. Jan. 1811	76.
Stærkodders Svanesang	78.
Bryllupsang	80.
Bryllupsang	82.
Kongens Skaal. Den 11te Dec. 1811	84.
Sang for Skhedeselskabet paa tredie Juledag 1811	85.
Sang for samme Selskab paa samme Dag	87.
Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen	88.
Til Kammerherre Juel paa Thorseng. Sommeren 1812	92.
Julesang. 1812	94.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fodselsdag	95.
Sang for Skhedeselskabet	97.
Til Kongen	99.
Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg	101.
Til Prinds Christian Frederik, Statholder i Norge	102.

I Krigens Tid, da Vinen var dyr	104.
Til Ludvig Heiberg	106.
Thorvaldsenske Billeder:	
Jason	108.
Amor og Venus	109.
Jesús, Johannes og Maria	110.
Hercules og Hebe	111.
Venus med Æblet	113.
Charitas	114.
Jesús og Johannes	116.
Prometheus og Minerva	— .
Amor og Psyche	117.
Christus med Børnene	— .
Jno, Bacchus og Mercurius	— .
Hector, Paris og Helene	118.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fødselsdag	— .
Sange til Velkomstfesten paa Nyholm. Aug. 1814	120.
Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian. Aug. 1814	122.
Sang for Strydeselskabet. Aug. 1814	125.
Til Froken Ida Brun. Paa hendes Fødselsdag	126.
Til Jomfru Sophie Brun. Paa hendes Fødselsdag	128.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Oct. 1814	131.
Paa vor Dronnings Fødselsdag. Oct. 1814	134.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1815	135.
Cantate ved Prinds Christian Frederiks Bryllup. Mai 1815	137.
Sang af Eleverne i de Blindes Institut	139.
Til visse Dablere. Juni 1815	140.
Den 4de Juni 1815	141.

IV

	Side.
Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. Juli 1815	144.
Folkesang ved samme Fest.....	146.
Apol og Muferne	148.
Sang i Anledning af Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.	
Sept. 1815.....	152.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsfest. Oct. 1815...	154.
Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag	155.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelses-	
dag. Dec. 1815	156.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1816	158.
Solvbrølupsfesten i Leire	159.
Til Kongen ved Fugleskydningen. Aug. 1816.....	161.
Frederiksberg:	
Til Danmarks Dronning	163.
Til mit Hiem og mine Born	164.
Slottet	166.
Skolerne og Kirken	173.
Til min Søster	180.
Haugen.....	182.
Søndermarken	188.
Voigt	194.
Morgenvandring i Haugen	195.
Kirkegaarden.....	197.
Jndreisen	202.
Horats's Skaal	205.
Golds Solvbrølup. Nov. 1816	207.
Charlotte Schimmelmann. Dec. 1816.....	208.
Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.....	210.

Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien	212.
Danskt Borgerfang.....	214.
Martin Luther. Dde paa Reformationens Jubelfest 1817	216.
Sophias Grav. Febr. 1818	219.
Under P. Goersoms Portrait	— .
Sang ved Jubelhøitiden for Præsten Chr. Brøndsted. Sept. 1818	220.
Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav. Oct. 1818.....	222.
Ved Michael Rosings Grav. Oct. 1818.....	224.
Skildepaddevise	227.
Bacchus og Cupido.....	229.
Til Conferenceraad Hans Heger paa hans Embeds-Jubeldag. April 1819	231.
Schalls Fødselsdag. April 1819.....	234.
Sang til Thorvaldsen. Den 13de Oct. 1819.....	235.
Sang til Thorvaldsen. Den 16de Oct. 1819.....	237.
Hans Heger. Nov. 1819	239.
Elegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.....	242.
Fædrelands-Sang	245.
Stiftamtmand F. Moltke. Jan. 1820.....	247.
Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer. Jan. 1820	250.
Afskedsang til Bram. April 1820	252.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Juli 1820.....	253.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 40 Aars Føst. Nov. 1820	254.
Tancred og Høstgildet	256.
Poesiens Nytte.....	260.

VI

	Side.
Jule-Cantate.....	268.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1821.....	275.
Unders Sandoe Drsted. Da hans Venner havde ladet ham male. Marts 1821.....	276.
Thomas Thaarup. Oct. 1821	278.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsdag. Oct. 1821 ..	281.
Jubelfang for Adam Wilhelm Hauch. Nov. 1821.....	282.
Tusmørket	284.
Den Elskende.....	285.
Den Haabefulde.....	288.
Hilsen og Afsked. Efter Goethe.....	289.
Tristan til Isalde. Efter en gammel fransk Vise.....	290.
Maanen i Tusmørke	291.
Undskyldning	293.
Æften. Til en Veninde.....	294.
Didactisk Poesie.....	296.
Følgen af Thors Hammertab.....	298.

Trøst.

Paris, i Begyndelsen af 1807.

Jeg frygter ei for Fiendens Magt,
Vil ei for Danmark græde;
Thi fast er mine Brødres Pagt,
Og stærk den danske Kiæde.
Tredobbelt snoes den Led for Led
Af Ure, Trostløb, Tapperhed.
En Riding frygte Fiendens Magt,
En Feig for Danmark græde!

Jeg frygter ei for Kiøbenhavn,
En Dronning iblandt Stæder;
Hver Borger i min Fødestavn
Opoffrer Liv for Hæder.
Jeg veed, at de paa Volden staaer,
Og stride som for hundred Aar;
Hvi frygte da for Kiøbenhavn,
Den Dronning iblandt Stæder?

O, stod jeg paa den faste Borg
Bed mine Brødres Side!
Det er min Smerte kun, min Sorg,
At jeg kan med ei stride,

Hvor viges ei en Fingersbred,
 Hvor Bretlands Knegte styrtes ned.
 O, stod jeg paa den gamle Borg
 Ved mine Brødres Side!

Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.
 Paa Ringsted Mark skal Briten døe,
 For ud sin Vold at sone.
 Frem, Bønder! under Gæstenskiold,
 I danske Mænd, med Sværd og Skiold!
 Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.

Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?
 Troer du ei, Danmark eier nu
 En Rodbrog, Jernside?
 At Siælland meer ei sender ud
 En Tveskiæg, Knud, en Hardeknud?
 Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?

Hvem takker du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?
 Hvo lærte dig, paa Sneffen flog
 At pløie Hav og Floder?
 Hvad est du med dit Sværd, dit Skæft?
 Et Udskud af den danske Kraft!
 Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?

Men Sønnen vil sin Moder slaae,
 En Skændsel uden Rige!
 Naturen jeer forfærdet paa
 Den nedrigste blandt Krige.
 Halsbugger ham paa Axel-Bold,
 Den Bovhals over eget Skiold!
 Han vil sin gamle Moder slaae,
 O Skændsel uden Rige!

Og stormed de i Tusindviis
 Herhid for Dan at skræffe,
 Skal Odin snart sin Bro af Jis
 Hen over Havet skræffe.
 Hift staaer endnu en Hær saa skion,
 Hver Helt sin Moders gode Søn,
 Den skal med Tugtens hvasse Riis
 Snart Røvermodet knække.

Da kommer Fredrik stærk og brav
 I blanken Pandserplade,
 En Moses giennem røde Hav
 Af Briters Blod at vade.
 Med draget Sværd han stævner frem,
 Da hjælper ei God dam, God dam!
 Da finder Røveren sin Grav
 Paa Danmarks brede Glade.

Forløst skal i sin sølvblaa Favn
 Snart atter Havet bære
 Bort Siælland og vort Kiøbenhavn
 Til hele Nordens Ære.

Dg, Fredriksberg! din grønne Glæde
 Skal række Fredrik Fredens Krands,
 Dg overalt det danske Navn
 Et Hædersmærke være.

Bøn til Guderne.

Fader Odin! lad dit Lys
 Kraftigt i mit Hierte lue.
 Dødens angstelige Gys
 Mægter ene du at lue.
 Lær mig finde Mimers Væld
 Mellem Skovens dunkle Stammer,
 Lær mig føle mine Flammer
 I det friske Biisdomsqvæld.

Giv mig Kræfter, Asa=Thor!
 Styrk min Hammer til Jdrætter,
 Lær mig paa den vilde Jord
 At bekæmpe Mørkets Jetter.
 Lær mig, fra min egen Aand
 Midgardsormens lumste Smerte,
 Der omspænde vil mit Hierte,
 Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik,
 Lær min Harpe nordisk flinge,
 Slut min Tørst med Guttungs Drif,
 Hæv mig paa din Drævinge.

Lad dit Æbles søde Saft,
 Idun! i mit Bæger flyde,
 Lad mig gavmild Frugten nyde,
 Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
 Overflødighedens Fyrste,
 Du, som Ax til Jorden ned
 Ryster fra din Gullinbørste!
 Skienk mig et bestedent Neg,
 Mens min Sang i Skoven runger,
 Lad mig uden Frygt for Hunger
 Dve fort min Strængeleg.

Frigga! i din Herthadal,
 Ved en Brink i dine Skove,
 Byg din Søn af Løv en Sal
 Nær ved Søens friske Bove.
 Rejs den, hvor jeg Lyset saae;
 Hvor de randt min Ungdoms Dage,
 Men hvor Venskab blev tilbage,
 Skienk mig en fortrolig Braa.

Kom saa ned til Gefions D,
 Skionne Freia, Nordens Glæde!
 Bring til Hytten mig min Mø,
 Sling os i din gyldne Riæde.
 Sling os i din Lof saa holdt,
 Som ei Heltens Glavind frænker:
 Habor sprængte Sigars Rænker,
 Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Vgirs Hav
 Kølgt op mod Stranden skyller,
 Stig da, Baldur! fra din Grav,
 Mens i Mulm sig Solen hyller;
 Styrk min Aand med qvægsom Ro,
 Lær mig Livets Blomster sanke,
 Lær ved hellig Eftertanke
 Mig at finde Haab og Tro.

Naar da Lofes haarde Stang
 Hødur støder i mit Hierte,
 Følg din Ven den skumle Gang
 Giennem Helas Gru og Smerte.
 Styrk mig med dit Guddoms-Mod,
 Sving mig høit fra Jordens Brimle
 Med dig til dit lyse Gimle,
 Fromme Baldur Giegod!

Længsel i Paris.

Af, hvor det stundom dog ret vederqvæger,
 At see en ædel, deilig Biv!
 Da flammer Diet, Hiertet hun bevæger,
 Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man Alt bemærker,
 Man føler sig i Gensomhed forstemt,

Dg seer saa mange fældne Kunstens Bærter,
Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradiis før Eva Manden?
Man ubefiendt i fremmed Skare gaaer,
Dg morer sig saa længe med Forstanden,
Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder
En blomsterløs, en visen Krands,
En Sæbeboble, som til Intet falder,
Musik i Salen uden Dands.

„Hvad? du er i Paris, som hyppigt brammer
Med skønne Qvinder, og dog længes du?
Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
For lutter Lilier og Roser nu?“

Alf, Kiære! mange skønne Lilier vinke,
Som Rose smiler mangan yndig Glut;
Men Rosen fik sit Purpur kun af Sminke,
Dg Lilien er brudt.

Dg hvor uskyldigt Stammerne sig reise,
Slaaer Solen dog deri for middagsheed;
Jeg seer dem alt for mandigdriftigt kneise,
Dem mangler skyggesuld Beskedenhed.

Til disse Hedninger mig Intet binder,
Hvis Afgud Vittigheden er dem Alt.
Jeg elsker Nord; der sminker Kulden Kinder,
Der er ei end Blufærdigheden qvalt.

Lev vel, Apol! du mistet har din Bue,
 Du truer som en stakkels Gud af Steen.
 Farvel, Fru Venus i din Sminkelue!
 Mig vinker Freia med sin Bøgegryn.

Julen i Paris.

Naar Høsten er forsvunden
 Med sine Frugter hulde;
 Naar Jorden fast er bunden
 Af Isens kolde Lænker;
 Naar Spurven hist sin Føde
 Kun hopper sig i Møde
 Midt i den skarpe Kulde
 Paa Landeveiens Steen;
 Naar Sneens Lag sig sænker
 Paa Græs, paa Tag og Green:

Da, tænkte jeg, da kommer
 Paa dunkle Himmelhvælving
 Den skønne Vintersommer;
 Da stråler dig i Møde
 Hist helligt fra det Fjerne
 Den klare Midnatsstjerne
 Med fromme Straalestjælving,
 Og tolker dig saa blid:
 Nu nærmer sig den søde,
 Den skønne Juletid.

Dg Jordens hvide Flade
Da smiler med Forlængsel
Mod Nattens Stjerneflade,
Naar Dagens Tid er omme;
Ret som den vilde sige:
Kun Himlens lyse Rige
Mig trøster i mit Fængsel
Alt med sin Blinken sød;
Fra oven maa det komme,
Forneden er kun Død.

Men borte blev min Glæde,
Thi Jorden ei sig smykte
Med Sneens Høitidsflæde.
Jeg saae til alle Kanter,
Men kun en Hverdagstaage
Laae tykt i alle Kroge;
Ei Frosten Stovet trykte,
Ei Dyndet undertvang,
Dg ingen Jisdemanter
I Træets Dren hang.

Da nu Naturens Rige
Ei smykte sig derude,
Da lod jeg Haabet vige.
Af, tænkte jeg, af Himmel!
Hvis Buske, Trær og Stene,
Som staae saa fromt alene,
Vil ingen Fæst bebude
Mod høien Juleqvæld —
Letfindig Stadens Brimmel,
Den gjør det mindre vel!

Dg hvad jeg tænkte, skete:
Til ingen festlig Glæde
Sig Nogen tilberedte.
Jeg saae ei Dagen funkle,
De sad og solgte, købte,
Til Mørket Jorden svøbte,
Paa Gade, Torv og Stræde.
Da gif jeg ud forladt,
Dg stirred i den dunkle,
Den høie Julenat.

Dg tænkte mig tilbage
Fra disse Glæder tomme
Til vore Barndoms=Dage,
Da vi, Sophia! ginge
Mod Aften ud at skue
Den Sky paa Himlens Bue,
Hvor Englen skulde komme,
Som under Klokkens Klang
Snart vilde Gaven bringe,
Mens vi vor Psalme sang.

Dg tænkte mig tilbage
Hen i vor Julestue,
Hvor ei trearmet Stage
Af Solv, for Pragt at vise,
Men Lyset selv i Trende
Paa Bordet maatte brænde
Helligtrekonger=Lue,
Mens Alle siunge saa:
Guds Godhed ville vi prise,
De Store med de Smaae!

Den britiske Heltedaad.

Hvo pløier atter hist vor Sø?
En talrig bretlandsk Flaade!
Den nærmer sig til Fredens D;
Hvo løser denne Gaade?
Hvad vilst du paa vor grønne Strand?
Udæsker du den danske Mand?
„Ja, danske Kæmpe! du maa døe,
Forkaster du min Raade.“

Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?
Troer du ei, Danmark eier nu
En Rodbrog, Ironside?
At Siælland meer ei sender ud
En Tveskiæg og en Store Knud?
Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?

Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?
Hvo lærte dig, paa Snekken klog
At pløie Hav og Floder?
Hvad est du med dit Sværd, dit Skæft?
Et Udsbud af den danske Kraft!
Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?

Hust, da du nylig voved dig,
Hvor Danerflaget vaier,
Dg offred tusind Brødres Liv,
Ha, for en indbildt Seier!

Vilst atter ved din bratte Død
 Du farve Siællands Bølge rød?
 Vel! Danerampen venter dig,
 Som han at vente pleier.

Ti, Skiald! saa sløvt er ei hans Blik,
 Som dine Tanter mene;
 Han har ei glemt de Slag, han fik
 I sidste Heltescene.
 Af Kampen fik han snart sin Rest;
 Med Qvinder strider Briten bedst:
 Han fandt — et heldigt Dieblif! —
 Sin gamle Moder ene.

Trofskyldig, ubevogtet der
 Hun sidder i sin Hytte;
 Nys uddrog hendes Sommers Hær
 For Grændsen at beskytte.
 Hun spinder flittig ved sin Teen,
 I Hiertet blid, i Siælen reen;
 Da kommer Tyven mere nær,
 Og lurar paa sit Bytte.

En liden Sparebøsse staaer,
 Hvor trygt den stod jaalænge;
 Der har hun henlagt Aar for Aar
 En sparet Solverpenge.
 Af, det var hendes hele Skat!
 Den stjaaler han ved Midienat,
 Den rige lumske Tyv, og gaaer,
 Mens hver Mand er til Sengen.

Dog Herren først af brystne Teen
Han river, rovberuset,
Dg saarer hende Arm og Been,
Dg tænder Ild paa Huset.
Saa gaaer han bort; men Haan og Skam
Dg Hevn og Giengjæld følger ham,
Saa vist som endnu Steen paa Steen
Dg Hytten staaer i Gruset.

Danmark har sine Snekker tabt,
England har tabt sin Ære.
Hvem sommer det sig nu, fortabt,
Utrøstelig at være?
Skibsplanker groe bag Skovens Læ,
Hvor vøjer atter Ærens Træ?
Danmark har nogle Snekker tabt,
Britannia tabt sin Ære.

Med et lille Speil.

I Fald min Musa tog ei feil,
Hvad bedre kan vel end et Speil
En yndig Evadatter gives,
Hvori hun daglig selv kan see,
Hvor deiligt Kindens Roser lee,
Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand
Saa smukt et Billed male kan

I mange Timer, flere Dage,
Som hun i en Minut, naar blot
Hun selv, hvis Lyset falder godt,
Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
At hun forglemmer meget snart;
Hun nemmer hurtigt, men erindre,
Det er ei hende nær saa nemt,
Især hun strax igien har glemt,
Hvor sfielmsk de skionne Dine tindre.

Har Zephir nu desuden tidt
I lette Silke spøget lidt,
Og overskredet sine Grændser;
Naar Lokken alt for vildt han flaaer,
Da er det godt, at strax man staaer
For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag, du Hulde! dette Speil.
Det viser Skionhed uden Feil,
Det viser Amors hulde Kerte.
Og har du sødt i Speilet leet,
Da har du grandt det Billed seet,
Som staaer i manges Ynglings Hierte.

Vinterangst.

Maanen skinte bleg paa Sne,
 Natten var saa klar at see;
 Mornen bag ved Buggen stod,
 Runer skrev med Barnets Blod.

„Hvad du vil, og hvad du skal,
 Er alt her et sluttet Tal;
 Hvad du lever Mar for Mar,
 Paa din Pande skrevet staaer.“

Saadan sang hun, og forsvandt;
 Ingen veed, om det er sandt.
 Maanen skinner bleg paa Sne —
 Hvo vil giennem Natten see?

Sommertroest.

Solen skinte varm og skøn,
 Dagen var saa blomstergrøn,
 Baldur bag ved Egen stod,
 Styrked Ungersvendens Mod.

„Vengst dig ei ved Mornens Sang,
 Gaf med freidigt Mod din Gang,
 From i Hierte, fiæk i Aand!
 Det staaer i din egen Haand.“

Saadan sang han, og forsvandt;
 Men hans Trostens=Ord er sandt,
 Angstens Vinter=Is flød hen,
 Mildt staaer Haabets Grønt igien.

S a n g

til Mozarts:

Konnte jeder brave Mann.

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidsel her
 Uden Farve, mørk og tvær,
 Sig blandt vore Roser slynge!

Baaren alt for hurtig gaaer
 Med sin Blomsterflynge;
 Lad os da, mens vi har Baar,
 Elske, drikke, synge!

Viin og Piger! hulde Lyst!
 Glas i Haand, og Mo ved Bryst,
 Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyft og Skiertz!
 Naar vi eder møde,
 Staaer Horats, Tibul, Properts
 Utter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
 Har udgydt sin Honningskaal,
 Ingen blank Pocal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
 Hvor han skielmsk fremtitter,
 Kysser i sin Blomsterseng
 Tusind Favoriter?

Hvor den raske, skionne Gut
 Favner varmt den smekke Glut!
 Ham vi os til Mønster tage!

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Normands-Sang.

Paris, Sommeren 1808.

Sørge, hvo som vil, for Norges gamle Land!
 Jeg kiender ikke Sorgen.

Frygte, hvo som vil, for Bierg og Dal og Strand!
 Mig Frygten er forborgen.
 Dovrefield skal Svensken, tænker jeg, la'e staae,
 Elven skal i Dalen han frit lade gaae.
 Skyen svinder bort;
 Er end Natten sort,
 Solen skinner klart i Morgen.

Blodet rinder let i hver en Normands Bryst,
 Som i Klippen Kildevældet,
 Hjertet svæver høit og rede til en Dyst,
 Som Drnen over Fjeldet.
 Bjørn og Ulv maae flygte bort for Klippens Børn,
 Svensken er ei Ulv, og endnu mindre Bjørn.
 Sidst ved Fredrikshald
 Gik han jo sit Fald;
 Troer han, Kræften er forældet?

Briten er en Høker, Høkeren forstaaer
 Helten ifkun slet at møde.
 Hvor ei Lysten meer, og Guldets meer forslaaer,
 Der maa stakkels Briten bløde.
 Huse kan han brænde, Qvinder kan han slaae,
 Men mod Landets Sønner vil han slet bestaae.
 Zinclar fandt sin Død
 Hist i Dalens Skjød;
 Der er Rum til flere Døde.

Snart skal Havet meer ei med sin sølvblaa Favn
 Skille vore Brødreriger;
 Snart staaer mellem Throndhiems By og Kiøbenhavn
 Ingen fiendtlig væbnet Kriger.

Skaal for hver en Broder i den danske Dal,
 For hver Broder i den norske Klippesal!
 Fryd og muntert Liv
 For hver Daneviv!
 Skaal for alle Norges Piger!

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven! jeg skal ei reise længer,
 Du mener, intet Nytt jeg finder der;
 At ikke den til fjerne Skønhed trænger,
 Som kan opdage Skønheden saa nær;
 At Meget vil mig hisset ei behage,
 Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
 Og at den Sol, som muntre vore Dage,
 Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;
 At Norden savne vil min Digterstyrke,
 Naar den mig seer de velske Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
 Dit Brev kun frister mig med Ironie.
 Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
 Han kender Livet ei, han er ei fri.
 Thi som med raske Flugt i vore Aarer
 Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
 Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
 Med Verden. Derved styrkes Siælens Mod.
 Gensformigheden skjeldne Skønhed dølger,
 Paa Verdenshavet gaaer kun store Bølger.

Og hvad er Phantasiens Siælesøde?
 De Billeder, som Verden os har viist.
 Naar Blomsten ikke Lust og Straaler møde,
 Da har den snart sin Deilighed forliist.
 En Brudgom først maa tumle sig og handle,
 Før han til Hytten bringer fromme Brud.
 Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
 Da springer alle Haabets Knopper ud;
 Da vorder skienket, vorder atter givet.
 I denne Bexelvirkning nydes Livet.

See, Muserne beboe de fjerne Bierge,
 Hvo dem vil see, sig Templet nærme maa.
 I dunkle Huler smedde Trælledværge,
 En Trællesjæl kan intet Høit forstaae.
 Vort Hierte — Broder! Sandhed var din Tale —
 Er Siælens bedste Højsal; men i Fald
 Du luffer denne skionne Sommervale,
 Da blier den som den øssianske Hal:
 Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
 Bestraalt kun af Gensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal, den ud maa vende
 Sin aabne Bæg mod Dalen, stor og fri;
 Og der maae mange stolte, faade Svende
 Til Borgens Frue gaae paa Frieri.
 Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder!
 Maa længe tumle sig paa Verdens Hav.
 Han kommer hjem, naar man det mindst formoder,
 Og sender plumpe Lidenstak i Grav.
 Han sælger Ungdomsfrækhed med sin Bue;
 Hans Huset er, og hans den skionne Frue.

Af mangt et Rosenbed har Bien draget
 Sin søde Saft, af mangel Blomstervang.
 Hvad ei som Syn, Bedrift mig har indtaget,
 Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
 Thi lad mig flagre over Alpemuren,
 O Ven! og stæk ei mine Binger smaae.
 Jeg maa besynge Mennesket, Naturen;
 Deri bestaaer mit Liv. Thi lad mig gaae!
 Af Arken Duen slip i Laurbærlunden,
 Den kommer atter med et Blad i Munden.

Du kalder det unordisk, did at fare,
 Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
 Og har du glemt Normanners stolte Skare,
 Som oversvømmet trindt den hele Jord?
 Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
 Og deres Guder med; og saa gjør jeg.
 Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
 Did over Alpesneen gaaer min Bei,
 Og i de skønne blonde Lombardinder
 Omfavner jeg kun mine Landsmandinder.

S i m p l o n.

Paa Tilbagereisen.

Der staae igien de taarnehøie Trolde
 Med Taagedamp om Been.
 Lidt efter lidt forsvandt de grønne Bolde,
 Her kneiser nogne Steen.

Mig vinker Kæmpen, der de gamle Daner
 I Flokke saae saa tidt;
 Hans Hielm er Is, og Hielmetoppen Graner,
 Og Pandjeret Granit.

Hvi svulmer Hiertet mere kæft i Barmen
 Ved denne Klippehal?
 Jeg hører Ornens Susen, Fossens Larmen,
 Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrter og de Laurbærhæffer,
 Hvor Marmorstøtten stod?
 Jeg seer kun Biergets Top, som Sneen bedækker;
 En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
 Hiin Uengsteligheds Vee.
 Mig vinker Idun med de friske Kinder
 I Klædningen af Sne.

Hvad er dog det? Og hist i Morgenrøden
 En Banghed mig betog;
 Det kom mig stundom for, jeg hørte Døden,
 Naar Nattergalen slog.

I Køligheden jeg mig føler lettet;
 Ei Heden var min Ven.
 Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
 Og vilde bort igien.

„Saa har Apol dig ikke værdig funden
 Da til sin Himmel klar;
 Saa er den skønne Kunst for dig forsvunden,
 Saa est du en Barbar!“

Belan, Barbar! Der hersker og i Norden
En Gud, som Harpen slaaer;
Han er ei Yngling, han en Mand er vorden
Med Egeløv i Haar.

Han lærte mig i mine Fædreslove
At røre Harpen stærk;
Han lærte mig mangt Helteqvad at vove
Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skionne Græfers Aand! du selv maa sande,
Jeg hylde dine Bud:
Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Viisdom mig har aabenbaret
I evig Skønhedsglands;
Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
Mit Hjertet og min Sands.

Og I huldsalige Farvetryllier,
Som nu ei Diet seer!
Mon vel en Digters bedste Phantasier,
End I, mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
Begravede Natur!
Skøndt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
Betragted hver en Muur.

Og tydske Sværmerier, som sig blandte
I Alt, mig gjorde stum;
Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
 Hvem gamle Drømme bandt;
 Og skændt mig mored de catholske Fagter,
 Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsjolen brændte;
 Vel Himmelen var blaa,
 Men Siællands Bøg, hvorhen jeg Diet vendte,
 Dog ei mit Die saae.

Nu glædes jeg paa Fjeldet her, det hvide,
 Og rørt mod Norden seer.
 Jeg hviler ei ved Gesti Pyramide,
 Jeg er ei Riætter meer!

Til en norsk Veninde i Frankrig.

Græd ei, fordi du skal dit Hiem forlade,
 Fordi de Riære drage fra dig bort!
 Dig skiller fra dit Throndhjem Havets Glade,
 Men Havets Bei er altid fort.
 Din Fader raader over norske Snekker,
 Og raske Brødre tidt besøge dig
 Med Riærlighed, som ingen Frastand svækker.
 Græd ei! thi du er lyffelig.

Ufrømtet Venskab blomstrer allevegne,
 Dog trives dette Blomster bedst i Nord.
 For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
 Men Trofsabseggen voxer mere stor.

Lær dine Børn det danske Sprog at tale,
Lær dem at have Norges Fielde kjær,
Dg siig dem, at i Siællands Dale
Slaae Hierter, som er Venstab værd.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1810.

Glade Chor

Istemmer Unge nu med Gamle!

Egebord

Dankæmperne forsamle!

Glædens Giest!

Nu lad din Qvad i Hallen runge,

Lad din Tunge

Kraftig siunge

Kongens Fødselsfest.

Tung af Ar

Han sidde tryk paa Danmarks Throne,

Sølvgraa Haar

Indsnoe sig i hans Krone,

Kraft og Mod

Gunkle fra hans lyse Die,

Intet bøie

Ham, den Høie,

Fredrik Giegod!

Søn af Skiold!
 Vor Takkesang vi dig frembære;
 Danavold
 Gist du for Danmarks Ære.
 Danavang
 Elsker du; thi høit os fryder
 Dine Dyder,
 Derfor lyder
 Danerfolkets Sang.

Din i Dyst,
 Naar i Marken Sværdet blinker,
 Din i Lyst,
 Naar os Bægret vinker;
 Din i Dag,
 Da fra Himlen Kiærligheden
 Satte Freden
 For vort Eden
 Og den gode Sag.

Under O. Mallings Portrait.

Han præged Dydens lysende Bedrift
 I Nordens Bog med Sanddruhedens Stempel,
 Og ved sin Daad forøger han sit Skrift
 End daglig med et elskeligt Exempel.

Christian August.

1810.

I grusom Tid, hvor Lysten kræved Blod,
 Hvor Underfund tvang Uskyld til at bløde,
 En trofast Kæmpe pludselig opstod,
 Som mindede os om Oldtids Morgenrøde.

Det kække Norge var i Nøden stedt;
 Han kom — og vidste Alting vel at styre,
 Skiondt Fienden stod paa Grændsen kobberklædt,
 Og skiondt ved Stranden snøs et Sø-Uhyre.

I Møde gif han en sandsynlig Død,
 Han deelte med sin Kæmpe Teltets Klæder,
 Han deelte med ham sidste Mundfuld Brød,
 Han deelte med ham Seiren og sin Hæder.

Da følte Fienden dine Baabens Vold,
 Og tænkte: „Bort med Fiendtlighed og Alvind!
 Før staae i Ly bag denne Kæmpes Skjold,
 End smage Bidet af hans vrede Glavind!“

Og valgte ham — saae du i Nordens Hiem
 Før slikt et Bærk, o Saga, Tidens Dronning? —
 Og valgte ham, den Mand, som dræbte dem,
 Med et eenstemmigt Raab til deres Konning.

Da, Christian! hæved du dit Blik til Gud,
 Og tænkte: „Tung er Byrden af et Rige;
 Men, Fader! Tak! du har mig faaret ud
 Til Broderfolket evigt at forlige.“

O, grumme Skiebne! med et flammet Sværd
 Nedslaaer du Livets Haab. Var det med Rette?
 Var Tiden ei den ædle Kæmpe værd? —
 Nu ligger Heltens Liig paa Skaanes Slette.

Men dine Brødre anede din Død.
 Har Smerten Fløitens Lyd ei overvundet,
 Da ud af Fædrelandets Moderskiød
 De fulgte dig til Svithiod over Sundet?

De græd, fordi kun Rummet skilte dem
 Fra deres høie Stolthed, deres Glæde;
 Nu svæved du til Evighedens Hiem —
 Af! Harpen tier, Smerten kan ei græde.

Men som en Seraph straaler du nu hist,
 Staaer begge Riger bi i Tidens Torden,
 Bortvister Hadet med din Olieqvist,
 Og elskes som en Genius for Norden.

Ewalds Grav.

Hvor ofte er jeg vandret til din Grav
 I Krogen hist bag Kirken, flad og lav!
 Dybt var du sunken alt i Jordens Favn;
 End ruged dog en Steen, paa den dit Navn:
 Johannes Ewald der paa Stenen stod,
 Halv vasket ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tidt gif jeg den stille Grav forbi
 Igiennem Kirkegaardens trange Sti,
 Og titted giennem Sprinkelværket ind!
 Da randt en hellig Taare paa min Kind;
 Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand,
 Var jeg fortrolig med din Digteraand.

„Alf!“ tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
 Ved Gittret, Stenen lige for min Fod,
 „Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
 Han skrev jo dog saamangen herlig Bog!
 Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been
 For Altret bag en sneehvid Marmorsteen?“

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,
 Jeg vandred fromt og ene til din Grav,
 Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
 Høstvinden blæste kold det gule Blad;
 Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
 Da tyktes mig: „Nu er det, som det bør“.

Og da jeg ældre blev, da syntes mig,
 At findrigt her man havde jordet dig:
 Ved Jøsen — Kirken rolig i sin Sky,
 Ved Foden — Udsjæthed i snevre By;
 Her hellig Kraft og Trøst, hist Mangel, Nød.
 Du stodst i Livet, som du laae i Død.

Ja, Linden selv her med sin sorte Hud
 Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
 Thi du var og et Træ af stærk Natur,
 Men lænket, haget ved den skumle Muur,

Omflædt af Bræder, at ei Stammens Gang
 Riæk skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! skiem ham med din høie Muur.
 Og gyldne Blade, høstlige Natur!
 Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
 Og lad den tone over Ewalds Grav.
 Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
 Ved Jæsen mangel lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertre!
 Godt slumre du da nu i Kirkens Læ.
 Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
 Dit Navn dog blomstrer i en evig Aar.
 Længst foer det fra sin sørgelige Braa,
 Og funkler nu — en Stjerne fra det Blaa.

Arlequinos og Pieros Oprindelse.

Under køle Myrtekroner
 Sydens muntre Ungdom sad,
 Hørte Baarens søde Toner
 Bag det friske Laurbærblad.
 Smaa Zephyrer, vevre, glade,
 Hid fra Solverbækken kom,
 Brød de farvesprængte Blade,
 Vøltred dem i Luften om,

Hvirvled dem tiljammen, standsed
 Aldrig med den lette Gang;
 Overgivne Baargud dandsed,
 Medens alle Fugle sang.
 Sammensat af lutter Blade,
 Rød og grøn og gul og blaa,
 Foer han over Markens Glade,
 Boielig fra Top til Taa.

Halv bekymret, halv fornøiet
 Stod i Høst en Ungersvend;
 Skielmsk, med Munterhed i Diet,
 Tankesuld han stirred hen:
 „Flora svandt, nu Storme bruse;
 Hulde Glands! hvor flygted du?
 Hist i Stadens dunkle Huse
 Sidder Egnens Ungdom nu.“
 Bludselig, som saa han taler,
 Han et herligt Indfald faaer:
 Budsigt han sit Ansigt maler,
 Skuuler sine brune Haar,
 Sniger did sig, hvor hans Moder
 Giemte mangel nyttig Klud;
 Ivrig han i Kisten roder:
 „Sy, min Søster! pynt mig ud!“
 Mens det skyller ned derude
 Paa den visne Sommerpragt,
 Syer hun ham af lutter Klude
 Flux en spraglet Dandsedragt.

„Tag din Githar nu, Camilla!
 Kom, og skynd dig hen med mig;

Hisset i den store Villa
 Mængden har forsamlet sig."
 Under Cithrens Klang han træder
 Frem i svævende Galop;
 Paa de eftergivne Bræder
 Gjør han mangt et lustigt Hop.
 Cithren er en Fuglestemme,
 Han et let bevæget Blad;
 Alle frydes, Alle glemme,
 At de fængsles i en Stad.
 Alle glæde sig tilsammen
 Ved den muntre Tidsfordriv.
 Saadan nu til Alles Gammen
 Arlequino fik sit Liv.

Nordens Søn i lutter Taage
 Havde nærvæd tabt al Sands.
 Med opsvulne Dienlaage
 Gloede han paa denne Dands.
 „Hvad er dette? Himmel! Himmel!
 Hvad er dette for et Spil?
 Hvad skal denne Farvevrimmel,
 Hvad skal disse Krumspring til?
 See, nu hopper han! hvor lustig!
 Hu hu hu hu hu hu!
 Er han sindig og fornuftig?
 Hvis hans Been nu gif itu?
 Ih, sy skamme dig, du Daare!
 Hvilket Galskab! Gode Gud!
 Det har rørt mig fast til Taare,
 Og dog leer mig Aneften ud.

Det er bedre, Mad at spise
 Og at gotte sig i Ro.
 Jeg mig holder til de Vise,
 Jeg og Viisdom vi er — To.
 Ingenting kan tæmme Knøsen,
 Panden er ham alt for huul.
 See, nu render han med Tøsen!
 Jeg fortære vil mit Suul."

Denne Aabenbaring skatter
 Alt det hele velske Land;
 Med en vældig Skoggerlatter
 Hilse de den vise Mand.
 „Kære! det er bedst, du træder
 Af din tykke Taage der;
 Kom kun op paa vore Bræder!
 Vi har dig af Hjertet kær.
 For din hvide Taagekappe
 Skalfst du een af Badmel faae."
 Høit med Latter Alle flappe,
 Da de see ham saadan staae.
 Mager i den vide Kiøle
 Staaer han der, og maaber stiv,
 Styrter over Bord og Stole,
 O, det er et Liv, et Liv!
 Rynket, vigtig, melancholisk
 Som en gammel Abekat,
 Blier hans Hoved fast catholisk:
 Hvordan er dog dette fat?
 Meer fornuftig, end den Anden,
 Er naturligviis han jo;

Dg dog snise de som Fanden.
 Han veed knap, hvad han skal troe.

Men hvad Publicum den Taabe
 Kalde skal, det veed Enhver;
 Rundtom alle Stemmer raabe:
 „Kiære Piero! er du der?“

V a a r s a n g.

Endelig revned de hængende Skyer,
 De forsvandt i en Kant;
 Kulden med Taagerne flyer.
 Himmelen skinner saa klar og saa puur,
 Som en Demant, som en sleben Azur.
 Varmen opliver den dødkolde Jord.
 Gia see, Herre je!
 Alt staaer Violen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen:
 Tirrelit Qvirrelit!
 Qviddrer paa gyngende Green.
 Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
 Isen og Sneen paa Bierget maae tõe.
 Løvene flette det maigrønne Tag,
 Viste hid, viste did
 Høit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Vaar?
 Hvad saa rodt, hvad saa sødt?
 End den ei blomstrende staaer,
 Endnu den slutter paa tornede Stub
 Grønt under Lovet sin spirende Knop;
 Men kun en Dag i den varmende Lust —
 Giver Agt, hvilken Pragt!
 Mærker I Purpurets Dufte?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
 Trileree, Filomee!
 Hurtig paa Vingernes Fart
 Lislige Nattergal, bygger i Træ
 Hurtig sin Nede bag Grenenes Læ,
 Holder sit Bryllup, og synger sin Sang:
 „Søde Lyst i mit Bryst!“
 O, du livsalige Klang!

Phyllis! saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ
 Græsse de fridhvide Lam.
 Lammene hytte sig selv, kan du troe;
 Her kan vi sidde bag Begen i Ro,
 Favnes og kyskes bag grønne Skær.
 Hys hys! tys tys!
 Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
 Uden snart med en Fart
 Zephirens bævende Vind.
 Kom kun, o Zephir! jeg trænger til dig;

Køl mine Flammer, de qvæle jo mig.
 Løs hendes Loffer, og blæs til min Lyst
 Med et Kæst i en Hæst
 Silken fra svulmende Bryst.

Digteren, Amor og Musen.

Digteren.

Liflige Vaar!

Atter du kommer paa lysgrønne Binge.
 Glædeligt Aar!

Synge maa Skialden, og Harpen maa klinge.
 Mellem den quiddrende, jublende Fryd
 Blander sig Sangens og Tonerens Lyd.

Tag jer i Agt,

Ynglinger! vogter, o tager jer Vare:
 Pilen er lagt,

Buen er spændt, eders Hierter i Fare.

Amor er kommen, han Koggeret fik,

Fyldt med de Deiliges træffende Blik.

Saaet er sødt,

Al! men det ulmer, det tærrer, det brænder.

Græsset er blødt;

Plukker det af med de skælvende Hænder!

Græsset, som voxer i Skyggen saa skönt:

Haa bet ved Navn, saa husvalende grønt.

Urten jeg veed,
 Urten, som strax vederqvæger og læger:
 Gienfiærlighed!
 Kræften den har i sit saftige Bæger;
 Duggen, som lædske, som køle kun kan
 Elskovens hulde fortærende Brand.

Amor! hvordan?
 Kommer saa snart du, som Bøgenes Blade?
 Sydlige Land
 Kan du letfæindig saa hurtig forlade?
 Vingede Dreng i det flagrende Flor!
 Under du sølsomme Hjerter i Nord?

Amor.

Havet det blaa
 Flyder jo her, som for sydlige Himmel.
 Derne smaae
 Kruse sig, som i helleniske Brimmel.
 Tonen i Sprogets melodiske Klang
 Rørmer sig jo den ioniske Sang.

Pigen er skøn,
 Blaaøiet, blond, som homeriske Skønne.
 Dernes Son
 Vil jeg for Kiæfthed og Snille belønne.
 Snart er jeg hijsjet, og snart er jeg her,
 Det er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar:
 Færdig med Dæffe, med Bidjel og Sele
 Opsadlet staaer
 Gangeren graa, min smaa Philomele,

Pegasus liig. O, hvor Dækket er blødt!
 Vingen den spiler, og vrinsker saa sødt.

Hen giennem Luft
 Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
 Urternes Duft
 Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
 Kølige Skyer bestænke min Bei,
 Luun falder Draaben, da vaagner min Mai.

Derfor i Glands
 Throner jeg her med den vaarlige Sanger.
 Bogenes Krands
 Med sine Røv mig i Skyerne fanger.
 Ungdommen loffer jeg hid med min Pragt,
 Da først begynder i Skoven min Jagt.

Listig da der
 Skyder et Blik af den stille Blondine;
 Sortøiet her
 Træffer en Nø med sin brændende Mine.
 Barmen, saa stolt af den syldige Snee,
 Blænder det Die, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
 End havde hort mellem Rosernes Rue,
 Ha, men jeg seer
 Skalken bag Træet alt spænde sin Bue!
 Flygte jeg vil, at han træffer mig ei —
 Indigste Skionne mig spærred min Bei.

Nu er jeg skudt,
 Brændende Længsel mit Hierte nu dræber;
 Deiligste Glut
 Traf med et Smil mine siungende Læber.
 Himmelske! hvis ei din Mund af mit Saar
 Udsuger Giften, da plat jeg forgaaer.

Musa.

Kiender du mig
 Endnu ei bedre, min sværmende Digter?
 Tid, at jeg dig
 Fører fra Sværmen til skyldige Pligter.
 Syng nu om Elskov, saa meget du vil!
 Mig horer Sangen og Elskoven til.

Digterens Hiem.

Hvis eder lyst er at erfare,
 Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer,
 Da vil jeg her det aabenbare:
 Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
 Det strækker sig fra Spitzbergs hvide Klipper,
 For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
 Til hvor den sidste Tange slipper
 I Søndrepolens ode Hav.
 Mod Østen grændjer det til Morgenrøden,
 Til Paradisets unge Herlighed;
 Mod Vesten grændjer det til Døden,
 Hvor i sin Hule Lyset synker ned.

Hist værner taffet Jis, her folde Bølger vælte;
 Men midt omkring det store Fødeland
 Gaaer Solens diamantne Bælte,
 Og funkler i en evig Brand.

Hvis J vil vide: til hvad Tid, hvor længe
 Han nyde kan det fiældne Skuespil,
 Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
 Til hver en Tid, og naar han vil.
 Han boede med de ældste Hyrder
 I Hulerne langs med det røde Hav.
 Han slæbte Pyramidens Byrder
 Med Æthiopen til sin Fyrstes Grav.
 Han fulgte Cecrops paa hans Flaade,
 Med Bacchus Indien han vandt,
 Nød paa Olymp Jobos Apollons Raade,
 Thi der sin Pegasus han fandt.
 Den breder ud de dunkelbrune Binger,
 Og hellig Kraft i hver en Muskel boer,
 Og herligt, som sig Ornen svinger,
 Den med ham over Æthen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
 Som siden Middelaldrens dunkle ny,
 Da han med Faust i den krystalne Kiste
 Af Mephistopheles blev ført i Sky.
 Ja, selve Ædelens aandelige Rige
 Den Videlystne skue faaer,
 Naar op ad Tankens Himmelfigte
 Med Grandfæren han varligt gaaer.
 Til alle Hjørner kan han frit sig vende,
 Og fare stoltelig i Mag

Fra Verdens ene til dens anden Ende
Paa en begejstret Ungdomsdag.
Hvo har en Fryd, som han, fornummet?
Paa Hippogryphen Solvergraa
Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
Som Fuglen giennem Lustens Blaa.

Han boer i den kryсталne Grotte,
Naar med sin Dnskeqvist han slaaer;
I Feers Alabafterslotte,
I gamle Nordens Kongegaard,
I Hytten langt fra Stadens Qualme,
I Skovens Hvælving ved et Kildevæld,
I Orknen bag en eenjom Palme,
I Ridderborgen paa det steile Fjeld.
Han følger Hildetand i sølvgraa Alder
Til sin navnfundige Braavalladød.
Med Roland som en Helt han falder
I Roncivallis' Blomsterskiød.
Med Gocles han paa Broen segter,
Med Colon fører han mod Elementet Strid,
Med Luther Baven han fornægter,
Og styrter sig i Spyd med Winkelfried.

Med Werther sværmer han, naar Baaren kommer,
Og Maanen sødt til Rosenknoppen leer.
Han digter i den grønne Sommer
En Odyssee i Skyggen med Homer.
I Høsten, naar en Blæst gaaer giennem Dalen,
Og Solen i sit Blod os viser Dødens Hiem,
Da staaer med Shakespeare han i Riddersalen,
Og maner gamle Skygger frem.

Og naar nu mere vældig Stormen tuder
 Hen over Vintrens Sne, naar slukt er Maanens Glands,
 Da funkler han med Balhals Guder
 Høit i den lyse Stiernefrands.
 Da Bragis Harpe vældigt flinger,
 Da sjunger han om As og Alf,
 Og Sneen paa de hvide Binger
 Opløfter ham til Valaskialf.

Men did, hvorhen det Hele stræber,
 Som ingen Tunge tolke kan,
 Som tales ud af ingen Læber,
 Det egentlige Fædreland :
 Hvor Elementer ikke fiendtligt stride ;
 Hvor unge Roser staaer i evigt Græs ;
 Hvor kjærligt sidde ved hinandens Side
 Den høie Jesus, Baldur, Socrates ;
 Hvor sodt Uskyldighedens Engleslynge
 Om Herculsføllen sine Lilier snoer ;
 Hvor om den Evige de Stærke synge,
 Forenet i et helligt Chor —
 Did higer han fra Taagelandet,
 Det foler dybt han i alt Stort og Smukt.
 Til Tartarus er den forbandet,
 Som elsker ei og deler ei hans Flugt.

Christiansholm.

Hvilket Under! hvad er dette?
End i Rom jeg var i Fjor,
Nu jeg staaer paa Danmarks Slette
I det solforladte Nord,
Og dog straalet Baarens Unde
Mere frisk, end selv i Syd.
Vedle Far! min Tak forkynde
Skal den muntre Harpelyd.

Hvo gav Skialden grønne Skove
For Campagnens Bierge blaae?
Hvo den friske, sølvblaa Bove
For de høie Blomsterstraae?
Hvo gav for den køle Grotte
Ham en Bolig luun og skøn?
Ernst! huldjalige Charlotte!
I har glædet Harpens Søn.

I har bragt ham til at glemme
Sydens hurtige Forliis,
I er Skyld i, at han hiemme
Føler sig i Paradiis.
Quunt beskierme Bogens Kroner,
Nu kan han i Skoven gaae,
Og til Sangens høie Toner
For sit Danmark Harpen slaae.

O, hvor Hertha mig henrykker
 Med sit Smil bag Lovets Gang!
 Ingen skionne Marmorstykker
 Standse mig vel paa min Gang;
 Men en salig Nde hviler
 Paa Naturens Helligdom,
 Og hvor Kunstens Musa smiler,
 Der er Grækenland og Rom.

Ei jeg vilde Solyst bytte
 Med det skionne Tivoli;
 Lav 'staaer den forfaldne Hytte,
 Herligheden er forbi.
 Men Mæcen er ei forsvundet,
 Høit mod folde Nordens Gis
 Er den Edle atter fundet.
 Gid Horats var ligerviis!

Til Schulz.

Jeg hørte Leonardos, Pergoleses Toner skælve,
 Hvor mægtigt sig San Pietros Buer hvælve,
 Og Buonarotis Hvalving brast,
 Og Himlen viste mig sit Diekast:
 Jeg Engle saae i hvide Flaggerflæder
 Til Jesu, til Marias Hæder
 At hæve Salighedens Røst;
 Den bøiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.

Jeg hørte Jordens Jammer,
 Et Mijerere qvalt af Helvedsflammer;
 Da vældigt i mit Dreklang,
 Hvad Dante ved sit store Orgel sang,
 Og aldrig jeg forglemmer
 De strengcatholske, rædsomt skionne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllesløite
 Paa Phantasiens grønne Sommerbjerg:
 Dens muntre Toner mig fornøide,
 Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
 Min Siæl til barnlig Lyst den bødte.
 Jeg saa ham drage i den dunkle Dal
 Alruneroden af de dybe Grunde
 Til Livets Qual;
 Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde.
 Og i en gothisk Hvælving Dævlen stod:
 Don Juan, som en Ridder, fræk, letfindig,
 Belyst, vindig.
 Men Helveds brændende Sciroccovind
 Foer giennem Hvælvingristen ind,
 Og kræved Blod.
 Og første Gang paa Melpomenes Binge
 Jeg hørte Shakespeare giennem Toner flinge.

Nu, ædle Schulz! min Barndoms Ven!
 Jeg hørte dig i Christi Død igien.
 Ei stærk, ei brændende, begejstret ei af Syner,
 Som Solen varmer, eller Lynet lyner,
 Men som den stille Maanes Glands
 Du smeltede min indre Sands.

Ei Himmelen's, ei Helveds Sanger,
 Ei Tolk for Overgivenhed og Jammer;
 Den milde Andagt tolker du,
 Det rørte Hjertes Svulmen til sin Skaber,
 Som sig i Skyen taber.
 Vær takket nu!
 Din Salighed er sød,
 Som dine Engles Sang i Christi Død.
 Hvem barnlig Andagt fromt i Hiertet boer,
 Ham vil du Stenen let fra Graven vælte,
 Du vil hans Hjerte smelte,
 Du stille Sanger for det stille Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
 Saa sødt betvang,
 Hugprudeste Mø,
 Melpomene du,
 Med de blodrøde Druer
 I dunkle Haar,
 Med en Bedbendfrands
 Om Tindingen trykt,
 Med en tværgget Dolk
 I demantne Giord,
 Og med takkefuldt Blik
 Under synkende Bryn,
 Med et Beemodssmiil

Paa blomstrende Kind!
Modtag min Sang.
Dig lyder min Sang
I den dæmrende Stund,
Medens Sol gaaer ned,
Medens Maanen opstaaer,
Medens Hesperus bleg
Nedblinker.

Med den støiende Dag
Thalia forsvandt,
Hendes Dienlaag sig
Med Rosen har luft.
Polyhymnia nu
Paa Forum ei staaer,
Gi Terpsichore let
Hendandser i Eng
Under Fløiternes Klang,
Euterpes Musik.
Med den slumrende Jord
Nu Bedrifternes Mo
Calliope dybt
Er indslumret paa Skiold.
Kun Urania end
Høit blinker fra Sky
I sit luftblaa Flor
Med Stjernernes Krands.
Kun Erato endnu
Halvvaagen, i Slum,
Med den sneehvide Haand
Let famler i Stræng,
For til Digterens Sang

At blande, skøndt svagt,
Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hist
Høi, ædel og stor,
Som den mægtige Bøg
I dæmrende Nat;
Dens Lov er dit Haar.
Laud skrider du frem
I den slumrende Dal,
Sortmalede Skjold
Paa din Guddomsarm.
Mørkt skuer du hen
Med dit Junoblik,
Med det uhyre Syn
Udstrakt i din Haand,
Der et vægtigt Staal
Nedvender mod Jord,
Men en Kane saa let
Imod Stjernernes Hær,
Haabvæiende grøn
Med en Laurbærfronds.
Til Urania du
Har Heltene kaldt;
Men den skulende List,
Men Ildgierningens Mænd
Nedstøder du stærk
I Tartarus' Nat.

Held, Lov dig og Priis,
Min Gudinde! dig Priis!

Din Nærværelse kun
Gjør kraftig og stor.
Som den funklende Myg,
Der i Elskovens Blund
Stærkt gløder, og dør,
Er Menneskets Liv;
Thi Kronions Ild
Hos Prometheus, rant,
Blev fængslet i Leer,
Men den falkede Flint
Slaaer sønder, o Mø!
Dit mægtige Spær,
Og den løsladte Gnist
Søger atter, befriet,
Sit himmelske Hiem,
Til et Under for den,
Som kryber i Støv;
Til Opmuntring for den,
Der fik Vinger til Flugt;
Til Fryd for den Aand,
Som du skienkte det Held,
I en flammende Sang
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Mine Mestere.

Ewald.

Den unge Phantasie blev først udklækket
 Af mangt ensfoldigt, eventyrligt Skrift;
 Dog kiendte den ei Kampen hielmbedækket,
 Du viste mig først Heltenes Bedrift.
 Da fandt jeg Prosabogen vingestækket,
 Mig smilte Maanen giennem Skyens Rift,
 Og skion paa Biergets Snee i Storm og Binde
 Mig vinkte høi den danske Sanggudinde.

Shakespeare.

Hun hævded mig, den Blege, langt fra Jorden.
 Men Phantasien ei sin Brimmel fandt;
 Det var saa kraftigt, men saa koldt i Norden;
 Opfindelsen ei Alting huldt forbandt.
 Da horte jeg en frugtbar Sommertorden,
 Det lynte rødt i Himlens vestre Kant;
 Og hver en Knop, som Phantasien kiendte,
 Stod nu som Blomst, hvorhen sig Diet vendte.

Cervantes.

Da sværmed den omkring paa Macbeths Hede,
 Og rasled kun imellem Spyd og Skjold;
 Den ændsed ikke Dagens Liv dernede,
 For Diebliffets Daad var Barmen kold.
 Da damped atter Boesie dens Hede,
 Den værnedes af Vittighedens Skjold,
 Foragted Mambrins Hielm, og lytted heller
 Til Borgerlivets yndigste Noveller.

Homer.

Dog som den lærte nu hver Kraft at skatte,
Da tænkte jeg: „Mon ei der er en Aand,
Som veed det hele Verdensliv at fatte;
Som Alt forener med sin Kunstnerhaand;
Hvor Fredens Glæder ei kan Siælen matte;
Hvor Kampens Kraft er lagt i Skionheds Baand?“
Dg see, med Tankeblif bag Laurens Grene
Stod mig, som Mentor, din Pallas Athene.

Sophocles.

Men — Middelpunktet for det hele Billed
Var dog kun lystig Strid i Besklangsord.
Da viste du mig Kraft mod Kraften stillet,
Alvorlig skuet til af Mængdens Chør;
Dg høie Taarer mig fra Kinden trilled,
Umykket raste Videnskab og Mord,
I store Omrids stod den store Scene,
De handled, og dog raadte Skiebnen ene.

Schiller.

Da tænkte jeg i Kraft af Jesu Lære:
„Nei, Billien kan ei under Skiebnen staae,
Bort Legem kan de hen til Graven bære,
Den Uedles Daad kan evig ei forgaae“.
Da digted du til Christendommens Ære,
Dg viste Handlingen i Hiertets Braa.
Af Shakespeares grønne Skov du hentede Grene,
Dg maiflædt stod den græske Marmorscene.

Goethe.

Dig, uforglemmelige store Mester!
For Intet ei tilsidst jeg gienste dig:

Du staaer igien som Ridderborgens Rester,
 Du lever end, som tidlig ledte mig.
 Som Tiden du dit store Die fæster
 Paa Alt, hvad lever og udvifler sig.
 I hver en enkelt Kraft du stander efter
 De Andre; men du samler deres Kræfter.

Jeg hører Gwald i din Pyra flinge,
 I Gök jeg kan den store Shakespeare see,
 Din Wilhelm kan mig til Cervantes bringe,
 Homer fortæller i din Dorothee,
 Sophocles gav Iphigeneia Binge,
 Den hulde Schiller smeltede din Snee.
 Staa mig et Maal, hvorefter jeg kan bygge!
 Leed med dit Lys, og vaer mig med din Skygge!

Til min Læser.

Du horte Ynglingen at lalle Toner,
 Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
 Foroven efter Musens Laurbærfroner
 Alt tidlig strakte sig den svage Haand.
 Du saae i fierne, ubekiendte Zoner
 Ontumle sig den unge Digters Aand:
 Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
 Hvi vil du over Rejsens Rængde flage?

Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer,
 Opfostres ei dertil i Arnens Braa;
 Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer,
 Den fiæffe Dm maa over Fjeldet gaae.
 Sig Hiertet ove maa i Fryd og Taarer;
 Hvo skildred, hvad hans Dje aldrig saae?
 Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
 Før du vil tolke dem med Kunstens Stemme.

Dg ikke blot, hvor Diebliffet rammer,
 Sig vaander Digteren ved Brødres Kaar:
 De ældste Tiders længelagte Skrammer
 End bløde frist for ham med aabne Saar;
 Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer,
 Hans Føde=Egn en snever Urtegaard.
 Som Evighedens Præst og Verdens Borger
 Han tolker Seflers Lyst og Seflers Sorger.

Som en Columbus maa han ud sig vove
 Paa Skibet, bygt af Uerfarenhed;
 Forlade Fædrelandets grønne Skove,
 Dg staae, hvor Straalen styrter lodret ned.
 Hvis han fra Bove fastedes til Bove,
 Dg ofte vranten blev, fordi han leed:
 O, harmes ei! han har sin Verden fundet,
 Det hårste Sømands=Liv er længst forsvundet.

Dg som en Ven, der kommen er tilbage
 Nu i sin Barndoms lyffelige Havn,
 Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
 Som for han neppe kiendte ret af Ravn.

Den unge Kraft begynder med at vrage,
 Men modnet Hjertet trykker til sin Favn
 Alt, hvad med Himmelstraalen er beslagtet,
 Og hvad at skue før dets Blik var negtet.

Tilbageblik paa Rom.

O dig, som alt saamange Jordens Skjalde
 Henrykt bejang ved den høitstemte Cither,
 Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.

Thi Baaren bringer mig bag Lundens Gitter
 Grindringen paa Sommerfuglens Vinge,
 Mens Morgensolen ind i Busken titter.

Sødt som en Drom skal Strængens Dirren klinge;
 Hvad jeg tilbagedrommer, skal den tone,
 Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.

Jeg tænker mig bag Bøgens grønne Krone
 I Laurens, Myrtens Hiem; jeg troer at læse
 Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.

Jeg sidder i dit Skjød, Villa Borghese!
 Men af! Zephyren giennem Buskens Grene
 Her mere stærk og vild jeg føler blæse.

I Hækken staaer ei hvide Billedstene,
Ei Ufulap i Templet med en Mine,
Hvis ædle Syn kan læge Hiertet ene.

Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
Om Antonin Grindringen at rage
Med høie Piller frem, en skion Ruine.

I fiære, alt for snart henfløine Dage!
O, vender atter nu i Skjaldens Hu
Med alt det Store, Herlige, tilbage.

Al eders Glæde vil jeg tænke nu;
Forglemmelsen skal kun med Taager skjule
Hvad uskiont var, hvad heller fyldt med Gru.

Thi Phantasiën kiender ingen gule,
Af Solen spædne Marker, Slangens Rede;
Den slutter ind Scirocco i sin Hule.

Den vandrer om, men uden Middagshede,
I høien Græs, i Thymianens Kryder,
For hadrianiske Rester at oplede.

I Hvalvingen, hvor ind ei Barmen bryder,
Den sætter sig, hvor Buer den omsavne,
Hvor høit ved Abningen sig Bedbend skyder.

I gamle Ralk den læser unge Navne
Af mangan Pilegrim, der (som den selv)
Maa nu den virkelige Glæde savne.

Du høie Pinie! stig, men ei dig hvælv;
 Reis dig i Luften med din grønne Glade,
 Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.

Og fletter jer, I hulde Laurbærblade!
 Om Skjaldens Tinding; frækt jeg glindse jeer
 Jer falske Søster hist, hvis Gifter skade.

Jeg staaer, hvor Blomsten i Frascati leer,
 Og skuer i Campagnen Rom nedstunken;
 En Taagestrimmel skjuler den end meer.

Hvo skulde troe, at denne Plet var Funken
 Til Seklers Ild, og til den stærke Flamme,
 Som atter nu er vorden svag og lunken?

Og dog var Taagestrimmelen den samme,
 Igiennembrudt, oplyst af ingen Sol;
 Dog saae man intet mere der at bramme,

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
 Da Rafael maaled Evighedens Minder,
 Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig raned skønne Qvinder,
 Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
 End i Træsteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did, min Tanke! hvor han stod,
 Horats, den Skjald, som med Virgil og Gleer
 Et kunstigt Skønheds Lys opstige lod

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
Et romersk Lys, som hurtig steg, og sluktes
I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
End Druens Bær af Solens Ild befrugtes;

Men Vinen skienker ingen Sange Livet.
Høi staaer mæccenske Hal end i sit Gruus;
Men Blomsten skjuler sig deri bag Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
Hvor Alt, hvad blomstred, venligt ud blev flækket;
Her nød Begejstringen sin høie Ruus.

Nu staaer den sjuunkne Hal med Jord bedækket,
Kun Fossjen synger end sin gamle Sang,
Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge her ved Githrens Klang
Dødsfaren, hvori han letsjindig svæved,
Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei bæved,
Jeg saae i Dybet Bølgerne nedfoge,
Et Hydrafvælg, som mangt et Dffer fræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage,
Sprang dog letsjindig om paa Fjeldets Kanter.
De sorte Bølger snoede sig som Snoge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
Hen over smallen Steen man træde maatte,
Heel slibrig af de mange Vanddemanter.

Did gif man over til den store Grotte,
Hvor Skummet koges, før det styrter ned
I Svælgets Dyb fra Biergets Marmorslotte.

Da tumled jeg — o, Skræk! — thi Foden gled;
Men Himlen redded mig af Dødens Strube,
Thi den bevarte min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
Hvor ingen Malstrøm ned til Orcus bragte.
Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube;

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
Jeg atter stod i Ujsets varme Glæds,
De vaade Arme Tak mod Himlen strakte.

Høitidelige Aften for min Sands,
Da jeg i Haven Gste saligt skued
Bag mægtige Cypres i Blomsters Krands

Italiens Sol nedgaae! Hvor sodt den lued!
Den smilte: „Ariosts, Horatsjes Aand
Har reddet dig i Dag, da Faren trued.

End skal du, hævet ved Apollos Haand,
Høit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
Gi løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
At nyde Vaaren i mit Blomsterfjød,
Og for i Tidens ældste Spor at træde;

Ei for at finde her din bratte Død.
Jil ufkadt hjem, og yng om Rildevældet,
Om Myrtens Hegn og om Drangen sød!"

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fjeldet.

J falde kun en sørgelig Ruine
Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
Som rorer med sin veemodsfulde Mine?

Mig trykkes, fjelden var det meer et Eden,
End nu: en herlig Park med skønne Gange;
J Rosens Purpurfygge blomstrer Freden.

Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
Ja, den er dræbt, huul ligger nu dens Farve,
Den lumske Braad formaaer ei meer at stange.

Betragte kan jeg rolig nu dens Farve,
Som glimred gruligt før, og lofte Rovet;
Den lod i Døden os sin Skønhed arve.

Men sønderbrudt er dette stolte Hoved.
De skønne Minder staae, de fæle faldt,
De sank i Gruus, og Himlen være lovet!

Thi groer end Tidens Ufrugt overalt,
 Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidsel
 I Bæst, naar det i Østen nys er kvalt;

Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
 Paa huld Grindring, Efterslægtens Agt;
 Det Onde sank med Hyl til Tændersgnidsel.

Europa haded før din stolte Magt;
 Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
 O Rom! har dybt Medlidenheden vaft.

Nu ligger Tibrens gamle Ulv i Svime;
 Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae,
 Maaskee vil Noden den af Dvalen kime.

Det Herlige vil Noden overstaae.
 Tibers, Caligulas og Neros Mærker
 Sank evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
 Din Grestotte, Antonin! Trajan!
 Og rage frem som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
 Til Marc Aurel; høit fra sin brede Ganger
 Belsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
 Den vise Tid, som med en langsom Lue
 Fortæerte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig, som før, San Pietros Bue,
Et herligt Tempel staaer det nu, som før;
Men tabt er Giøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren, som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Gi hyllet ind i Hyfleriets Slør.

Bandstraalen er af Støvet's Hænder revet,
Guds Rige er ei meer af denne Jord,
Dg Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu, som før, den unge Qvinde,
Dg mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hierter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forstrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Indsigt Mod i Hiertet vækker.

Var Colossæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Joders Hob og andre Trælle fleer,

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Dg var Athletens Retterplads saa skøn,
Som denne store halvnedfaldne Grotte,

Bevoget rundtomkring af Urten grøn?
 Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
 Der holde nu de fromme Munke Bøn.

Mildt falder Evighedens Morgenrøde
 Nu did, og livner Blomstens Purpurkind,
 Hvor selv Bestalen skreg: „Stik ham til Døde!”

O, hulde Syn! hvor qvæger du mit Sind:
 Stadsfængselet end staaer fra Neros Tider,
 Dybt under Jord; der stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
 I dette Dyb, for snart at vorde qvæstet,
 For græsfeligt at udstaae Martyrqvider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus giested,
 Og redded ham til Menighedens Vel,
 Før, med sit Hoved ned, han blev korsfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Capel,
 Nu staaer et Alter blomstersmykt og lyser,
 Nu bedes der fra Morgengry til Dvald.

Før Vaticanet meer ei Berden gyser;
 Tomt stande Logerne med Salens Buer,
 Mig ingen ildrød Cardinal nu fyser.

Kun Rafaels Billeder fra Væggen luer.
 San Sisto staaer af Munkene forladt;
 Men stolt Propheterne fra Loftet skuer.

Af, Angelo! din Skaberhaand hentsat,
 Skal manges Vandringssmand de vederqvæge,
 Før de forsvinder i en evig Nat.

Sødt lad Grindringen mig nu bevæge!
 Jeg vil i Logen, vil i Stenzen staae,
 Hukommelsen skal atter Alt aspræge.

Jeg skuer fra min Bøg i Himlens Blaa.
 O du, min Ven, paa hvem jeg trygt kan stole!
 Kom, Phantasie! lad for mit Dje staae

Disputen, Heliodor, Athenens Skole.

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
 Og slynger sig den stumme Blomsterfylde
 Kun med sit døde Liv om Kunstens Bærker?

Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
 Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
 Skal Romas Sol ei Strængen meer forgyldede?

Er Griflen kastet bort? Er Meislen rusten?
 Staaer nybemalede Tavle stedse mod
 Det gamle Mesterstykke mat og gulten? —

Træd hen, min Tanke! hvor du ofte stod,
 Og sku, hvad du jaa ofte henrykt skued,
 Det skionne Pantheon paa sin Marmorfod.

Erindre dig de Billeder, som lued
 I Templets Jnderste, Nutidens Skrift,
 Hvorover Oldtids Hvalvinger sig bued.

Huldt, som en Rosenknop i Klippens Rift,
 Hang der den vakkre Camuccinis Prøve:
 Et Afrids af den bibelske Bedrift.

Fortiente Priis ei Skialden ham vil røve,
 Skiondt ei han kan sig i Beundring tabe.
 Hos dig, min ædle Schick! han længer tøve.

Danneckers, Schillers Landsmand, vakkre Schwabe!
 Dyp fort din Pensel i Correggios Glød,
 Din fiældne Kunst vil fiældne Bærker skabe.

Hvo lindrer Nordens længselsfulde Nød?
 Hvo tegner høit paa Stigen ved en Lygte,
 Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skiod?

Mangt Mesterværk, som længe Bæggen smykke
 Ukiendt for Verden, Niepenhaus'ners Haand
 Med lige Træk nu i Papiret trykke.

Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
 En frugtbar Phantasie dem varmt opluer,
 Og Kunst forbinde de med Digteraand.

I Koch jeg hift en vild Tyroler skuer,
 En fielden Maler. Hift, min ædle Koës!
 Du Bi paa Vaticanet Honning suer.

Af ſtøvede Membran, ſom længſt beboes
 Af Spindevæven, han den Sødme ſanker,
 Som end befordre ſkal, Homer! din Roes.

Odysſeus liig, han Verden vidt omvanfer
 For din Odysſeus fuldeligt at finde
 Keen, uden Andres Feil og Andres Tanfer.

Kiært bliver ſtedſe mig det muntre Minde,
 Da Kiærlighed til Kunſt, og Ungdomskraften
 Forſtielligheden monne huldt forbinde.

Hvor glade ſad vi mangan kølig Aften,
 Og vexled mangt alvorligt, ſkiemtsomt Ord
 Ved tarvelige Nadver, Drueſaften!

Du rafke Müller nærmed dig vort Bord,
 Du unge Dlding! Digter meer, end Maler!
 Hvis Sindrigheid, ſom Heftighed er ſtor!

Italiener meer, end Tydſker, taler
 Du dog ſom brav German, naar Muſen vil,
 Og eſt ſaa nordenſieldſk, ſom hun befaler.

Men, Skiald! hvordan? endnu du tier ſtil
 Om ham, ſom pryded Kredſen, og ſom pryder
 Selv Rom med Kunſtens bedſte Skueſpil?

Hvad gavner Sagen her? Mat Strængen lyder.
 I troe det ei. Selv maa jert Die ſee,
 Hvad Muſen kun ſin bedſte Yndling byder.

Men mat, som frystet af den flamme Snee,
(Jeg vover Ordet), staae Canovas Stotter
Mod Thorvaldsens. Hiin kan sig yndig tee;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
Men Nordens Phidias med rolig Mine
Ei i sit mindre Bærsted med ham bytter.

Hvis Sophocles staaer over Jean Racine,
Saa staaer min Thorvaldsen og over Hiin,
Saa vist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den mindre gode Biin,
Fordi den bedre langt jeg foretrækker.
Violblaat er ei Rosernes Karmin.

Han af det Døde Grækenland opvækker:
Seer Jason her, Adon, Briseïs, Ares,
Seer Hebe, som Heracles Skaalen rækker!

Homer! din Aand i Thorvaldsen bevares.
D kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
Vor Stolthed see, lad Ret ham vedsæres.

Nei, Rom! du est ei meer det gamle Rom.
Før raste Gothen her; men see hans Anger:
Nu offrer han sit Værk din Helligdom —

Og nu besynger dig en gothisk Sanger.

Er Noget af jer Gode misfornøiet,
 Fordi ved Harpen Skialden, fro i Hiertet,
 Tilbagestued uden Graad i Diet?

Har alt for meget jer det Nye smertet?
 Har Dagens korte Straaler eders Syn
 Med alt for meget Kummerligt bevertet?

O, rynker derfor ei dog eders Bryn!
 Det Bedste kommer for igien at svinde,
 Det største Jordens Held er kun et Lyn.

Bestaaer ei Saligheden i at minde,
 I Fremtids Lykke haabesuld at spaae,
 Med Diebliffet Alting at forbinde?

Den, som bestandig gnaven i sin Braa
 Kun aander for at klynke, for at klage,
 Den gjorde bedre, han i Graven laae.

Forsvundne er ei Oldtids skønne Dage:
 I Phantasien leve de jo atter;
 Det Bedste kan vi vælge, kan vi tage.

O, vær mig altid nær, du Himlens Datter!
 Saa har jeg intet Savn og ingen Kummer,
 I Danmark mig Italien omfatter,

De Store tier ei i Dødens Slummer,
 De tale daglig mægtig til min Aand,
 For mig Horats og Tasso ei forstummer.

Dg synge vil jeg fro, til Dødens Haand
 Min Jæse rører med sin kolde Finger,
 Til Atropos afklipper Livets Baand —

Dg til den sidste Stræng i Harpen springer.

Aln og Gulhyndy.

Phantafien svinger
 Sine lette Vinger,
 Svæver hid fra Ganges til sin Skiald.
 Kort var grønne Sommer,
 Hvide Vinter kommer,
 Folket samler sig i lune Gal.

Medens Stormen tuder,
 Sneen slaer paa Ruder,
 Brænder Arnen's Flamme klar og huld.
 I den dunkle Stue
 Ved den røde Due
 Føler Siælen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
 Længer ned paa Jorden
 Dnsfer den Førfrosne sig at boe,
 Hvor i Floras Arme
 Solens hulde Varme
 Stedse gjør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
 Føler tungt, og tænker:
 „Var du dog engang saa lykkelig,
 Sligt et Liv at nyde,
 Bilde Skiebnen yde
 Hvad Indbildningen kan ønske sig!“

Og hvorfor da ikke?
 Livets Dieblikke
 Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
 I din Aand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
 Dig jo Lykken skienker;
 Det er virkelig, det lever du.
 Lad da Stormen tude
 Frygteligt derude:
 Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
 Hør paa Harpelyden!
 Skialden ved dit Ønske fryder sig.
 Isen staaer om Kysten;
 Du kan ei til Østen?
 Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
 Vintrens Harme fue!

Himlens Ild jo smelter Jordens Is.
 Kulden kan kun quæle
 Føleløse Siæle.
 Musen svinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
 Har hun her dig stillet
 Livet frem paa sit bemalte Blad:
 Overflod og Noden,
 Nydelsen og Døden,
 Himmel, Helved, Rærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet,
 Har du ofte levet;
 Bland ei Mandens Digt med Barnets Tant!
 Skialden kan kun samle
 Sig det Ny af Gamle.
 Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
 Mon Aladdin lande,
 Ført herhid ved Digterskibets Gang.
 Musen smilte yndig,
 Alh og Gulhyndy
 Egne Born af Skialdens Hierne sprang.

Til Kronprindsesse Carolina.

Med Digtninger, I.

For Danerkongen Skialden Harpen slaaer
Om Fædreland og Nordens Kæmpefrige;
Tillad ham, høie Mo i Ungdoms Baar!
At flette dig en Krands af Phantasiens Rige.

Til Skioldets Klang

Smukt lyder Sang,

Som lyttes til af raske Helteflynge;

Men om en blid, en underfuld Natur

Kan en begejstret Troubadour

For Damen kun i Ridderborgen synge.

Schimmelmanss Fødselsfest.

Engang paa denne Dag til Barnets Leie

Gudinderne fra Pindus svæved ned;

De strede om, hvem Glutten skulde eie,

Der smilte med en sød Uskyldighed.

Sig nærmed taus den høie Melpomene,

Betragted dig, og raabte: „Han er min!“

Men i sin Arm tog dig Pallas Athene,

Og gjorde dig ved Kiærtegn strax til sin.

Da græmmed sig Parnassets Guldgudinder,

Og jufked: „Hvi berøves os vor Lyst?”

En mere fielden Mand ei Kunsten finder,
 End den, der stærkt opflammer dette Bryst."
 Da raabte Themis: „Jeg min Ven udfaarer;
 Han holde skal min Bægtfskaal og mit Sværd."
 Men frem Penia treen, og sang med Taarer:
 „Er Armod ei saa god en Fader værd?"

Høit holdt Athene dig i sine Arme,
 Forgieves fordred de af hende dig;
 „Nei," raabte hun med usædvanlig Barme,
 „Han er min Søn, og han tilhører mig.
 Men som den hulde Sol høit fra sin Himmel
 Opliver Alting med sin Straale varm,
 Saa skal han virke paa den store Brimmel,
 Bestandig ledet af sin Moders Arm."

Saa sang hun, og en Ege-Laurbærkrone
 Hun skienfte dig, til Mærke paa din Stand,
 Og svang sig hen med dig til Danmarks Throne,
 Og skienfte Kongens Raad en fielden Mand.
 Nu staaer du der: dit blide Dje skuer
 Alt Godt og Skönt og Stort, som foregaaer;
 Du nærer Borgerdaaden, Kunstens Luer,
 Og lindrer som en Fader Armods Kaar.

O, Schimmelmann! de Ege-Laurbærblade,
 Som pryded dig med Baarens friske Glands,
 Som nu Taknemmeligheds Taarer bade,
 Er modnet til Udødeligheds Krands.

Den er ei her, den grønnes allevegne,
 Hvor kun et trofast Hierte slaaer i Nord;
 Dens hulde, skionne Blomster vil ei blegne,
 Naar Krandsen længst sig om din Urne snoer.

Phoenix.

December 1810.

Naar dødt et Folk i Modløshed nedsynker,
 Og bugner slavist under Kummer's Nag;
 Naar vrantne Gubbe stedse Banden rynker,
 Og den Fortvivlede kun kaldes klog;
 Da vender Skialden sig fra siunkne Slægter,
 Og søger i Grindringen sin Trøst,
 Thi hielpeløs Forsagthed aldrig mægter,
 At nære Oldtidsflammen i vort Bryst.

Men naar et tappert Folk, hvis liden Brimmel
 Indskrænkes af et Hav, et snevert Fjeld,
 Ei holder op at stole paa den Himmel,
 Som skienkte deres Fædre Kraftens Held;
 Naar letbevæbnet Kriger ei forsager,
 Men staaer ved Stranden med sit tynde Spyd,
 Og venter blussende de grumme Drager,
 Som true ham — da toner Harpelyd.

Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe,
 Som stolte paa sin Kraft af Hiertens Grund,
 Forstod et Udyrs Voldsomhed at dæmpe,
 Skiondt alt han stod i den udspilte Mund.

Høit hæver han sit Spær, hans Dine flamme,
 Hans Arm er stærk, og stærkere hans Mod,
 Han veed det rette Sted med Vægt at ramme —
 Og Crocodillen vælter sig i Blod.

Og maa for Magten end den Tappre segne,
 Hvo tør beklage ham? Han fare vel!
 O langt, langt større Held, som Fri at blegne,
 End leve brændemærket som en Træl!
 Misunder du en Attila hans Ære,
 Som slog den halve Jord med Boddelsriis?
 Vel heller du en Fabius ei være,
 Der blegned for sit Rom paa Romerviis?

Hurra, I danske Mænd! I Helte raske!
 Snart flammer atter Hevnens dybe Glod;
 Den fiæffe Phønix stiger af sin Aske,
 Den stolte Havets Fugl er ikke død.
 Den spreder mægtigt sine hvide Vinger,
 Sin ranke Hals den hæver høit med Lyst,
 I røde Næb den Dannebroke svinger,
 Og Bølgen spiller om dens brede Bryst.

Flyd ud paa Dybet, yndig som en Svane!
 Bort Fryдераab fra Kysten følger dig.
 Gal, ryst din Vinge, Kampens røde Hane!
 Dit hvide Kors i Purpur bade sig!
 Lær Haien, naar dens haarde Pande fløves,
 Naar dybt din Klo du i dens Indvold slaaer,
 At danske Kæmpers Snekker vel kan roves —
 Men aldrig Danskes Heltemod forgaaer.

Med Ildbogstaver vil vi Phoniꝝ skrive,
 De lue i din kongelige Stavn;
 Skiondt ei du skal den sidste Sofugl blive,
 Som breder Bingen ud fra Kiøbenhavn.
 Men Phoniꝝ er vor Somauds-Roes i Norden,
 En kampbegierlig Grif i vilden Sky,
 Som, naar den troes at dale ned mod Jorden,
 Af Urens Ild sig svinger født paa ny.

Til Danmarks Dronning.

Med Tragodien Correggio.

Landets Moder, frommeste Maria!
 Edle, wiisdomelskende Sophia!
 Frederika for vor Frederik!
 Ei forjmaa, ei vredes over Gaven,
 Skienf Cypressen her paa Kunstnergraven
 Atter et Medlidenhedens Blik.

Du tillod din Skiald for dig at quæde,
 Han har seet dit Mildhedsøie græde,
 Edle! du har følt den Edles Død.
 Hvor saa blid, saa vennehuld en Mage
 Saliggior Monarchen Livets Dage,
 Der kan aldrig Kunsten lide Rød.

Thi hvor Kraft og Følelse forenes,
 Der kan ikke Hierterne forstenes,

Luffes ei for Viisdom eller Kunst.
 Sværdet blinker stærkt i Kraftens Hænder,
 Mens fredsfæle Dyd sin Fakkell tænder,
 Og forjager Barbariets Dunst.

Tak, Maria, ædle Danneqvinde,
 Viisdoms, Dydens, Kunsternes Veninde!
 Tak, fordi du hørte med Behag,
 Tak, fordi du skienkte mig den Ære,
 For min Konge Kunstens Tolk at være
 I hans Hal, som paa hans Fødselsdag.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1811.

Nu, danske Mænd ved Egebord
 Paa Bænken lang!
 For Fredrik, Fader i vort Nord,
 For ham, som Hiertet Trostskab svor,
 Istemmer her et Jubelchor
 Ved Harpers Klang!
 Og norske Fjeld og danske Kyst
 Gientage med forenet Røst
 Vor Sang!

Ryst af paa Dovres Ryg i Dag,
 O Gran! din Gis.

Bryd hurtig Vintrens blege Lag,
O Østerø! og uden Brag,
Dg selvblaa som dit Æthertag,
Glem dit Forliis.
Blink venlig med blaaøiet Blik,
Lad Bølgen smile Frederik
Din Priis.

I Dag bør Ingen sidde stum
I Dal, paa Fjeld:
Hver Hytte give Glæden Rum;
Bruus, stolte Sarp! med mere Skum;
Baagn munter af din Vinterslum,
O Kildevæld!
Væd gamle Steen, hvor Mosset groer,
Dg syng, foreent med Isfjeld,
Hans Held.

I Piger! fletter flux en Krands
Med høit Behag.
Gi Vintren svækker Bladets Glæde,
Det groer i Sneen her til Lands.
O, fletter den med Sang og Dands
Bed Baabenbrag!
Gi Baarens bedste Grønning har
Et Ewiggrønt, som Januar
I Dag.

Vi Mænd, vi fylde Hornet nu
Med Miøden da,
Dg svinge med forenet Hu:

Vor Fredrik! længe leve du,
Vær stedse elsket høit, som nu,
Gaf jeent herfra!
Uroffelig, som Nordens Pol,
Bryd Danmarks, Norges Kongestol!
Hurra!

Stærkoddens Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
Til Syd fra Norden,
Jeg freidig drog.
Hvorhen jeg stævned,
Mit Sværd sig hevned,
Og Fiender slog.
Mig Bifar skyldte
Sit Banesaar,
Da knap jeg fyldte
Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
Af Sember, Ester;
Thor gav mig Held.
Jeg svang hans Fane,
Blev Bisins Bane
Paa Arnafeld.
Han kunde dæmpe
Hver nogen Odd;
Jeg slog den Ræmpe
Med huddæft Braad.

I Myklegarden
Ivang Danebarden
En Brydie stærk.
Saa høit det dundred,
Sig Grafer undred
Bed sligt et Bærk.
Et Robberbilled
Blev sat i Leir,
Som forestilled
Stærkoddens Seir.

Da mig forførte —
Jeg Løse hørte,
Paa Anglen beed;
Jeg slog i Badet
Med Sværdebladet
Min Konge ned.
Jeg bleg mig vendte
Fra Daaden fræk,
Og Angsten spændte
Mig med sin Skræk.

Jeg veg fra Røden,
Jeg søgte Døden,
Men fandt den ei.
Som Ar jeg fældte
De tappre Helte
Paa Gothers Bei.
Til Thor jeg klynked:
„Send mig en Piil!“
Mig Guden ynkede
Med haanligt Smil.

Hil, Hil Alfader,
 Som Synd forlader!
 Jeg fandt min Død.
 Min Helt er kronet,
 Jeg har forsonet,
 Hvad jeg forbrød.
 Jeg meer ei hæver
 For Helas Qual,
 Min Aand sig hæver
 Til Odins Sal.

Brudbudsang.

Der er en lille vinget Gud,
 Hvis skarpe Piil
 Er frygtelig, thi den seer ud
 Som Pigesmiil.
 Den Piil fremsuser, som en Vind,
 Fra lovrig Green,
 Den Piil sig borer lige ind
 Til Marv og Been,
 Og saarer de tappreste Helte.

Og hvad der synes meget sært,
 Men er dog sandt:
 Hver kvæstet Yngling er det fiært,
 Som Gaaret fandt!

Ei ønsker han sig lægt igien,
 O nei, han gaaer
 Mildtsmilende til Graven hen
 Med aabent Saar,
 Og signer den Pii, som har saaret.

Foruden denne lille Gud
 Er endnu een,
 Som til at lindre slige Skud
 Er ikke seen.
 Naar Saaret brænder, taer han glad
 Ved Sang og Dands
 Et friskt og køligt Rosenblad
 Ud af sin Krands,
 Og lægger det sagte paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
 Er, Alt i Alt,
 Cupido; den, som stifter Gavn,
 Er Hymen kaldt.
 - Hiins Rosenkæder fiende vi,
 Thi det er dem,
 Et yndigt Par her slynges i
 I Glædens Hiem.
 De blomstre, de salige Kæder!

Men Hymens Vælde hædre vi
 Ved denne Drif.
 Hans Guddomsfjævel brænder i
 De Elsktes Blif.

O hvad var uden Hymens Til
 Bort folde Nord?
 Og hvad var uden Amors Smil
 Den hele Jord?
 Thi Held deres evige Valde!

Bryllupsang.

Hvad Gud er vel den største Gud?
 Imellem To er Striden:
 Den Ene vogen Ungersvend,
 Den Anden spæd og liden.
 Den Borne see vi henrykt staae
 Med Faklen klar i Rue;
 Den Lille gaaer med Binger paa,
 Med Røgger og med Bue.

Han elsker Baarens lyse Lust,
 Hvor tusind Blomster bygge;
 Den Anden Natviolens Duft
 Og Myrtens milde Skygge.
 Den lille Skytte søger Krig,
 Med Saar og Død forbunden;
 Den Eldre hylder hellig Fred,
 En Æskulap i Lunden.

I Benner! om de Gunders Rang
 Vi ville nu ei trætte;

Paa Begge her med Sang og Klang
 Vi Seiersfrandsen sætte.
 En Egefrands, alvorlig, grøn,
 Vi Hymen offre ville;
 Og Rosenknoppens muntre Qvist
 Dimslette skal den Lille.

Thi Begge skienke Livets Fred,
 Hvorom vi daglig bede;
 Lykjalighed og Munterhed
 Kun de os tilberede;
 Thi Skytten træffer i vort Bryst,
 Og smelter Jsens Pandser,
 Og vækker os, at Himlens Lyst
 Vi i Naturen sandser.

Men giftigt blev dog dette Skud,
 Og vilde Livet true,
 Hvis ei Medlidenhedens Gud
 Kom med sin Fakkellue.
 Hans Fakkell brænder Giften ud,
 Han hele Faren ender;
 Og Amors Overgivenhed
 Til Alvor Hymen vender.

Hil Amor, som os træffe kan!
 Hil Hymen, som forbinder!
 Hil hver en tapper Ungling, som
 Sin Piges Hierte vinder!

Hil Pigen, som at elske lær,
 Og indseer Livets Mening!
 Og Hil ved dette Bord især
 Den fiærlige Forening!

Kongens Skaal.

Ved Festen i Anledning af det norske Universitets Stiftelse,
 den 11te December 1811.

For Fredrik, Fædrelandets Ven,
 Vi denne Skaal vil tomme.
 Han glemte for sit eget ei
 Minervas Herredømme;
 Han hængte hendes lyse Skiold
 Paa Dovrefieldets Side,
 Og herligt straalet nu fra Nør
 Den hellige Egide.

Stod kun i Laurbærtræets Ly
 De skionne Musers Kirke?
 Gik Wiisdom i tre hundred Aar
 Gi frem bag Dannevirke?
 Har Heklas D ei brudt sin Gis,
 Forunderligt at skue,
 I Oldtids Nat, og Himlen sendt
 Sin skionne Digterlue?

Hvor Kræften har sin Fæstning sat,
 Maa Musers Tempel sættes;

Om Skandinavens blanke Hat
 Bør Skionhedskrandsen flettes.
 Af Laurbær ei! I Nor og Dan
 Vi ingen Laurbær finde;
 Men Krandsen vi af Geg og Gran
 Skjønt, som af Laurbær, binde.

Høit reijer sig dit Slangehaar,
 Grumtsfelende Medusa!
 Thi brudt et Mørkets Koglemulm
 Ved Sang af Norges Musa.
 I Kloften flygter Mattens Trolld,
 Sig Lyset har forenet;
 Du standser for Athenes Skjold —
 Og speiler dig forstenet.

For Fredrik, Lysets ædle Ben,
 Vi denne Skaal nu tømme!
 Han glemte for sit eget ei
 Minervas Herredømme.
 Hvor Fædrelandets Ben er Drot,
 O, der er Viisdom Dronning.
 Op, Norge! Kæmpers Fødeland!
 Og priis den gode Konning.

Sang for det kongelige københavnske Skjdeselskab

paa tredie Juledag 1811.

Sildigt i Riddersnes dæmrende Tider
 Munken i Klosteret Krudtet opfandt.

Rislerne knaldded fra Fæstningens Sider,
 Ridderen studsed, og Borgeren vandt;
 De stærke Kartover i dristige Færd
 Beskyttede Arnen mod Landser og Sværd.

Huset laae trygt bag de rygende Bolde,
 Fienden med Skræk og med Nederlag veg.
 Fredens Indvaaner kan Dysten udholde,
 Uden at gaae i den segtende Leg.
 Ei længer han skialv for den hielmdærkte Mand,
 Selvstændig han blev, og han grundede en Stand.

Mangen en Seier har Borgeren vundet,
 Værdig at staae i Bedrifternes Rad:
 Florens, Benedig og Genua grundede
 Al deres Hæder og Magt paa en Stad.
 Den mægtige Hanse forbunden og fiæk
 Var Flodernes Dronning og Havenes Skræk.

Mellem Bedrifternes glimrende Stæder
 Nævner og Fama dit hellige Navn,
 Dig, som den baltiske Skumbølge væder,
 Dernes ædelste Steen: Kiøbenhavn!
 Thi Danmark blev reddet ved Borgernes Blod,
 Og Stormgaden vidner om Fædrenes Mod.

Glade vi hævde den sigtende Riffel,
 Klinker til Rislernes jublende Fæst.
 Saga skal tegne med straalende Griffel
 Hver, som for Danmark blev Valhallas Gæst.
 I Freden vi øves med broderlig Lyst,
 I Krigen vi træffe det fiendtlige Bryst.

J, som huldſaligt i Dag er tilſtede,
 Venlige Fyrſter ved borgerligt Bord,
 Danmarks og Angulſ og Norriges Glæde,
 Frederiks Frænder, og Sønner af Thor!
 For Chriſtian, for Ferdinand lyde vort Raab,
 For Nutidens Stjerne, for Fremtidens Haab!

Sang for samme Selskab paa samme Dag.

J fordums Tid,
 Naar Helten gif med Helt til Gieſt,
 Sad Qvinden blid
 Og ſmiilte til hans Feſt.
 Hun ſkienkte med ſin hvide Haand
 Den brune Miød,
 Hun rafte den med venligt Bliſ,
 Og dobbelt ſød
 Da blev den ſtarke Drif.

Med Roſenfind
 Hoit i den gyldne Riddersal
 Treen Fruen ind
 Med ſolverne Pocal;
 Hun rafte den med Minneſang
 Til Helten hen,
 Hun ſpeilte ſig i klaren Viin,
 Credentſte den
 Med Læbernes Karmin.

Er Hjertet glad,
 Da samler helst til Leg og Dands
 I Bunterad
 Sig nu vort Selskabs Krands,
 Og selv i Dag i Kreds af Mænd
 Skal høit vor Sang
 Jer Skjønne lyde til Behag
 Ved Glassets Klang
 Og ved Kanoners Brag.

Men, Hulde! du,
 Hvis Hjerte Fredriks Billed bær
 Meer liigt endnu,
 End det, han gav os her:
 Vort Danmarks Moder! Kjønnets Pryd!
 For dig omgaaer
 Det fulde Bæger nu med Lyst.
 Dit Billed staaer
 Med Fredriks i vort Bryst.

Til mit Fædreland

paa Nytaarsmorgen.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
 Paa Aarets første Dag, mens Solen hæver
 Sin gyldne Tinding over Sneens Glade,
 Guldharpens rorte Stræng din Lovsang bærer.
 I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
 Den muntre Frost gjør alle Tanter glade.

Vel vifter Zephyr ei bag grønne Blade,
 Ei høres Fugleqvadder,
 Riimfrost paa Grenen sidder;
 Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
 I Vintrens lette Luft skal Sangen flinge
 Paa Njets første Morgen,
 Og vifte Sorgen bort med Haabets Vinge.

Mit Fædreland! saa langt som Tiden rækker,
 Stod du selvstændig mellem Skær og Klipper,
 Skjøndt høit i Nord, en velindskandset Have.
 Saa længe Hjertet slaaer, ei Modet glipper;
 Ei Tidens Pest, som ofte Styrken svækker,
 Har røvet end din skjønne Himmelgave.
 Før ærlig døe, end nedrig være Slave!
 Det stolte Løsen lyder
 Saa langt, som Bølgen bryder
 Sig paa din Strand, fra Nordkap indtil Trave.
 Saa lidet Digterharpen end er brusten,
 Saa lidt dit Glavind skjuler
 I Gravens Huler sig, af Velde rusten.

Mit Fædreland! gid stedse dig besjæle
 Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
 Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
 Det vil den, naar, som de, du tro vil dyrke
 De Guder, som et varigt Eftermæle
 Kan reise dig; som kan dig Livet hædre.
 Jeg kiender her paa Jorden ingen hedre,
 End Klovret i din Saga,
 End Balder, Thor og Braga,
 End Godheds, Tapperheds og Kløgtens Fædre.

Hvor dette Treblad voxer, hvor det trives,
 Der visner Smaaligheden,
 Og til et Eden Drken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræber Balder,
 Fromhedens Gud, den Gud, hvis milde Die
 Bestandig viser op dig mod din Skaber,
 Da vil du synke dybt i Lastens Moie,
 Fra Vethren du med Hyl i Bølen falder,
 Og Luen i dit Bryst sig daglig taber.
 Det hjælper ei, du Helten efteraber;
 I Kampens vilde Brimmel
 Er Haabet om en Himmel
 Det bedste Skiold, selv naar din Bunde gaber.
 Du siger, at du Fædrelandet agter,
 Du, som paa Gud ei tænker?
 Ha, Sandhedsfrænker med de tomme Jagter!

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
 Som styrked Gimbrer, Sager og Teutoner,
 Forlod dem, da de raste vildt mod Syden.
 De faldt som Ug for hine Nationer,
 Som i den sledste Snare stærken Barder,
 Saa lidet hjalp dem deres stolte Skryden.
 I Praleri bestaaer ei Heltedyden;
 Men kraftig i sin Fare
 Sig mandigt at forsvare,
 Det lønner Asa=Thor med Seiersfryden.
 Saa vil han stedse smile til vort Banner,
 Naar rolig og besfeden
 Vi slaae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad gjorde Norden stor og fuld af Luer,
Om ikke Afers skionne Gudeffare,
Der drog fra Caucasus, hvor Solen brænder?
Den ædle Flamme maae vi end bevare,
Og naar den stundom ud at slukkes truer,
Saa maae vi hente ny, som atter tænder.
Thi Kulden bor ei binde vore Hænder,
Den er en evig Fiende,
Som vi skal overvinde;
Og derpaa Valhal Skandinaven fiender.
Derfor, saafremt du hamrer kun dit Bærg,
Og slukker Altrets Flamme,
Døer Odins Stamme, vi er atter Dverge.

Styrk, Himlens Fader! fra din Naades Throne
Bort Fædreland og Fædrelandets Helte
I dette Jordskælvs, som Naturen ryster.
Lad Dovrefield, og Østersøens Bælte,
Og Heltens Sværd forsvare Kongens Krone.
Lad Visdom være Tapperhedens Søster.
Forjag hver usjel Trold fra vore Kyster:
Banfundighed og Mørke,
Som qvæler Heltens Styrke,
Og hun, som suger Fædrelandets Bryster,
Hun, Egennytten, Afsmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved —
Og Himlen hvælvet os omfavner atter.

Til Kammerherre Juel paa Thorseng.

Sommeren 1812.

Naar flækt paa de forvovne Blanker
 En Biking pløier saltens Sø —
 Hvor glæder det ham faste Anker
 Ved græsbevoget, frugtbar D,
 Som qvæger Havets trætte Mand
 Med Straalen af sit ferske Vand!

Det hvide Seil han gierne bytter
 Med Tag af Skovens grønne Ly,
 Hvor Velstand reiser sine Hytter
 Og hører fiernt kun Dybet gnye;
 Hvor gyldent Ly paa Stormens Bei
 Kun gynge's let, men knække's ei.

D, stolt det er, at Bølgen tvinge,
 Dans Vre groer paa Havets Mark;
 Men mægtigt ryster Riord sin Binge,
 Og knuser Geg, som skiore Bark.
 Hvor Skummet skiuler Heltens Been —
 Staaer ingen Blomst, ei Bautasteen.

Derfor med Længsel over Søen,
 Om Bærget hamrer nok saa fast,
 Seer danske Sogut hen til Den,
 Mens diærvt han staaer ved høien Mast.
 Hist aabner sig en elsket Havn,
 Og smiler: skiem din Fødestavn!

De danske Der stod i Fare,
Da Juel gav Agt paa Stormens Brag;
Men han forstod dem at forsvare,
Dg Fienden veg paa knuste Brag,
Dg Niels til Ære hviroled smukt
Sig Røgen høit fra Røgebugt.

Da mælte Kongen: „Danmarks Eden
Laae sikkert bag sin Engels Sværd,
Hans Kiæthed takke vi for Freden,
Han er en Deel af Landet værd.
Han er en Thor i Heltespil,
Thors Eng skal høre Helten til.

Den skal hans Børn i Freden dyrke,
Dg høste Frugt i sene Tid.
Thi hellig, som en Kæmpes Styrke,
Er Agerdyrkers vise Flid.
Naar Muren er om Haven luft,
Maa Haven bære saftig Frugt.“

O, Held dig, Søn af gamle Stamme!
Du opfyldt har Dankongens Ord.
Paa Thorseng Juel er steds den Samme:
En Lyst, en Hæder for sit Nord.
Du lærte Danmarks hulde D
At pryde Juelers Heltesø.

Julesang.

1812.

I Hedenold, naar Sneens hvide Klæde
 Bedækte Strand og Fjeld og Dal,
 Da samled sig Dankæmperne til Glæde
 I Leires lune Kongesal,
 Og brune Miod, og Sæft af Korn
 Til Randen fyldte gyldne Horn.

Og Alt var Mulm; thi Solen under Havet,
 Som nu, til Hvile tidlig gif,
 Naturen stod i Skumringen begravet,
 Bestraalt af Stjerners blege Blik.
 Da knitted frem paa Gulv et Baal,
 Som spillede sig i Heltestaal.

Og Kongen bod: for Thor et Bæger bringe,
 Og et for Odin, et for Frei;
 Og Bonnen steg paa Skjaldefunstens Vinge:
 „Livsvangre Sol! forlad os ei;
 Naturens Lys! tilbagevend,
 Og Norden dine Straaler send.“

Og Straalen kom, og Lysets hulde Lære
 Udbredte sig i mørke Nat,
 Og Harpen klang til Rieglighedens Ære:
 „Nu Lyset har os ei forladt;
 Nu voxer Trøst i Bel og Bee,
 En Vinterblomst bag folden Snee!“

Du hulde Juul! vor Barndoms søde Minde!
 Har Somren vel, som dig, en Fest?
 Dit Smil har lært al Grumhed at forsvinde,
 Nu er kun Glæden Offerpræst.
 Du dæmped Hedenskabet's Gru,
 Dets gamle Benſkab glemte du.

End elſkes vi, ſom før i Fædres Dage;
 Foſtbrødreſlauget ſkal beſtaaе.
 For Fredrik nu, ſom jordum for Rolf Krage,
 Skal Hornet rundt om Bænken gaaе,
 Og for Maria dyrebar,
 En Dagmar for ſin Baldemar.

Og høit ſkal og det gamle Hurra hvine
 I Sky for dig fra Aaleſtrand,
 Vor Freia du, vor elſkte Caroline,
 Skioldungens Fryd, vor Lilievand!
 Op, Brødre! hæver fyldte Kruus:
 Bort Danmark og vort Kongehuus!

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe;
 Men Morgenhanen ryster alt ſin Vinge,
 Og falder mig afſted med aarle Galen
 Til Fredrikſdalen.

Jeg tør ei oppebie Phøbi Straaler,
 Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
 I disse hede Dage. Ved at nøle
 Forsvandt det Køle.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lynet.
 Jeg haaber, Baggesen er meer forsynet;
 Han bringer fyldt vist alle sine Rommer
 Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedsker eller Blommer
 Dig har at byde, vær du selv min Dommer,
 Hvor lær slukøret jeg i Dag maa ile
 De tvende Mile.

Hvis end i Lyngby Tvebaksbageriet
 Var nu, som fordum, Sielopenheden viet,
 Saa købte jeg, naar det ad Dagen laffer,
 Dig tvende Bakker.

Dog Bagerbørn lidt Hvedebrød at byde,
 Derover maatte du i Latter bryde.
 Nei, heller bringer jeg en Blomst fra Bængen,
 Lidt Grønt af Engen.

Nu kaster Solen Guld paa Søens Bover,
 Hist seer jeg Taget, hvor Veninden sover,
 Snart vækkes hun til Fryd, som Fugl i Hækken,
 Af Søverbækken.

Men Noget vilde jeg dog gjerne sige.
 Saa skynd dig, Musa! da, min bedste Pige!
 Du smilte før dog Ild i mine Blikke
 For Frederike.

Men Musen tier. Vel, saa maa jeg uden
 Det hele Sangerchor og Digterguden
 Dig række Markens Blomster, uden Rosa,
 I bare Prosa.

Gid manges Baar saa frisk og sund dig skue,
 Gid lang Tid end Apollo med sin Lue
 Tilsmile dig med Skønhed og med Glæde
 Fra Floras Sæde!

Sang for det kongelige københavnske Skydeselskab.

Til munter Fæst skal Barden's Harper klinge,
 Hvor Glæden er, der lyder Sang;
 Den grønne Fugl udspiler alt sin Binge,
 Og venter Kuglen paa sin Stang,
 En Phønix, som paa ny opstaaer
 Af Asken, atter Aar for Aar.

Som Haabet grøn, den vil os aldrig svigte,
 Hver Sommer gæster den vor Strand.
 Den lærer til det høie Maal at sigte,
 Til Hæder for vort Fødeland.
 Den over Diet, over Arm,
 Og føier Barm til Broderbarm.

Den minder om et helligt Laug i Norden,
 Som gnaves ei af Tidens Tand.

Den viser, at i Solskin og i Torden
 Jornsiet staaer den danske Mand,
 At Munterhed kan aldrig døe
 Paa Siællands skionne Bøge=D.

Fra Arilds Tid Dankongen var en Fader,
 En Hyrde bag sin Bøgeskov;
 I Leirelund, i Roeskilds gamle Gader
 Bed Bægret lod Skioldungens Lov.
 Han sad, med sine Mænd i Ring,
 I Hallen og paa Kongething.

Da kom en Tid, hvor Sydens fiærne Sæder
 Fortrængte Nords Enfoldighed:
 Stormanden gik i guldbestufne Klæder,
 Og skued stolt paa Folket ned;
 Foragtet blev den danske Mand,
 Og Bonden sank i Trællestand.

Nu Drotten staaer blandt Manskens, Svanes Sønner,
 Forskionner os vor Borgerfest,
 Med venligt Smil han Skytterne belønner,
 O, Held vor kongelige Giest!
 Som Rolf han smiler blandt os her,
 Og Biggo føler sig Enhver.

Til Kongen.

Med fjerde Bind af Norske Kongers Krønik,
i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Son vel række bedre
Det Skrift fra gamle Slot,
End ham, som stammer ned fra hine Fædre,
End Fredrik, Nordens Drot?

Ham, som ei vise Mimer i det Høie
Forlod i Skiebne's Harm;
Hvem Sif sit Haar, hvem Freia gav sit Die,
Og Aja=Thor sin Arm.

Modtag det gamle Skiold! Det laae, berøvet
Sin Glands, i dyben Muld;
Nu har et varsomt Klæde visket Støvet
Af gamle Dages Guld.

Rustpletten mægted Runen ei at spille,
Nu staaer der, hvad der stod;
Og af den gamle, friske Heltetilde
Vi drikke dobbelt Mod.

Bel flirrer Sværdet, rasler Heltelandsen,
Og aldrig slumrer Thor;
Men Avind selv ei negter Egefrandsen
Til Odins gamle Nor.

Og skion og herlig var den stærke Flamme,
Skiondt ofte den soer vild;
Thi det var Kiærlighed til Odins Stamme,
Som næred deres Ild.

Da voved ingen lumsk og fremmed Fiende
 At trodse Dovremuur.

Da kunde de sig selv kun overvinde
 Med glødende Natur.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
 Med yndig Foraarslugt,
 Fordi det vilde giere Stammen Skade,
 Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Og Birkebener gif med barske Miner
 Mod Bagler i Bedrift,
 Men ei, som Guelfer, ei, som Ghibelliner,
 Med Morderdolk og Gift.

Vi see dem ærligt stride hist paa Næsset,
 For Kongen vil de døe,
 Og endnu muntre bide de i Græsset,
 Og drikke beften Sø.

O, Fredrik! ingen Bagler, Birkebener
 Nu findes længer hist
 Fra Nordkap du til Lindsnæs forener
 Dem med din Palmeqvist.

De Sværd, som sonderhugge fremmed Lænke,
 Kan aldrig træffe feil;
 Og som en Sverre vilst du Norden skienke
 Dit ædle Kongespeil.

Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg.

Med Tragodien Hugo von Rheinberg.

Korsmaa ei, gode Jarl i Norden!
Et Spil, som der ei foresaldt;
Det Skionnes Fædreland paa Jorden
Er overalt.

Men ægte nordisk Aand forbinder
Det Skionne med sit Fædreland;
Dg selv i tydske Flok du finder
En Helt fra Dan.

I Fald min Harald diærv og ædel
Indtager, naar han viser sig,
Da, viid det, vakkre Herman Wedel!
Han ligner dig.

Lad Hugos Gran dit Hierte saare,
Naar Lynet styrter den i Dynd;
Skienf Kunigundes Dyd en Taare,
Dg Berthas Synd.

Dg hvis Normannens Drævinger
Dit Hierte fylder end med Fryd,
Saa bifald og den Skiald, som bringer
Sit Sprog mod Syd.

Normannen ei sit Norden svigter,
Fordi han streifer udenlandst;
Dg selv ved Rhinen danske Digter
Er stedse dansk.

Til Prinds Christian Frederik,

Stattholder i Norge.

Med Fortællinger, 1813.

Du horte mig med Bifaldsmaal, der lønnet
 Din Skiald, som Laurbær fra den gyldne Tid.
 Hvor trosteligt, at Christian stedse skionnet
 Paa findrig Glæde, som paa kraftig Flid!
 Thi Skionhed maa forene sig med Nytte,
 Skal Siælen sig i Sandhed kalde stor.
 Frugt — frydrer selv den Tarveliges Bord,
 Og Roser — smykke Noisomhedens Hytte.

Gud skabte Manden i sit høie Billed,
 Og reiste ham med Barmen fra sit Støv;
 Det vise Skaberbud har aldrig villet,
 At atter han skal synke siælesløv.
 Lad Dyr blot grave Huler, hungre, tørste,
 Og kæmpe kun for Hunger og for Tørst;
 Hvis Mennesket staaer i Naturen først,
 Saa bør han vise sig Naturens Fyrste.

Det vigtigt er, at bygge travle Stæder;
 Dog Bæveren den Kunst, som vi, forstaaer.
 Det gavnligt er, at virke Stof til Klæder;
 Dog — Hercules i Lov huden gaaer.
 Det lifligt er, at kunne Vinen skienke;
 I Nødsfald lædsker Kilden dog med Vand.
 Det Vigtigste, hvad ei du lade kan
 Som Menneske — det er at føle, tænke.

O skønne Rald, at sværge til din Fane,
 Pallas Athene med dit Musachor!
 At hielp dig den stolte Bei at bane
 Igennem Skoven, hvor den vildest groer.
 Til paa dit lette Skib ad Nordens Bølge,
 Med Dyr dine Præster gaae foran,
 De hugge Krattet ned, som standse kan;
 Og Skialden slutter sig til deres Følge.

Og Nordens Kongeslægt i Møde træder,
 Selv under Kampens Larm, hver Fredens Mand,
 Som virkede for Fædrelandets Sæder,
 Og offred Kraft og Flid sit Fædreland.
 Thi Vældens Arm, som ingen Pligter styre,
 Nedstyrter snart en Stad til Livets Meen;
 Men skal af Gruiset ordne sig en Steen,
 Maa atter Orpheus synge ved sin Lyre.

Min Musa, Christian! smeltede dit Hierte,
 Naar før ved Harpen Melpomene sang.
 Men ikke nu skal Lidenskabens smerte
 Dit Bryst blandt virkelige Skjoldeflang.
 Fem Solverbæffe juse for dit Dre,
 Fra Hulens Indre giennem Dalen bragt;
 Det er ei Tonesældets Cataract,
 Det er kun sagte Prosa, du skal høre.

Jeg synger ei som Gubben fra Scamander,
 Og venter ei, min kongelige Helt!
 At paa min Bog, som hisjet Alexander,
 Du hvile skal dit Hoved i din Telt;

Men haaber dog, du vil ei Bogen slippe,
 Naar Dovres Echo lyder af din Seir;
 Naar du er atter draget i din Leir,
 Og hviler dig paa Skjoldet bag din Klippe.

I Krigens Tid, da Vinen var dyr.

I lang Tid ei vi, Brødre! monne quæde
 Til Evans Priis i muntre Vennelag;
 I husker vel, det var i Læderstræde?
 Jeg mindes end den Aften, som i Dag.

Da vel med Biin vi havde fildret Siælen,
 Vi stod, hvor Synagogen nys var brændt.
 Den unge Skjald steg op paa Lygtepælen,
 Og Oder sang til Himlens Firmament.

Han vakled ei paa Lygtepælskvadraten,
 Et klart Beviis paa hans Udrulighed;
 Og Bagteren, en ivrig Mand i Staten,
 Forgieves kom at styrte Helten ned.

O skionne Tid, som ingen Fare frygter!
 Du svandt, som Blus af Stierner i det Blaa.
 Nu uden Ruus, ved Skin af hele Lygter,
 Betids vi hiem til vore Qvinder gaae.

Skal aldrig meer os møde fordums Glæde,
Som da vi sidst med Bacchus drak omfaps?
Skal Spendrup kun i Brændeviingaardstræde
Begeistre Byen med den stærke Snaps?

Nei, Brødre! nei! hør her ved Harpens Toner
En venlig Drøm, som jeg har havt i Gaar:
Jeg Bacchus saae derude ved Trefroner,
Med Bedbend og med Druer i sit Haar.

Han seiled let paa Sneffen; Haabets Anker
Paa Dækket laae, svøbt ind i sine Baand —
At sige, intet Jern med frumme Hanker,
En Tonde, fyldt med Munterhedens Mand.

I Sneglehuus jeg saae en Havfru blæse,
Til Stranden hver da lob med henrykt Sind;
Violen svandt af stakkels Pimpers Næse,
Og Rosen lued atter paa hans Kind.

Man bragte Vin, og Sukker, og Citroner,
Og Arak, Rum; da hortes Glædens Bud.
Høit blev der skudt fra Bolden med Kanoner.
Jeg drak — og vaagned ved de stærke Skud.

O, Brødre! kom! nu er der ingen Fare,
Og tomme lad det purpurfyldte Maal.
Er Drømmen sand, hvi skulde vi da spare?
Af Haabets Anker drifter Haabets Skaal!

Til Ludvig Heiberg.

I Julens Tid, just da det vintergrønne,
 Det lille Grantræ stod for Lotte smukt,
 Og tyded helligt paa det barnligt Skionne
 Med lette Guldblade og forsolvet Frugt,
 Ved Kiærligheds Trophæe, ved Ufskylds Alter,
 Besøgte mig din Juan og din Walter.

Og for min Phantasie jeg saae det samme,
 Det selvomt smykkte Træ ved Bindus staae
 Med spæd, men med en rank og lige Stamme,
 Med vintergrønne Krone mod det Blaa.
 Ei stærke Farver, Frugter end jeg skued;
 Phantastisk Sølv og Guld i Natten lued.

Og vidned om en Aand, som let kan stige,
 Liig Fuglen, ved det spædeste Forsøg,
 Og tabe sig i Phantasieens Rige,
 Og mildt forbinde Kiærlighed med Spøg;
 Hvem Diebliffets Dunst ei kan forhindre
 At flagre did, hvor lyse Stierne tindre.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
 Som følger tro Naturen og dens Røst;
 Som tidlig skienker Haabets Grønt i Vaaren,
 I Somren Blomster, saftig Frugt i Høst.
 Den unge Viismand og den gamle Sværmer
 Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Med Barnligheden sig vort Liv indvier;
Kunst fiender ei Uskyldighedens Tab.
Begynder han med lette Phantasier,
Og svinger sig til kraftig Lidenſkab:
Selv maa dog Digteren beſtandig være
Ei Barn — men holde Barnlighed i Være.

Thi for den Evige ſig Alt opløſer
Hiſt oppe, ſom en munter Børneleg.
En Bæk for ham er Joſſen, naar den øjer,
En liden Buſk den ſtarke Kæmper=Geg,
Og Krigerne, ſom bringe Død og Fare,
En ſværmende, balſtyrig Drengeskare.

Du har begyndt, ſom ſig en Ungling ſommer:
Baroque og vild og buſket var din Krands.
Endnu din Aand om Dverg og Kæmpe drømmer;
Snart aabner ogſaa ſig den dybe Sands.
Da ved din Harpe blusſende du tyder
Guld Elſkov, Lidenſkab og ſieldne Dyder.

Som i en magiſk, underfuld Laterne
Bil da de luende, forgyldte Smaae
Udvikle ſig, og hiſſet i det Fierne
Som ſtore, tragik ſke ædle Skygger ſtaaе.
Huſk da, naar dig Gudinden Krandsen fletter,
Den, ſom alt ſang de ſmaae Marionetter.

Thorvaldsenske Billeder.

1. Jason.

Nagtet tusind Farer true,
 Han iler dog med freidigt Sind.
 Det underfulde Bædderskind
 Ham vinker med sin gyldne Rue.
 I Colchis, i det fjerne Land,
 Det hænger ved skovklædte Strand.
 Den lette Argo han bestiger,
 Det bedste Skib, som Havet bar;
 Og ingen Snekke lob saa snar.
 Nu giestes fjerne Land og Riger.
 Farbroderen, den onde Drot,
 Gav Helten hiin Befaling blot
 For ham ved Livet lumsk at skille;
 Men Bølgerne saa venlig trille,
 I Masten en Dryade boer,
 Som lærer Jason, stærke Nor
 At styre giennem Skær og Klipper.
 Ved ingen Fare Modet slipper.
 Forgieves bag en fulsort Sky
 Han skuer blodige Harpye,
 En pigehovdet Ugle, græde.
 Han seiler giennem fæle Stræde,
 Hvor ingen Klipper stille staae,
 Men voldsomt mod hinanden slaae.
 Dog ingen Fare Helten hænder.
 Han saaer paa Marken Dragens Tænder,

Dg meier med sit skarpe Sværd
 Den hele harnisfflædte Hær,
 Som voger frem af ploiet Ager.
 Med væbnet Haand han Skindet tager,
 Dg iler, fulgt af Kiærlighed,
 Igien til Helteskibet ned.
 Der staaer han mandig nu og rolig,
 Bevæbnet i sin Fædrebolig,
 Med Vædderskindet paa sin Arm,
 Dg smiler i en ædel Harm
 Til Ridningen, der seer den Høie,
 Dg neppe troer sit eget Die.
 Men aglende sit Kæmpestæft
 Hiin soler sig som Fyrste hiemme.

Speil, Yngling! dig i Heltens Kraft,
 Dg lær en Ridning at beskæmme.

2. Amor og Venus.

Amor.

O, Moder! skionne Venus! see:
 En Bi har stukket mig, o Bee!
 Jeg, som sædvanlig, gif med Sang,
 At frydes i min Rosengang;
 Een stod saa huld, saa purpurød,
 Dg lued af en hellig Glod,
 Jeg vilde tage den — men, af!
 Forræderen min Finger stak,
 Dg Rosen, som paa Amors Bryst
 Bist havde følt sin bedste Lyst,

Maa uden Glæder hist nu staae,
 Og uden Kiærlighed forgaae.

Venus.

Bær ei saa seig! Hvor kan en Bi
 Dig jage fra din Blomstersti?
 Hør mig: det var en ussel Myg
 Fra Hecate, saa fæl og styg.
 Den haded Rosens skionne Glands,
 Og skiulte sig bag Bladets Krands,
 At giøre Blomsten dig forhadt.
 Men see, hvor hist den svæver mat!
 Dens Hevn har skaffet den sin Død;
 Sin Braad den i din Finger brød.
 O, iil igien til Rosens Barm,
 Og glem din barnligsvage Taare!

Misundelse maa døe af Harm,
 Naar den vil Kiærligheden saare.

3. Jesus, Johannes og Maria.

Johannes.

O, Jesu! hvad er jeg mod dig?
 Dit hulde Afsyn fryder mig.
 Tak, for du mig foragter ei!
 Jeg tilbereder dig din Bei.
 Med Vand jeg døber af min Haand;
 Du døbe skal med Ild og Aand.
 Og naar mit Liv er her forbi,
 Saa svæver jeg saa glad og fri

Til dig i Salighedens Glands,
Dg lønnes med din Liliefrands.

Jesús.

Johannes! ei saa ydmyg vær,
Mit Hierte har dig evig fiær.
Du rydder ud den golde Torn,
At jeg kan jaae mit Sædeforn.
Du stemmer Harpen i den Skov,
Hvor jeg skal sünge Himlens Lov.
Johannes! o, du er for mig,
Hvad Jesus er igien for dig.

Maria.

Jeg ingen større Glæde veed.
O, himmelske Beskedenhed!
O, hulde Broderfiærlighed!
Den fromme Jesus er den Største,
Men hans Johannes er den Første.
Lær, Ungling! af din Frelser's Røst,
Naar Vren svulmer i dit Bryst,
Dg undrende dig Verden hylder —

Hvad du din store Formand skylder.

4. Hercules og Hebe.

At kryste Druens Blod i Struben,
I Bellufts Favn, i Epheugruben.
Af Ladhed fræk, i dunkle Skov —
Det er kun vilde Satyr's Lov.

Med Dumheds Purpur paa hans Kinder,
 Han favner drufne Bacchantinder;
 Og Dyret ved sit Kildevand
 Beskæmmer ham med meer Forstand.
 Ei Bacchus i hans Selskab træder
 Med Phantasiens høie Glæder;
 Silen kun fra sit Esel gloer
 Med døsig Stirren til hans Bord,
 Og Echo spotter hørse Stemmer
 Af værste Dyr, som Skoven gemmer.

Men see den ædle Helt, som her,
 Ukiendt med Lysternes Begier
 I Hallen ved sin Kølle hviler,
 Hvor Skienhed ham i Møde smiler!
 Ei Lovens Glubsthed, Slangens Bugt,
 Ei Hiortens Snarhed, Griffens Flugt,
 Ei Jettens Kraft, ei Helvedhunden
 Har, Hercules! din Styrke bunden.
 Uhyrerne du overvandt,
 Og salig din Belønning fandt;
 Thi Sundhed skienker i dit Bæger,
 Imens Apol paa Harpen leger.
 O, da er Hvilen dobbelt sød,
 Naar Riæthed spænder Sværd fra Bælte!

Valkyrien kun skienker Miød
 For Odins og for Baldurs Helte.

5. Venus med Æblet.

Den kloge Pallas, høie Here
Med hulde Venus stredes om,
Hvo blandt dem skønnest skulde være,
Og Striden kom til Paris' Dom.
Den unge kongelige Hyrde
Sig sætter paa en mosgroet Steen,
Hvor dem for Middagssolens Byrde
Beskygger Laurens friske Green.
Han spørger, hvorom Strid de føre;
Der svares: „Eris før lod see
Et Æble, som skal den tilhøre,
Der skønnest er af alle Tre.“
Ei Paris længe sig betænker,
Men rækker det til Venus hen.
Hans raske Dom de Andre frænker,
Og Juno siger: „Unge Ven!
Du lod dig uden Tvivl bestikke;
Men find dig i, jeg siger nu:
Det sømmer sig en Dommer ikke
At være saa partiisk, som du.
Kan sig den svage Venus maale
Med denne Høihed, denne Magt?
Mit Die ligner Solens Straale,
Det har selv Jupiter mig sagt.“
Og Pallas: „O, du svage Dommer!
Lidt Undighed, som vækker Lyst,
Dig mere herlig forekommer,
End Dydens Kraft i dette Bryst?“
Med roligt Blik i skyldfrit Die
Gienjvarer Paris: „J har sagt,
Her var ei Spørgsmaal om det Høie,

Om Viisdoms, men om Skionheds Magt.
 Naar Gris Vblerne bestemmer
 Til Høiheds Dronning — tro mit Ord —
 Jeg aldrig, store Juno! glemmer,
 At du est Viv ved Drottens Bord.
 Og siger hun: Jeg Vblet skienker
 Til den iblandt dem alle Tre,
 Som grundigst er, og dybest tænker —
 Da skal Minerva Frugten see.
 Men tilgiv Hyrden i det Grønne,
 Imellem Somrens røde Bær,
 At naar der tales om det Skionne,
 Saa hylder han, hvad skionnest er."

6. Charitas.

Den ældre Søn.

Kom, Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei, jeg maa passe paa den Smaa.

Sønnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;

Men neppe Kloffen tolv mon slaae,

Før atter jeg for dig skal staae.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn! den Tid,

Da Kloffen ei fra mandig Id

Dig kalder til din Moder blid.

Sønnen.

Nei, aldrig komme skal den Tid!

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Moer!
 At ei du finder meer din Moer,
 Hun ligger dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O, fiære Moder! tal ei saa;
 Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hisjet i det Blaa.

Sønnen.

O, Moder! Jorden er saa skøn,
 Saa fuld af Blomster og saa grøn;
 Bliv her paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du milde Glut! ei Himlen har
 En Engel, mig saa dyrebar.
 Du sande Billed af din Faer!

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad.
 Farvel, nu maae vi skilles ad;
 Vi sees igjen til Middagsmad.

Gaaer.

Moderen kysser den Lille.

Du bliver dog endnu hos mig.
 Snart skal jeg ogsaa miste dig,
 O, hvor det er bedrøvelig!

Man ønsker sig saa stolt en Søn;
 Men kort kun er den søde Løn,
 Knap løber han i Trøien kort,
 Saa flager han fra Reden bort.

Af Pigen større Fryd man faaer;
 Hun bliver dog en sexten Aar,
 Før bort hun med sin Beiler gaaer.

O, hulde Moderkærlighed!
 Din Sorg — en Draabe Bitterhed,
 Hvis Malurt i dit Bæger flod
 Og gjør din Nectar mere sød!

7. Jesus og Johannes.

Jesus.

Jeg for min Lærer dig erkiende vil,
 Din ældre Birken foler jeg besteden.

Johannes.

Hvad Tiden gav, det horer Tiden til.
 Jeg var for den — du er for Evigheden.

8. Prometheus og Minerva.

Naturen slavisk kun at efterligne,
 Det skienktes mangel Støvets Son;
 Men skal vi kalde Kunsten skion,
 Saa maa en Guddom Bærket signe.
 Ei Penselen, ei Meiselen formaaer
 At danne Hjertet, som det slaaer;
 Ei kold Forstanden mægter at beregne
 Den Kraft, som Ingen seer, men virker allevegne.

En Gloah maa stærk og stor
 Oplive med sin Aand den frosne Kлимп af Jord,
 Prometheus rane Livets Lue
 Til Støvet fra den hvalte Himmelbue.
 Da træder først Gud inden ned
 Til Kunstens ærefulde Tempel,
 Og skienker Bærket med sit Stempel
 Sin Siæl — og sin Udødelighed.

9. Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger
 Liig Bien i hvert Blomsterbed.
 Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
 Hans Hierte fatter Kiærlighed.

10. Christus med Børnene.

Føl, Sværmer! din Vildfarelse med Smerte,
 See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
 Ufskyldigheden i et venligt Hierte,
 Ei Præstestolthed, intet Munkebaal.

11. Jno, Bacchus og Mercurius.

Mercur til Jno.

Opdrag ham kun, du Jupiters Veninde!
 Og fryd dig ved hans livelige Stoi.

Ei Binen trives kan paa Junobiergets Tinde,
 Men paa Elenes skraa assides Hvi.
 Dog elsker selv Olympen Druer;
 Og hun, som fører med de hvide Duer,
 Vil ofte standse her sin Flugt,
 Og qvæges af den søde Frugt.

12. Hector, Paris og Helene.

Hector.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
 Som elsker kun den fiælske Qvindefærd!

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
 Dig mellem dine Landsker, dine Sværd!

Helene.

Nu, fiære Brødre! Ingen bør fordømmes;
 Get gøres skal, det Andet ei forsømmes.

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Den tidlige Juni nu smiler saa blid,
 I Danemarks Rige den skønneste Tid;
 I sildige Norden er Juni vor Mai,
 Da Blomsterne blaane: Forgietsmigei!

Smaaavistende Alf i sin Skov holder Vagt,
Og Østenvind ligger i Lænkerne lagt.
Paa Kirsebærtræet kun hviler en Snee,
Der snart som de røde Rubiner vil lee.

Hver Dag sig forøge de Blade paa Green,
Alt knopper og danner sig hvide Syreen.
Smaanattergal synger, som Nattergal bør,
Og Drengene blæse paa Skræpperne's Rør.

Hvad svinge de Fugle? hvad blæser hiin Dreng?
Hvad synger vor Bæk i sin sandhvide Seng?
„God Dag, Frederike! du venlige Liv!
Vi signe den Dag, som dig skienkte dit Liv.

Vi frydes, vi svinge, vi hædre din Dag
I kolige Skygger bag Bøgenes Lag.
Tidt blomstred din Juni saa grøn og saa mild,
Naar hisset du sad i Italiens Ild.

Kom ud, Frederike! kom ud til din Dal;
En Krands dig har Hertha beredt i sin Sal.
Glem Villa Borghese med flippede Muur
Bag Bøgenes Kroner i danske Natur.

Naar Østvinden blæser, da sid i din Borg!
Da finde vi billig din Længsel og Sorg;
Men lege de Alf i Løvenes Lot,
Og standser vor Bølge den hede Scirocc' —

Da glæd dig i Norden, din Kummer fordriv,
 Og drik dig af Rusten, som ei er cattiv,
 En salig Begeistring, der fylder dit Bryst
 Med Sundhed, med Kraft og med Fædrelandsløst."

Sange til Velkomstfesten paa Nyholm

den 2den August 1814, for vore hjemkomne Brødre af engelsk
 Fangenskab.

1.

Nu fri paa Danmarks elskte Strand
 Du atter staaer,
 Og høit dit Bryst, du danske Mand!
 Af Glæde slaaer.
 Saa sunger Fuglen i sin Lund
 Om Paradiis,
 Naar Vaar i lune Middagsstund
 Har brudt sin Tis,
 Og Bølgen sig atter bevæger.

Snart glemmer Fuglen Stormens Gny
 Og Vintrens Harm,
 Den bygger Reden sig paa ny
 Ved Egens Barm;
 Og blier den ei, som før, saa stor, —
 Ei flages maa,
 Naar frit igien kun Fuglen boer
 Med sine Smaae.
 Snart voyer den spædeste Binge.

Saa længe Sund og Sø og Bælt
 Slaaer solvblaa Krands,
 Vil Danmark aldrig mangle Helt
 Til Lands og Vands.
 Men Kampen tier, Freden kom,
 Nu er vi frie,
 Nu prise vi dens Helligdom,
 Thi siunge vi:
 Vor Frederik Fredegod leve!

2.

I Fængslets Braa, ja selv i Lænker
 Gi Dansken glemmer Fædreland;
 Paa svundne Fryd han ofte tænker,
 Og higer til den fjerne Strand.
 Han har sin Liv, sit Barn forladt,
 Men Haabet lyser i hans Nat.

Jeg seer dem vist, før Hjertet brister,
 Jeg stred for Guds og Kongens Sag;
 Om Skiebnen nu mig grusomt frister,
 Det vorder sikkert atter Dag.
 Gi Lynet evig ned vil slaae,
 Snart smiler Himlen atter blaa.

Gienblomstre skal min Ungdomsglæde,
 Det er i Nattens Mulm min Trost.
 Jeg trykke skal de elskte Spæde
 Med Skælven til mit Faderbryst.
 Jeg seer min Hustru og min Ven,
 Jeg seer mit Fædreland igien.

Dg hvilken Vindring har jeg fundet
 Hjt i mit haarde Fangenskab!
 Jeg har de Danskes Hierter vundet,
 O, store Binding! ringe Tab!
 Min Lænke faldt i Støvet ned,
 Nu binder kun — Taknemlighed.

Cantate

ved Universitetets Sorgehoitid den 4de August 1814,
 til Minde om Frederik Christian,
 Hertug til Slesvig Sonderborg.

For Talen.

Chor.

Musers Chor!

Sort i Flor

Sorgfuldt fra Olympen træder,

Nærmer eder Graven, græder!

Al, vor Kummer mangler Ord.

Dunkle Lov!

Smyk hans Støv.

Høit mod Himlens hvalte Bue,

Sorgende Cypress! du skue.

Viisdoms Dyrker! Kunstens Trøst! —

Koldt er nu hans varme Bryst.

Recitativ.

Du steg, og himmelskherlig var din Flugt,

Paa Dødens Binger til en salig Glæde.

Dit hele Liv var offret kun Minerva,

Dg hendes Magt at hævde tro du stræbte.

Rørt saae den Himmelske dit Hiertes Trang,
 Og med et Smil til sit Elysium
 Bortfierned hun dig huldt fra Kampens Rasen,
 Da først du havde skuet Vældens Fald.
 Sov sødt, vor Helt! Med eviggrønne Laurbær
 De blege Muser Graven frandje vil;
 Og ofte skal vi vandre til din Høi,
 Og mindes dig ved Harpens Beemodstoner.

Sang.

Fader! trindt omfring dit Riig
 Dine unge Sønner træde;
 Sværge dig med hellig Glæde,
 At forkynde Mørket Arig.
 Lær os med Prometheus' Gnist
 At udtørre Skovens Moser,
 Lær os, vifle Hellas' Roser
 Huldt om Mimers Egeqvist!
 Som en ægte Skandinav
 Først hos Grækerne du tiente;
 Moden du tilbage vendte.
 Glio græder paa din Grav.

Chor.

Som en ægte Skandinav
 Først hos Grækerne du tiente;
 Moden du tilbage vendte.
 Glio græder paa din Grav.

Efter Talen.

Sang.

Vensteb sörger ved hans Baare;
 Thi han var en trofast Ven.

Unge Sønners bittre Taare
 Kalder: Fader! kom igien!

Den ei sin Smerte følger;
 Saa for Tycho sørged Hveen.
 Als! tungt rulle dine Bølger
 Mod den Edles Mindesteen.

Græm dig ei, du ædle Qvinde,
 Vor Augusta! du ham seer.
 Du skal Fredrik Christian finde,
 Hvor I aldrig stilles meer.

Slutningschor.

Lyd, vor Sang!
 Musers Ben skal Muser hylde.
 Alle vi ham Krandsen skylde,
 Laurens Krands.
 Herlig er dens grønne Glands,
 Ei den visner, frist den funkler,
 Ingen Bælde den fordunkler,
 Evig grøn ved Harpens Klang. —
 Sov da vel, du ædle Mand!
 Videnskabens Christian!

Sang for det kongelige kiøbenhavnske Snydeselskab.Den 18de August 1814.

Den hvide Telt sig atter hæver,
I Somrens høie Græs den staaer.
Vor gamle Fæst sin Hylding kræver,
Den blomstrer ung med hver en Baar.
Hist venter Fuglen alt fra Etang
Sin lystelige Undergang.

Den grønne Fugl ei selv kan siunge,
Thi siunge vi med gladen Røst;
Men hvad er Støvets svage Tunge,
Og hvad er Stemmen i vort Bryst,
Naar Bacchus styrker ei vor Kraft
Med Ilden af sin Druesaft.

Thi fylder skummende Vocalen,
Og skienker i til bredfuldt Maal!
Vor Konning er i Glædesjalen,
Ham skyldte vi den første Skaal.
Han smiler til vor muntre Lyd,
Han deler sine Sønners Fryd.

Med første Skud han huldt indvier
Vor gamle hæderlige Fæst;
Og derfor Venskabs Harmonier
Belsigne dig, vor ædle Giest!
Smil længe, Fredrik! som i Dag,
I dine Sønners Bennelag.

Til Frøken Ida Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørkner du din Himmel?
 Hvi har din Sol den grønne Dal forladt?
 Hvi rider Skyens Jothun paa sin Skimmel,
 Og skygger Jorden med sin brede Hat?
 Hvi ryster han de bruunliggrønne Blade
 Med høstlig Susen over Markens Glade?
 Fortiener Festen ei din Glands?
 Hvi blegner da din Asterfrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
 Tilgiv mig kun mit Morgensværmeri!
 Den klare Sol skal atter funkle,
 Min stille Tungfjind svæver snart forbi.
 Jeg tænker paa, hvad jeg maaskee skal miste,
 At denne Sommer muligt er den sidste,
 Som skuer min Veninde her,
 Og derfor skjælve mine Træer.

Digteren.

Umuligt! aldrig Ida kan forglemme
 Sin Ungdoms lyffelige Skov;
 Her svæved hun, her har hun hjemme,
 Her synger Tuglen hendes Lov.
 Hid skal hver Fødselsdag hun ile,
 Og Moderen i Møde smile;
 Thi aldrig vil den danske Mø
 Forlade Siællands Blomster-D.

Sophienholm.

Dg hvis hun vil? Hvo veed, hvad Skiebnen bringer?
 Hvo veed, hvad Tiden ruger i sit Sind?
 Har Amor ei paa sine Skuldre Vinger,
 Dg er han ei for Andres Kummer blind?
 Men om hun end ei langt fra Skoven rejser,
 Min friske Bøgestamme kneiser
 Dog ikke meer saa stolt at see,
 Thi Skoven mistet har sin Fee.

Ei daglig hun de unge Blomster finder,
 Som før, letsvævende med munter Aand.
 Ei daglig meer en Krands hun binder
 Af røde Roser med sin hvide Haand.
 Ei Aftenfyggen længer skal fornemme
 Ved Strængelegen hendes Stemme.
 Ei Huset vinker meer saa skønt,
 Huldt rødrende bag Skovens Grønt.

Digteren.

I Grunden, fiære Holm! i Grunden
 Poeten duer til din Trøster ei;
 Thi hvad jeg snedig lægger dig i Munden,
 Det, som naturligt, ogjaa føler jeg.
 Dog veed du vel, at Egenfiærligheden
 Bør jages af Uskyldighedens Eden;
 Forjag da nu enhver Befymringsfy,
 Dg lad din Phobus straale flart paa ny.

Han straaler alt, den unge Dag har seiret,
 Ei ryjter meer af Kuld det spæde Straa;
 Den tunge Taage svæver hen i Veiret,
 Dg Himlen hvælves atter blaa;

Dg Harpens Toner, stille, blide,
 Forkynde dig, Adelaide!
 Den Salighed, det Livets Held,
 Som du fortjener alt for vel.

Til Jomfru Sophie Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

I Danerskoven der stander en Gaard,
 Den er saa herlig at skue.
 Der synger saa huld og venlig en Maard;
 Der spiller saa yndig en Frue;
 Der digter en Kvinde de Sange saa smukt;
 Der findes Blomster og liflig Frugt;
 De Piger i Rammen baldyrer;
 Der læse de Eventyrer.

Hvad Under, at did henile saa froe,
 Mens Sommerdagene skifte,
 Til Hest, til Vogns, i Støvler og Skoe,
 Ungkarle, ja selv de Gifte,
 Dg høre paa al den liflige Sang,
 Dg lytte til Digterharpens Klang,
 Dg glæde sig ved at skue
 De Piger bag Skovens Bue?

Men medens de sværme den hele Dag
 I Haugen, som i et Eden,
 Dg more sig i de muntre Lag,
 Dg frydes ved Giestfriheden;

Hvo sørger da vel for et rigeligt Bord,
 Mens Damerne synge saa høit i Chor?
 Hvo tripper, naar Aftenen helder,
 Paa Loft, i Kioffen og Kielder?

J har vel hørt om et flittigt Folk,
 Som boer i Skovenes Høie?
 Tidt var jeg alt deres villige Tolk,
 Thi meget de mig fornøie:
 De kaldes Alfer; de Qvinder smaae
 Med Nogleknipper og Forflæder gaae
 Saa stille, saa huuslig blide
 Bed Morgen= og Aften=Tide.

Lyksaligt er det heldige Huus,
 Som eier sliig en Beninde:
 Hun pusler, hun passer Fad og Kruus,
 Hun nysler ude og inde.
 Hun seer, om Dugen er reen og hvid,
 Om Riødet kjøbes til rette Tid,
 Om Sengen har Dynner og Lagen,
 Om Lyset passer i Stagen.

Beskednen hun er, uagtet hun
 Saa meget gavner det Hele.
 Hun triner ind i den dæmrende Stund,
 For Selskabets Glæder at dele;
 Da sætter hun sig saa stille paa Stol
 Med pene Nølle, med blommede Kiol,
 Og smiler i Krogen, og striffer,
 Og skielmst med Hovedet nifker.

Naar Noget er hende alt for høit,
 Da har hun selsomme Lader;
 Det Muntre gjør hende sær fornøit,
 Det Corrigfulde hun hader.
 Hun spiller gierne med Kugler saa smaae;
 Gæstgæstig da man seer hende gaae
 Med liden Skuffe paa Binden,
 Og venlige Smil paa Kinden.

Hun lider ikke den natlige Flugt:
 „At høre paa Skovenes Ugle“,
 Hun sidder i Kammeret indelukket
 Med sine Canariesfugle;
 Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
 Hun giver dem Korn- og Hampe=Frø,
 Hver Morgen de vel blive påsjet
 Med Rildevand i Glasjet.

Fortiener ikke den Alf saa god,
 At Dagen en Bise vi quæde,
 Da første Gang den i Verden stod
 Til Huset's samtlige Glæde?
 O, længe pusle den om os her,
 Saa huld, saa fro, saa elsket af Hver!
 Vor Fæst vi ofte gientage
 Paa mange lignende Dage!

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab

ved Indvielsen af dets nye Sal, den 5te October 1814.

Alt længe man enig om Rignelsen blev:
Europa var liig et Theater,
Hvor Skiebuen sin Tragi-Comodie skrev
For Romer, Germaner og Tater.

Alle Ting er der
Ligedan, som her:
Jøde, Tyrk og Christ,
Daarlighed og List,
Hyrde, Borger, Drot,
Hytte, Huus og Slot.

Dog lever man mere bekvemmelig godt
I smaae, end i uhyre Stater.

Vi saae, skiondt det smukt i Alviserne lod,
At den kun Naturen bedaarer,
Som maler de store Coulisser med Blod,
Og udspæder Blodet med Taarer.

Haabets stolte Grønt,
Skiondt det lod saa fiønt,
Naar det Dagen saae,
Blev et blegligt Blaa;
Hvad i Diet staf,
Var en Farveflaak.

Da kosted det mangt et Bee og et Af,
For andre Coulisser at faare.

Uhyre Theater, hvor Kunstneren doer,
Saasnart han har prøvet sin Styrke;

Hvor Trældom er Rollen, og Risten Souffleur,
 Og Tæppet er Gravenes Mørke!

Her vi Alt kan faae:
 Døde vi opstaae,
 Naar fra Sky Mercur
 Livner vor Natur;
 Ved hans Tryllestav
 Stige vi fra Grav,
 Og takke vor Væssel, fordi han saa brav
 Lod her os Bedrøvelsen dyrke.

Men ogsaa Comødier spille vi her;
 Hvi skulde vi ene forstumme?
 Intriguen vi have fortrinligen ficer,
 Og glæder os over det Dumme.

Hvorfor skulde vi
 Gne være frie?
 Skade gjør det ei;
 Tværtimod, o nei!
 Naar vi Narren see,
 Hierteligt vi lee.
 Det turde vi ikke derude maafee,
 Da vilde vist Mæsterne brumme.

Kun to Ting os mangled, for ret til Behag
 At gjøre de Hierter saa glade;
 Som hiin Palnatøke, der stifted vort Lag,
 Ei vilde vort Jomsborg tillade:

Qvinder fremfor Alt.
 Nei, det var for galt!
 Mænd kun her vi faae
 For med Skjorter paa;

Ynglinger saa rart
Uden Baffenbart.

Den Skif blev forandret, den floi med en Fart;
Thi Mandfolk med Skjorter vi hade.

Nu pryde de Skionne vor jævnlige Fest,
Til Smil sig forædler vor Latter.
Hvor Skionheden throner, er Gratien Giest,
Dg Smagen er Gratiens Datter.

Kunstens ædle Søn!
For det hulde Kion
Tag Pocal i Haand,
Syng med henrykt Aand,
Drif af fulde Maal
Alle Huldes Skaal,
Som virke med os til det herlige Maal,
Hvis Billed Naturen omfatter.

Men hvor der er Planter, der vore de maae,
Gi avales af fængslende Stene.
Gi Træet slaaer Rod i en indskrænket Braa;
Der frummes de frodige Grene.

Fængselmuren svandt,
Her vi Haven fandt.
Rum vi nu har nok
For vor Blomsterflok,
Her kan Lauren groe,
Her vi Krandsen snoe,
Dg smykke vor Sal for de hellige To:
Thalia med samt Melpomene.

Paa vor Dronnings Fødselsdag.

Den 28de October 1814.

Naar Høsten ydet har sin Frugt,
 Og fyldt de lune Lader;
 Naar Byen samler os saa smukt
 I sine tætte Gader;
 Naar atter frydes Giest med Giest
 I gamle Venneføde:
 Da aabner en livsalig Fest
 Den danske Winterglæde.

Pomona var en hellig Diis
 I Romerfolkets Have,
 Og høit de jubled hendes Priis
 For purpurgyldne Gave;
 Vi selv en slig Gudinde har,
 Hvad ikke vi fortie,
 Hun er de Danske dyrebar,
 Og kalder sig Marie.

Med Godhed og Livsalighed
 Guldt smiler vor Gudinde,
 Og loffer Sol fra Himlen ned,
 Og fierner Havets Binde.
 Og derfor nu af Høstens Green
 En gylden Krands vi flette,
 Og høit paa hendes Billedsteen
 Om Tindingen den sætte.

Vor ædle Fredrik! fryd dig kun
Blandt dine Kongebrødre;
Her hersker i din Herthaland
Den yndigste blandt Mødre.
Vi elske dig for vist og sandt,
Vor Fader og vor Konning!
Men — det er sødt, engang iblandt
At styres af en Dronning.

Thi drikke vi vor Dronnings Held,
Mens glade vi udbryde:
Dit Liv, som Roskilds Kildervæld,
Af Skiebne's Urne flyde,
Saa rigt, saa styrkende, saa flart,
Befrugtende med Boven!
Da speiler sig i Kilden snart
Lyksalig Danerskov.

Sang paa vor Konges Fødselsdag.

Den 28de Januar 1815.

Den Fæst er stor, naar glade Sønner
Lovsunge Faders Fødselsdag;
Ham Kiærlighed og Troskab lønner,
Han smiler til de muntre Lag.
Han føler fine Sønners Lyst,
Og Hjertet svulmer i hans Bryst.

Kun fielden han sit Huus forlader,
Han som en Geg i Skoven groer.
En barnlig Kreds foruden Fader
Er som et Skib foruden Ror;
Det venter, bundet i sin Havn,
Forløsning fra sit tunge Savn.

O, græm dig ei! Han snart vil kneise
Med Heihed atter i sit Slot.
Naar ædle danske Konger reise,
Betyder det for Riget Godt.
Vor Fredrik hædres, hvor han kom,
Som første Christian i Rom.

„Hans Venlighed har Seier vundet,”
Det Træk skal staae i Tidens Bog;
„Hans Adelsind har lænkebundet
Bagtaleljernes lumske Snog.”
Han vinder uden Vaabenbrag
Hvert Hierte for den gode Sag.

Han planter om sit Land et Gierde
Af Retsfærd's eviggrenne Slaae.
End elstes Frederik den Fierde,
Hvor Laurbær og Dranger staae;
Vor Fredrik elstes skal, fordi
Hans Reise gjorde Danmark fri.

Cantate

i Anledning af Prinds Christian Frederiks og Prindsesse
Caroline Amalias Bryllup.

Den 23de Mai 1815.

Chor.

Skjønne Aftenstjerne!
Straal fra Himlens Fierne
Dobbelt blank og stor;
Freia! du, som skuer
Elskovs rene Luer!
Hyl dig af dit Flor,
Smil med venlig Mine
Over Dal og Sund;
Christian, Caroline
Knæler i din Lund.

Recitativ.

Med sorgfuld Brujen skummed Havets Bolger
Om dine Kyster, Als! Det blege Natlys
Kun skinte bag Cypressens Pyramide
Paa Gravens hvide Marmorsteen, hvor Sorgen
Utrøstet jød, og stirrende begræd
En ædel Fyrstes Tab. Da spired op
I Lunden, tæt derved, en Blomsterknop,
En yndig Rose, flækket ud og heget
Bed Fredrik Christians Faderhaand. Da glemte
Den dunkle Skov sin Sorg, da quiddred Fuglen,
Og Nattens Mørke svandt for Morgenroden.
Og paa den gylne Drage nærmest sig
Den kongelige Beiler. O, da fandt hun
Sin Trøst for Fadertabet! See, da vandt han,

Hvad Sværdet ei, men Dyd og Tæffe vinder.
 En deilig Biv, et ømt og trofast Hierte.
 Lyd høit, vor Sang! Nu jubler atter Als.
 Nu kneiser atter Odins stolte Sæde,
 Det gamle Fyen. Det smykker sine Runde
 Med dobbelt Pragt, for kærligt at modtage
 Den lyffelige Christian med sin Mage.

Aria.

Baaren kommer, Blomster tegne
 Haabets, Livets grønne Bei.
 Broget Flor er allevegne,
 End kun Rosen er der ei.
 Hvorfor ei? Har Elskovsguden
 Glemmt den i sin Krands i Dag?
 Lad den tale selv sin Sag:
 „Jeg er ei saa skøn, som Bruden“.
 Derfor Rosen skiuler sig,
 Rosen er misundelig.

Chor.

Nu krands dine Harper med Bladenes Klynge,
 Smyk, Bragi! din Tinding med Foraarets Pragt,
 Og lær os, som Bækken, som Fuglen, besynge
 Den evige Kiærligheds hellige Magt.
 Straal, Fader! fra Glidskialf din styrkende Flamme,
 Lad Bedbenden snøe sig om Asken saa smukt.
 Skjoldungerne knæle — sign, Fader! din Stamme
 I Baaren med Blomster, i Hosten med Frugt.

Sang af Eleverne i de Blindes Institut

til deres ædle Belgiorere.

J, som lindre Armod's Smerte!
J, som lede Mørkets Gang!
Tor et varmt, taknemligt Herte
Dffre her sin Takkefang?

Herrens Bud har Lyset givet,
Dagens Glands bød Mørket Trods;
Men den Fryd, som skienktes Livet,
Af, ei strakte sig til os!

Intet Mismod, ingen Klage!
Gud er viis, og Gud er god.
Bore mørke Vandringssdage
Vandre vi med freidigt Mod.

Jordens Nat om Sæden freder,
Af sit Mulm den staaer i Høst;
I de mørke Genjømheder
Aabner sig det fulde Bryst.

Blindhed lærte Milton sjuunge,
Blindhed Lyren gav Homer;
Barnligt laller kun vor Tunge
Om hvad Siælens Die seer.

Himlens Herre! evighøie
Fader i dit elskte Hiem!
See kan ei de Blindes Die —
Taarer har du skienket dem.

Ven hver Edel, som os leder
 Faderligt den dunkle Ve.
 Hvad den Blindes Taare beder,
 Negter du ham sikkert ei.

Til visse Dadlere.

Juni 1815.

J kalde det Skam, som Hesten at trække?
 J troe, det sætter i Dyrets Række,
 Naar raske Gutter Konningen drage?
 Hvor ubesøiet er eders Klage!

At binde den Arm, som sin Kraft vil skienke,
 Det er, at jmedde Manden i Lænke;
 Men den, som yder en frivillig Gave,
 Den Mand gjør ikke sig selv til Slave.

Den fattige Haandens Formue kun eier;
 Men ædle Villie dog Alt opveier.
 Hans Drot er i Armen! han griber Stangen,
 Og hædrer ham derved meer, end Mangen —

End Mange, der sig forsængeligt smykke
 Til Høitidsfesten for egen Lykke.
 Selv Oldtids stolteste Kæmper holde
 Bar kneisende deres Drot paa Skjolde.

Lastdrageren dog J ei foragte,
 Skiondt Byrden saa nær ham Dyret bragte.

Mon Fader og Moder som Heste trille
Til Skoven hisset den elskte Lille?

Hvi skulde Folket i Jubelchore
Gi ogsaa stundom drage den Store?
En faderlig Ben paa Hænderne bære —
Er os ei en Skam, men ham en Ære.

Seer! Alle vil dele Byrden den lette,
En Hiertebrands om Konningen flette,
Tilsmile den elskte Drot fornøiet,
Dg see hans venlige Siæl i Diet.

Mon Kiærligheden sin Adel forliser,
Fordi den kraftigt sit Kiærtegn viser?
Mon Mennesket har sig som Dyr borthyret,
Fordi han viser Kræfter, som Dyret?

Den 4de Juni 1815.

I Anledning af den 3die (Fru Frederike Bruns Fødselsdag).

Hvad sørged i Gaar vi for Veiret i Dag?
Det graalige Lag
Er ganske fra Himlen forsvundet.
Den hvælver sig klar, som en sleben Azur;
I grønne Natur
Er Solen med Purpur oprundet.

I Qvinder paa Holmen! I sove saa sødt
 I Dunene blodt,
 Naar Phobus alt straaler i Dale.
 Aurora, den Friske med Roserne paa,
 Kun fielden I saae;
 Om Gos jeg ikke vil tale.

Deraf det vel kommer, at Intet I veed
 Om Sagen Bessed,
 Hvorledes sig Alt har tildraget.
 Saa skienker da Himlen den syrgste Lov,
 At Digteren sov
 Med eder i Nat under Taget!

Thi jeg var alt oppe — min Indbildning saae,
 Skiondt Legemet laae,
 Saa død som en Steen, under Dyne.
 Min Siæl foer afsted paa sin Drøms Phantasie;
 Nu er det forbi,
 Og nu bliver Drømmen tilsyne.

Jeg horte to Fugle, som skyndte sig op
 Med lustige Hop
 Til Sovkammervinduet's Stene.
 „Bliv, kommende Morgen! bliv deilig og luun.
 Jeg elsker Fru Brun!“
 Saa quiddrede venligt den Ene.

„Svind, truende Taage! til Kysternes Tang,
 Den Anden nu sang;

„Min Sommerdag mørkne du ikke!
Hvi vil du forføle min agende Giest?
Forstyrre den Fæst,
Som helliges min Frederike?“

Da skued jeg nede blandt Græssenes Straa
Med Dugperler paa
To Blomster, som frysende sukked:
„Kom, sydlige Sol! kom, Italiens Lust!
Du frydre vor Duft;
Vi blegnet for Stormene bukked —

Og vilde dog gierne med brogede Glands
Forenes i Krands,
Vor Sangerskes Fødsel til Ære.
Hun malte Naturen saa skønt og saa tro,
Nu burde den jo
Dog atter taknemmelig være.“

Knap Ønsket var yttret, knap Ordet var sagt,
Før Taagen var lagt,
Og Skumringen flygted fra Jorden.
Dugdraaberne drypped fra Guldregnen høi
Paa røde Levkoi,
Og sydlig sig farvede Norden.

Da Sangersken aabned sit venlige Blik,
Just Solen opgif,
Og smelted den Indiges Hierte.
Hun studsed, hun troede sig vaagnet i Rom,
Hun skued sig om,
Og fandt sig i Skoven hos Herthe —

Blandt trofaste Venner, som ønske saa frøe:
 Her længe du boe
 I Dalen, naar aarlig den grønnes!
 Gid længe Naturen her vandre dig see,
 Du venlige Fæe!
 Og huldt ved din Trolddom forskjønnæs.

Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest.

Den 31te Juli 1815.

Da første Gang en Flod med fine Blomsterstrande
 Nomadesværmene holdt, og standsed vilden Helt;
 Da den blev Sværmene kjær; da fremfor alle Lande
 Nu Kæmpen elskte det, hvor fast han slog sin Telt —
 Da følte Hjertet dybt: Af Alt, hvad Siælen kiender,
 Staaer sligt et Samfund først, der aldrig skilles ad.
 Og Leret hærved sig, og under Kunstens Hænder
 Steg af de brændte Tegl forunderlig — en Stad.
 Det blege Seildug veg med fine smalle Snore
 For malmbedækte Taarn paa roden Kæmpemuur.
 Det alt for lette Gri forbandt sig til det Store,
 Og Kunsten i Triumph beherskede Natur.
 Dog følte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
 At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed er nok,
 Og at et Folk saa lidt undvære kan en Fader,
 Som Dalens Hytte med sin muntre Børnesklok.

Og for at undgaae Tvist og slig en Ild, som foger
 I Landets egen Barm, i Fredens Tempelhiem,
 De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
 For sine Sønners Held, og som forener dem.
 Da bar de ham paa Skiold, ved Harpens Høitidstone
 Den drabelige Helt blev sat paa Thinget ned,
 Og om hans Tinding sank den kongelige Krone,
 Hvis Ring betyder: Pagt og skøn Samdrægtighed.
 O, altid var den Dag kjær for det danske Hierte,
 Det vidner Sagas Bog med Blinken bag sit Støv,
 Naar dybt i Egeland den evigunge Herthe
 Kring Skioldungsløkken vandt sit moderlige Lov.
 Og, Dag! du kom igien, det vil en Fremtid sande;
 Orkanen fierned sig med sine Tordenbrag,
 Sig Siolund hæver fro af solverblanke Blande,
 Den svandt, den mørke Nat, og det blev atter Dag.
 Den fæle Hydra Tvist har ikke sønderrevet
 Samdrægtighedens Bryst med skarpen Tigerflo.
 „Hvad dansk var, bliver dansk!“ Det har Naturen skrevet,
 Den Skrift kan Uretfærd ei bort med Blodet toe.
 Hvem takke vi derfor? Hvem holdt i Faderarme
 De grønne Der fast til gyldne Jotaland,
 Da trindt Naturen skialv? Det gjorde han med Varme,
 Det gjorde Frederik, den ægte Søn af Dan.
 Saa stifted Baldemar — ei Himlen os forlader —
 Ved Keiser Ludvigs Hof sit Fædreland i Løn;
 Den stolte Gerhard faldt — og Margaretas Fader
 Blev den, som kort tilforn var kun Christophers Søn.

Høitidelige Borg, hvis Mure meer sig hårde
 I sjøbefrandste Søs ved Maanskin og ved Sol!

Du dunkle Bøgeskov, hvor Christian den Fjerde
 Sad som en Fader tidt i steenudhugne Stol!
 Mærk vel dit Held i Dag. Den vante Taushed viger;
 En Brimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gif,
 Og paa det stolte Taarn, som ranft fra Bandet stiger,
 Med Taarer kasted hen et rørt Tilbageblik.
 Nu suser i din Nat en Hær af lyse Straaler,
 En munter Glædesild ved Fædrelandets Fest.
 Hvor ellers Lyset kun de tauje Mure maaler,
 Indfinder pludselig en Skare sig til Giest.
 Du snevre Kirke hist! din lille Hvælving fyldest
 Af Landets bedste Mænd; den svandt, den stille Sorg.
 Guldkrone med Rubin! din Skønhed atter hyldest;
 Lystreisen gjør du did fra gamle Rosenborg.
 O, længe giøre du ei atter denne Reise,
 Sig trygt i mange Aar, beklædt med ædelt Støv,
 Berør hans lyse Haar, og lad ham siden kneise
 I sine Sønners Kreds med friske Egeløv.
 Ja, Fredrik! see dit Folk, bemærk den glade Brimmel;
 Maria! Moder! lyt til dine Døttres Fryd.
 Alfader glæder sig, og fra sin lyse Himmel
 Han signer eders Liv, og kroner eders Dyd.

Folketsang

ved Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria
 Sophia Frederikas Kroningsfest.

Hvi samler sig om gamle Slot
 En talrig Sværm til Glæde?

D, see ham hiſt den elſkte Drot
 For Alles Aaſyn træde!
 Nu fryder ſig det danſke Folk,
 Og hver vil Feſten priſe.
 Vor Tunge være Hiertets Tolk,
 Lyd høit, vor Folkeviſe!

Guld frandſer nu din lyſe Lok,
 Demanter og Rubiner;
 Men ſku i dine Sønners Flok,
 Læs dine Døttres Miner:
 Hvert Hierte da, vor Frederik!
 Saa tro ſom Guld du finder,
 Og for vort Dies Laareblik
 Demantens Glands forſvinder.

Hvo ſvæver over Borgen der,
 Hvor Gyldenſpiret funkler?
 En Cherub med ſit Flammeſværd,
 Som Stiernen ſelv fordunkler.
 D, kiender J ham ei igien?
 Kan ſlig en Mand forſærde?
 Den gamle Fædrelandets Ben,
 Kong Chriſtian den Fierde.

Bygmæſteren for Borgen ſtaaer,
 Og ved ſin ſt Et ſig fryder.
 „Dig Himlen ſkienke mine Aar!“
 Saa dicært hans Stemme lyder;
 „Som jeg, du friſted Lyſt og Sorg,
 Som jeg, du kraftigt virke!
 Beſkiem jom Helt min gamle Borg,
 Vær Fader for min Kirke!“

Hvo nærmer sig saa hvid og klar
 Paa stille Nattevinde?
 Ak, det er, store Baldemar!
 Din venlige Fyrstinde.
 Hun synger: „Gamle Folkesang!
 Om Dagmar kan du tie.
 Den Blide lever anden Gang
 I Frederiks Marie.“

O, elskte To! Gud knæle saac
 Nys i sit Tempel eder;
 Han hører fra sit høie Blaa,
 Hvad Danerfolket beder:
 Gid eders Liv, en evig Baar,
 Maa blomstre, Dan til Lykke,
 Til Alderdommens Sølvhaar
 De gyldne Kroner smykke!

Apol og Muserne.

Du, som paa Skyen throner,
 O Musa! hør min Sang,
 Lad Harpens høie Toner
 Forkynde Hjertets Trang,
 Lad fra det fjerne Norden
 Med Bæven over Jorden
 Henflinge Strængens Lyd.

Saa vidt som Solen rækker,
 Som Flora Jorden dækker,
 Som Aanden virker Dyd,
 Og Hjertet slaaer af Fryd,
 Dit Tempel staaer, Beininde!
 Og det vil aldrig svinde.

Tidt Jupiter nedsender
 Sit Lyn mod Tidens Søn.
 Med sine stærke Hænder,
 Ei rørt af Støvet's Bøn,
 Neptun omvæltter Bølgen,
 Kun ivrig i Forsølgen.
 Og lumsk er Terras Graad;
 Thi grumt i sine Arme
 Hun slukker Heltens Varme,
 Naar Parcen skær hans Traad.
 Cythere spotter Graad.
 Tidt Ceres Livet hader,
 Og lukker sine Lader.

Blind sidder Themis ofte
 Af Uretfærdighed.
 Fra sine Høielofte
 Stolt skuer Pallas ned.
 Og Mars, den vilde Tiger,
 Da meer afskyligt skriger,
 End i trojanske Krig.
 Titanen har ham fundet,
 Titanen er ei bundet;
 Og Jorden strøes med Liig.
 Og Bacchus leer ad Svig;

Han sine Druer fryster,
Og drufner Sorg i Lyster.

Hvorhen skal Hiertet flygte,
Af Magterne forfulgt?
Hvad har de Grummes Rygte
Forskionnet og fordulgt?
Hvad mildner vore Tanker?
Har Haabet da sit Anker
Saa dybt i Hiertet sat,
At det vil ikke vige,
Om tusind Dolke snige
Sig i en evig Nat?
Hvori bestaaer vor Skat?
Hvad Magt den Gysen hæver,
Som Verden giennemhæver?

Som Lyset, da uventet
Det giennem Chaos brød,
Opflarte Firmamentet,
Og endte Livets Rød,
Saa, Solens hulde Fader!
Apollo! du oplader
Dit Dye for vor Færd.
Du spæden Dyd vil pleie,
Du speider Tidens Veie,
Og skienfer den sit Bærd.
Du styrer Heltens Sværd,
Du byder Muser synge,
Og Glæder sig forynge.

Som Fader, der maa prise
 Hvert Anlæg hos sin Søn,
 Seer Jordens Daad den Bise,
 Og Jorden blier ham skøn.
 Hvad kan man bedre vente
 Af dette Halvfuldendte?
 Men dog Fuldkommenhed
 Staaer frem af dunkle Farve;
 Og brudt i broget Farve,
 Seer Lyset til os ned,
 Og skienker Hiertet Fred,
 Naar rolig du betragter
 I Afstand Jordens Fagter.

Og Muserne fornøiet
 See ned fra Skyens Rand,
 Med muntre Smil i Diet,
 Paa Havet og paa Land.
 Den blodigmørke Scene
 Forædler Melpomene
 Ved Elios Forsterblik.
 Den Kamp, som Jorden leger,
 Terpsichore bevæger
 Til Dands og til Musik.
 Paa sine muntre Binger
 Thalia Glæden spaaer.
 Urania sig svinger,
 Med Stierne i sit Haar.
 Høit over Jorden throner
 Skønhed og Kraften da,
 Og hellig Sandhed toner
 Af Polyhymnia.

Til denne Biergets Tinde
 Med lysen Purpurfky,
 O, lad os Veien finde,
 Og ingen Fare skye!
 Der kroner og belønner
 Apol det raske Mod.
 Op, ædle Musasønner!
 Op, Ut af gamle Rod!
 Fortvivlelser og Smerte
 Kun boe i Taagers Dal,
 Et modigt Heltehierte
 Ei synker under Qual.
 Forenet lad os stræbe
 Mod dette høie Maal;
 Et Kys af Musers Læbe
 Er alle Glæders Skaal.
 Den Regn, som Jordens Tue
 Dervede gjør forsagt,
 Slaaer Tris til en Bue
 Med syvfold Farvepragt.

Sang

i Anledning af

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1815.

Til, hulde Sommer! til ei bort,
 Din Glæde vared alt for kort.

Kom, Sol! du rige Livets Kilde!
Dg skienk os nogle Dage milde,
Lad Høsten med fornyet Glæde
Vor Fæst med sin Natur forskjønne,
Med Haabets friske Ewiggrønne,
Med Kiærlighedens Asterfrands.

Mildt hæver sig i Skoven, smukt
Af Bøgestammer indeluft,
Imellem Blomster Glædesborgen,
Saa fri for Pragt og fri for Sorgen.
Af, hvorfor er din Røst saa svag?
Lad, Hertha! dine Toner lyde,
Hvert Hierte sig i Dalen fryde:
Det er din Christians Fødselsdag.

Gid længe her, Naturen tro,
Som ved sin Leirefilde Gro,
Ham Freia, Mimer, Bragi lønne!
O, længe han vor Kreds forskjønne!
Her, Christian! svandt din Ungdoms Baar,
Her Solen skal din Sommer skue,
Dg smile til dig fra sin Bue,
Dg signe dine sidste Aar.

Sang

i Anledning af Dronningens Fødselsfest.

Den 28de October 1815.

Smyk, Hyrde! Bæggen om din Hytte
 Med Eviggrøntets Krandsse hjst;
 Hent dybt fra Skoven, raske Skytte!
 Til Jægerhuset Egens Qvist;
 Bryd, Fisser! yndigt Baadens Bue
 Med friske Siv, med Muslingskal;
 Kald Glæden, Borger! i din Stue,
 Og Festen, Ridder! i din Hal.

Naar efter Aarets travle Dage,
 Til Slægters Lyst i Borg og Braa,
 Den Morgen vender huldt tilbage,
 Da elskte Moder Lysset saae:
 Hvo jubler ei? hvo frydes ikke?
 Hvo knæler ei for Almagt ned
 Og tolker ømt med Taarebliske
 Den Elskede sin Kærlighed?

Den store Tanke: Moder, Fader,
 Udvide sig til: Fædreland,
 Og Taaren, som vort Dø bader,
 Nu flyde tro for gamle Dan.
 Hver Danesøster, Danebroder
 Høit hæve den foreente Røst:
 Maria! du vor fælles Moder!
 Lev længe, dine Born til Lyst.

Straal huldt, uskyldig som en Engel,
Fra Thronen med din Frederik!
Dit Scepter er en Liliestængel,
Din Majestæt — et venligt Blik.
Som Rosen om den ranke Stamme,
Du slynger dig til Kongens Favn.
Bed Kiærlighedens Altarflamme
Velsigne vi dit Modernavn.

Selskabssang

paa Hendes Majestæts Fødselsdag.

Naar Bacchus besjæler i Glædernes Chor,
Da trænger den muntre Begeistring til Ord,
Og hurtigt ved Druen udvifles den Lyst,
Der gløder i Aften, i Menneskets Bryst.

Men ofte det omvendt med Dyrkelsen gif:
Da vaktes ei Glæden ved Sang og ved Drik;
Hvor Kiærlighed luer, hvor Trostøb er Præst,
Der fremvirker Glæden en Sang og en Fæst.

Ei vildt, som Bacchanter, bestige vi her
De svulmende Bierge med hestigt Begier;
Paa Fædrelandsaltret med Gratiers Krands
Og vinker Bocalen i reneste Glands.

For hvem er den baaret, for hvem er den fyldt?
 For hvem er Solbægeret lueforgyldt?
 O, læser den Skrift, som paa Hælvningen staaer:
 Maria! vor Dronning! vi hædre dit Aar.

Vor Dronning! vor Moder! vor Glæde! vor Trøst!
 Vi mindes din Dag i den sildige Høst.
 Den skienker ei Blomster, men Frugt uden Tal;
 Belsignet af Danemark være den skal.

Saa tidt som Pomona den bringer igien,
 Forener den Hierter, og Ben med sin Ben.
 O, længe du smile, for Sorgerne fri,
 Gudinde for Venskabet's Alharmonie!

Sang

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.

Den 7de December 1815.

Som Skuespil man har sig forestillet
 Bort hele Liv. Det gif naturligt til:
 Hvis Skuespil af Livet er et Billed,
 Maa Livet være det af Skuespil.

Hvad er et Huus vel Andet, end Couliſſe,
Som ſtaffet kun i Tidens Drama ſtaaer?
Mon Taget meer beſkiermer Qvindens Jøſe,
Naar Bomben falder, og naar Luen ſlaaer?

Mon Solen vel i ſin Taagekampe
Bed Middagſtid i Vintrens Froſt og Gys
Har mere Glands, end en Theaterlampe,
Der brænder dæmpet med ſit Tryllelys?

Behøver man ei overalt Souffleurer,
Der hviſke kan et Ord til rette Tid?
Behøver man ei ſtedje Directeurer,
Der ſelv paatage ſig det værſte Slid?

Bør ei til Stats, ſom til et Selskabs Væ
I ſælles Kraft medvirke hver Perſon?
Maa ikke hiſt, ſom her, man Rollen lære,
Før man kan ſpille den til Perfection?

I Livet, ſom paa Scenen, Stierne blinke;
Skiondt Glitter tidt, det ikke Mængden veed.
Desværre, hvor kan vel undværes Sminke?
Og hvor maa ſnidt ei Tæppet falde ned?

I Livets, ſom i Scenens bedſte Dramer
Det hulde Kion fortiener ſtorſte Laf.
Hvad gør vi vel, naar vi har ingen Damer?
Vi ſpille Kort, og ſmøge vor Tobak.

Vi see det klart, at Verden og Theatret
 Har een Natur, som samme Skiebne spaaer;
 Vel begge tidt kan vorde omkalfatret,
 Men begge dog aldeles ei forgaaer.

Bort Selskab seer alt skuffeligt i Tiden,
 Dets Velde gav det en ærværdig Rang;
 Og var jeg til, da var jeg saare liden
 Den Aften, da det spille første Gang.

O, gid det staae, som Egens friske Stubbe,
 End treti Aar, et ærligt Bønnelag!
 Og gid Enhver som sølverhaaret Gubbe
 Da drikke med, saa kraftig som i Dag!

Sang paa vor Konges Fødselsdag,

den 28de Januar 1816, for det Harmoniske Selskab.

I Krigens Larm, naar høit Kartovens Torden
 Forsærder mellem blege Liig;
 Naar vilde Mars henbrøler over Jorden,
 Og døver Faderløses Skrig:
 Da glemmes dog ei Kongens Dag,
 Den hødres under Vaabenbrag.

Har Despotie lagt Bom for Havets Strømme,
 Og standset Sydens Fart til Nord;
 Har Bacchus tabt sit skionne Herredømme,
 Mens uplykt modne Drue groer:

Den sidste Skaal dog giemmes bedst
Til Landets Faders Fødselsfest.

Men har vi Fred; kan atter Rioslen rinde
Saa frit, som før i gyldne Tid;
Kan Frugtbarhed fra Syden sig forbinde
Med ædle Nordens Kæmpeflid:
Da smiler Bacchus selv som Giest
Bed Danerkongens Fødselsfest.

Lev, Fredrik! lev! For Haabet viger Sorgen.
Du er vort Hierte dyrebar.
Med Skyer dækt du skued Livets Morgen,
Din Dag skal vorde skøn og klar.
Dit Blijf er Fred, Fred er dit Navn,
Vi hilse dig i Glædens Favn.

Sølvbryllupsfesten i Leire.

Hvor kan vel i det skønne Danmark bedst
Høit helliges en fiær Grindrings Fæst;
Hvor bedst kan Tanken over Tiden seire,
Om ikke, langt fra Nutidslarmen, her
I Skyggen af de stærke Bøgetræer
Bed Isefiordens minderige Leire?

Her viste sig det unge Heltemod,
Her flød det sundeste, det bedste Blod,
Her skienktes Mioden i de gamle Sale.

Men Hallen sank i Gruus — hvor er den nu?
 Hvor, ædle Frode! høie Rolf! est du?
 Bag store Stene ligge de i Dvale.

Her seiled med Guldkollen Gram forbi,
 Den raske Hading gik ad denne Sti,
 For han blev Austurveg en grim Betvinger,
 For han paa Handuan fik følt sit Had,
 Og stak i Brand den murefaste Stad,
 Da Svampen tændtes under Svalevinger.

Dog — gjorde Kamp blot Heltetiden fro?
 Nei, hiit i Dalen fandt sin Kilde Fro,
 Her stod han lykkelig og vel til Mode;
 Og hiit, hvor nu opgraves Kæmpebeen,
 Skrev sine vise Love paa en Steen
 — En Moses for sit Land — den Fredegode.

Alt Jordisk synker, stiger, og forgaaer,
 Grindringen kun som en Skygge staaer,
 Og nærmer sig paa brede Aftenvinger;
 Da hæver med Begeistring den sin Røst,
 Dens Graad er Lindring, og dens Billed Trøst,
 Den peger op til Himlen med sin Finger.

Bort hele Liv er kun en broget Drøm,
 Fremstjyndt af Stormen flyder Tidens Strøm —
 Og knuses ofte bleg paa haarde Stene;
 Dog, blaae Kiærminder langs med Bredden staaer,
 Og om det grønne Blad i Livets Vaar
 End minder Høstens gyldenduftte Grene.

O, seer tilbage, elskte Brudepar!
 Paa al den Fryd, som gvaæged og som var,
 Saa er af Siælen den forsvunden ikke.
 Grindringen er store Dyders Trøst,
 Thi den forvandler Smerten selv til Lyst,
 Og gjør en Evighed af Dieblikke.

Gid Hertha længe her jer skue froe!
 Groes Kilde flyde salig med sin Ro!
 I eders Hierter er den eder givet.
 Med Saga kan I stolt tilbage see,
 Thi Aldren skjuler ikke med sin Snee
 Den Rose, Dyden plantet har i Livet.

Til Kongen
ved Fugleskydningen den 8de August 1816.

Fra det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab.

Det hvide Telt staaer stolt paa vore Kyster,
 Og Røgen slynger sig i Sky;
 Kartovens Arm den grønne Fællad ryster.
 Beleires atter Arels By?
 Hvi tordne Kartover til Lurernes Skrig?
 Raser alt Thor paa de blødende Liig?

Men Arels Stad velsigner Fredens Dage,
 Og aander Glædens milde Ro.

En broget Sværm gaaer frem og gaaer tilbage
 Hen over stunkne Vindebro.
 Og venligt ved Graven i Boldenes Læ
 Bløder kun frodige Kirsebærtræ.

Lær Qvinden selv saa munter og fornøiet
 Sig nærmere Kampens fæle Maal?
 Jeg mange seer med stielmske Blik i Diet,
 Men ingen Skjoldmø klædt i Staal.
 Hvi samles om Teltet den stimlende Hær?
 Infes I over de Blødende der?

Ufskyldig Lyst, som Livet os forsøder!
 Nu Kampens Reg os forestaaer;
 Men kun i Dag det Bægret er, som bløder.
 Saa har det blødt fem hundred Aar;
 Thi Sekler henrunde paa Tidernes Flod,
 Arelstads Samfund uroffeligt stod.

Et Hurra nu! thi Kongen er i Hæren,
 Han sidder trygt blandt sine Mænd.
 O største Held, som langt gaaer over Gren:
 Du, meer end Drot! du, Folkets Ven!
 Fredsalighed trykke dig huldt til sin Favn!
 Fred er i Himlen, og Fred er dit Navn.

Frederiksberg.

Til Danmarks Dronning Maria Sophia Frederika.

Hulde Fyrstinde, som elsker de Steder,
Hvor sine hellige, barnlige Glæder
Digteren nød!

Tør mellem Iduns besælede Sønner
Gee dig velsigne, fordi du forskionner
Bældet, hvoraf hans Lyksalighed flød?

Tidlig som Barn var jeg vant til at skue
Blidhedens, Dydens og Fromhedens Lue
Stærkt i dit Blif.

Hvergang jeg saae dig i Kirken andægtig,
Hvergang jeg saae dig i Høisalen prægtig,
Anelser jeg om det Bedste fik.

Vel har du vidst, at i Sommer forvoven
Med mine Smaae jeg mig sneg giennem Skoven,
Hegnet for dig;

Men du har gierne tilladt mig at tænke
Længs paa min Ungdom fra hellige Bænke,
Hvor mine Minder tilsmilede mig.

Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Ricar for mit Hierte, som Søndermarks-Runden,
Aldrig et Tag

Huldt majestætisk og skønt for mit Die,
Som Frederiksberg med de lysgule Floie
Paa en forfriskende Midjommerdag.

Und da nu Skialden den festlige Glæde,
 Henrykt med Harpen i Hallen at træde,
 Und ham din Glæds!
 Og hvis opmærksom til Sangen hun lytter,
 Dronningens Bifald, o Daphne! jeg bytter
 Ei for din Laures livsaligste Krands.

Til mit Siem og mine Born.

Den røde Sol gaaer ned bag gyldne Bæng.
 I Skumringen jeg stemmer Harpens Stræng,
 Og synger dig, min Barndoms friske Minde!
 Den store Sværm har Træerne forladt;
 Nu skinner Maanen i den klare Nat,
 Og Busken gyser i de sagte Vinde.

O, elskte Barndomssegn! hvor mangen Gang
 Har jeg med Beemod lovet dig en Sang,
 Naar dine Syner stod for Siælens Dø;
 Naar langt fra dig, paa Floder eller Fjeld,
 Jeg skued dine Sølv-Kildevæld
 At vinke mig til Siællands Blomsterhøie.

Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund,
 Naar Nattens lyse Skive, guul og rund,
 Paa een Gang saae til mig og mine Kiære;
 Begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
 Og bad den flygtige, den snare Vind
 Mit Suk hen over Østersøen bære.

Nu er jeg her, nu atter her jeg staaer.
For første Gang igien i tretten Aar
En Hytte jeg af dine Grene bygger.
Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
Jeg veed, at her min Sanggudinde boer
Bag Valnød- og Kastanie-Træets Skygger.

Kom, I velsignede, I elskte Børn!
Med eder vil jeg staae for Rosens Tiern,
Og dvæle ved ethvert mærkværdigt Minde.
End er jeg Barn, og glæder mig, som I;
Den søde Blomstertid er ei forbi,
Nei, nei, med Døden skal den først forsvinde.

Endnu I ikke denne Sang forstaaer;
Men naar som Olding jeg med Sølvhaar
Mit sidste Ly ved eders Urne finder,
Da skal Charlotte læse mig min Sang,
Og jeg skal smile venligt hver en Gang
En Taare lister sig paa hendes Kinder.

Men har alt Sønnens Broder venlig luft
Den kære Faders Dø, Flammen slukt,
Og hviler han med Moder hist i Haven,
Da skal I læse Digtet alle Tre
En Vinteraften, naar den hvide Sne
Med fine Englevinger dækker Graven.

Slottet.

Hiemmet's Grindring, som Borgmurens Rester,
 Kneiser ved Barndommens speilklare Flod;
 Og hvad alt Drengen at sole forstod,
 Føler ei bedre den ældere Mester.

Donauen flyder,

Nilen sig bryder

Bei giennem Steen, over Dal, giennem Krat:
 Udspringet skiules af evige Nat;
 Men for de Bover, saa mægtige, vilde,
 Takker kun Floden sin hellige Kilde.

Jldlandets Son i sin dyriske Rede
 Elsker sin Taage, sin Pels og sin Snee.
 Lad Kamtschadalen Italien see;
 Alt, hvad han føler, er Mathed og Hede.

Bring Lazzaronen

Hurtig fra Zonen,

Hvor han, som Fugl, under Hvelvingen boer,
 Hermelinflædt, til det taagede Nord;
 Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
 Sanct Januar! som en Tigger i Pialter.

Selve den stille, koldsendige Borger,
 Ikke for fattig, og mindre for rig,
 Bien i Gellen, i Bifuben liig,
 Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;

Baager og sover,

Intet sig lover,

Intet gienfalder, af Drømme forført —
 Føler dog meer, end sædvanlig, sig rørt,

Naar han det Huus og den Stue forlader,
Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
Først har I opdraget Sangerens Bryst.
Gensjømheds gyselighellige Lyst
Giester min Basse, naar Somren forsvinder.

Sneen bedækker

Træer og Hækker,

Stormen afholder den mylrende Sværm,
Natten kun raaber: Grindring dig nærm!
Og over Lindenes klare Krystaller
Aneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vandet i tidlige Morgen,
Herlige Timer tilbragte jeg her,
Følte ved Sneens oplivende Skær
Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.

Guldt Malerier

Barnet indvier

I den fortryllende, brogede Kunst.
Lidet jeg mærkte til Taagernes Dunst.
Vindige Landskaber! deilige Qvinder,
Hjertets fortryllende, første Veninder!

Hisset jeg seer dig, du blomstrende Skionne!
Smekker, i staalfarvet Taft er du snørt;
Kulshorte Maske fra Panden du rørt
Hæver, for sødt med et Smil mig at lønne.

Hisset en Pige,

Frisk uden Lige,

Sidder med Sytøi og Naal i sin Haand,
Underlig flædt, med kalkunrøde Baand,

Kinden oplives af Ungdommens Tønder;
 Hun er en Datter af romerſke Bønder.

Oppe paa Loftet er Gudernes Taſſel.
 Hiſt ſidder Jupiter, ſtærkeſt af Magt;
 Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
 Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.

Gyldene Kummer

Nectaren rummer.

Hiſt ſidder Hercules, kraftig og ſtor.
 Skyerne bære det herlige Bord;
 Og mens de tømme de kunſtige Skaaler,
 Sundhed og Glæde fra Læberne ſtraaler.

Kunde jeg ſmage den ſvulmende Drue
 Hiſt, ſom paa Billedet vinker ſaa rød!
 Tavlen er flad kun, og Farven er død.
 Kan du ei ſmage, ſaa kan du dog ſkue.

Siælen ved Diet

Seer ſig fornøiet.

Renefte Nyden, ſom aldrig forgaaer!
 Ikke du trænger til rigere Kaar.
 Gubben i Hytten og Jarlen paa Borgen
 Frydes ved Solen hver Aften og Morgen.

Ind i den lyſeſte Sal vil jeg træde,
 Grøn, ſom mit Haab, og med Billeder flædt.
 Frelſeren ſtraaler i klar Majeſtæt.
 Hvorfor maa Qvinden ſaa bitterlig græde?

Lumſk Pharifæer,

Stolt Sadduſæer!

Herlige Rubens! jeg aner din Magt.
 Frelſerens Skønhed, Forræderens Pragt!

Hvortil med Stene den ivrige Kasten?
 Skrøbelighed, kan den tugtes af Lasten?

Evig i Skummet her Klippen sig bader,
 Sarpen nedbruser i Afgrunden brat.
 Hist aabenbarer i dæmrende Nat
 Mørk sig for Helten den myrdede Fader.

Abildgaard taler

Steds, naar han maler.

Mørk var hans Siæl, men høitidelig stor.
 Skjønte du paa ham, du taagede Nord?
 Ild var hans Aand; hvad hans Pensel forærte,
 Utter de heftige Luer fortærte.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
 Rigssæblet blinker, og Silken er hvid.
 Malet af Juel med den træffende Flid,
 Skulde det sendes barbariske Zone.

Vel, at Barbarer

Ei det bevarer!

Taus, som en Skytsengel sidder han her.
 Keen er Demanten paa Scepter og Sværd.
 Sang mig en Digter om Fyrsten i Pragten,
 Gled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Sceptre jeg glemte,
 Agted ei Guldets og Stenenes Skat,
 Naar paa sin Hest, med sin fantede Hat,
 Hisset mig mødte Kong Fredrik den Femte.

Aftnen var rolig;

Med i sin Bolig

Daleden Solen, og kasted sit Skær.
 Munter han iler paa Gangeren der.

Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
Fredelig Drot er en Elsker af Jagten.

Digteren svinger ved Harpen med Rette:
„Sindet indsnærrpes i Sneverheds Muur“.

Hiertet udvides ved Kunst og Natur;
Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?

Hvælvede Sale

Diærvere tale,

Tale til Sielen et ædlere Sprog,

End den forfuende, fugtige Krog.

Barnlige Blikke, som dvælte paa Gaarden,

Tidlig alt vantes til Skønhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Række

Konge med Dronning og Større med Stor

Sidde ved hvide, draperede Bord,

Hvilket de sølverne Fade bedække;

Her i November,

Selv i December

Drengen gif om, af Comodier fuld,

Agted ei Gensomhed, mærked ei Kuld,

Digted et Skuepil, spilled det ene,

Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sig aabner, saa yndig og liden.

Følte jeg mere paa Vandringen vel,

Da jeg besaae det sextinske Capel? —

Christus ved Nadveren, Judas ved Siden.

Orglet sig hæver,

Tonerne hæver.

Elfenbeens, sølverne Piber saa smaae,

Prædikestolen med Timeglas paa!

Kirken var tom; men for indbildte Christen
Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa venlig til Sneen udvinke,
Jernporten fiøre de Bønder forbi.
Løverdags-Eftermiddagen er fri.
See, hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bønderne bane

Bei for min Kane.

Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer,
Snoren bag Vognen behændig han slaaer,
Sidder, og slingrer, og fører mod Binden,
Fryser paa Fingre med Roser paa Kinden.

Grusomme Bonde, som trued min Glæde,
Da du at fiøre Tilladelse gav,
Blot for at røve mig, listig og lav,
Vinterens Morstab, min elskede Slæde!

Hen du dig bøied

(Lumsfhed i Diet),

Gribe du vilde den strammede Snor.
Da var min Skræk og Forsærdelse stor.
Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,
Slog dig med Kieppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg Slæden saa nødig mon miste,
Skøndt den var slet kun af umalet Træ?
Længe paa Loftet bestøvet i Læ
Stod den i Mørket, og Ingen det vidste.

Hvem, kan I giette?

Fredrik den Giette,

Fredrik som Barn har min Slæde tilhørt,
Danemarks Konning i Slæden har fiørt.

Skulde da nedrig jeg lade mig rane
 Feig, som en Riding, af Bonden min Kane?

Henne paa Dammen jeg glider et Stykke,
 Hissjet jeg seiler paa Gadefærds-Gis.
 At jeg da ikke blev Bølgernes Priis,
 Var for Aladdin en uventet Lykke.

Skibet var strandet,
 Dybt alt i Vandet

Skipperen laae; man i Veiret ham traf,
 Drivende vaad fra sin Skjorte til Frak.
 Da han kom ind, og fik tørrede Klæder,
 Gilte han atter til Skøiternes Glæder.

Tusmørket kommer, og Aftenen sig nærmer.
 Drengen sig sniger fra Vinterens Gys
 Ind til sit Bord med det enkelte Lys.
 Vældige Mure for Stormen beskiermer.

Kattige Stue!

Svag er din Lue,
 Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
 „Hør, hvor den synger den vældige Sne!“
 Lidet han mærker, at Stormene brage,
 Læser i Keineke Fos og Rolf Krage.

Hovedet til Armen han støtter paa Bordet,
 Medens paa Brikken hans Moder saa fiær
 Smører ham Brødet, og Pølsen ham skær.
 Neppe fra Moderen mærker han Ordet.

Langt over Søen

Er han paa Den

Hissjet hos Robinson, elsker hans Daad,
 Hielper ham trolig at hugge sin Baad,

Følger i Gulen ham tidlig og sild,
Gyser for Fredag, og skyder de Bilde.

Gamle Romaner, min tidlige Glæde!
Eder om Vintren i Bøndernes Flok
Hented fra Staden jeg, har paa min Stof,
Bundet som Bylt i et blaatærnet Klæde.

Felsenborgs Klipper

Aldrig jeg slipper,

Scheherazade! din morsomme Nat,
Brune Mands Skrifter, og Fablernes Skat,
Uglspil, og Vessæl, Tom Jones, Clarisse,
Hellige Bibel, og aandelig Bise.

Fader i Slaaprok, i Lænestol-Krogen,
Høit for os læste saa mangen en Gang,
Medens i Barmen den lille Present
Tidt ham forstyrred, og sliffede Bogen.

Kloffen nu brummer,

Talen forstummer.

Nu er det Tid, man sig føier til Seng:
Fader og Moder og Datter og Dreng.
Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
Aftenbøn læses med foldede Hænder.

Skolerne og Kirken.

To Huse kneise hist bag Træers Grene.

Det ene

Er pudset op, saa det har Skif;
Men da det bar endnu sin gamle Kiøle,

En Skole

Det var, hvor Børn tilsammen gif,
 At lære læse, strikke, sye i Namme
 Af en halvfierdsindstyve Mars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset,
 Med Riset

Min Fader mig af Eden jog.
 Jeg seer endnu ham true mig i Naffen
 Paa Baffen;
 Jeg troer dog ikke just, han slog.
 Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,
 Og vilde heller paa min Riephest ride.

I Skole nodig, som man vel kan tænke,
 Paa Bænke

Jeg med de andre Bøge sad.
 Den gamle Kone holdt os strengt i Ave.
 At stave
 Vi lærte, læse udenad.
 Og naar vi ei hvert Bogstav kunde fiende,
 Saa slog hun os med Dvnenes Bøgebrænde.

Hun havde ogsaa den blandt flere Skikke,
 At pikke

I Hovedet med Fingerbol.
 For Resten var hun inderlig gudsfrøgtig,
 Og dygtig

At tæmme Byens unge Føl.
 Bar Lectien lært, vi aldrig turde snakke,
 Men legte med lidt Snug af vores Trakke.

Som hæsset i de gyldne Qvindesale
 Omphale
 Heracles lærte Traaden snøe,
 Saa lærte her at strikke Bomuldsstrømper
 Jeg Stymper,
 Og holde mig i stille Ro.
 Men da jeg havde rigtig lært min Bibel,
 Fik jeg Bangeliebog og Hübners Bibel.

O, søde patriarchiske Noveller!
 Hvad heller
 Vel læste jeg, end eder, da?
 Om Abraham, som følte Faderlønnen,
 Da Sønnen
 Han vilde offere Jehova;
 Om Tornebusken, tændt af Himmel-Ilden,
 Og om Rebecca med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de høie Cedre groede.
 Højt snoede
 Sig Tempelsøilen underfuldt.
 Her Levi Stamme blæste høit i Tuber.
 Cheruber
 Paa Arken smilte englehuldt.
 Højt Sodoma sank ildrød i sin Aske;
 Her David stod som Dreng med Riep og Taske.

O, kunde hver en plump og nedrig Bælde
 Man fælde
 Saa let, som David Goliath!
 Men siden lærte jeg, at Hydra eier

Til Seier

Talløse Hovder i sin Nat,
 Og at selv Løven i sin Drk maa grue
 For Slangen og den giftiglumske Flue.

Fra Bogeskolen Drengen avanceerte,
 Studeerte

Hos Degnens lærde Substitut.
 Med Grammatiken da i lærde Glasfen
 Herr Laſſen

Mig vilde sætte absolut.
 Herr Wibe selv var velbelært og tapper.
 I gule Kiøle bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Knibe;
 Som Bibe

Da ynkelig han ofte sfreg.
 Dog lod Herr Bruun sig ei af Eligt anfegte:
 Med ægte

Begeistring han paa Prækestolen steg,
 Og naar han tolked Jesu Død og Smerte,
 Da smelted han det barnlig=omme Hierte.

Om Somren kun i Trinitatis=Tiden
 Med liden

Opmærksomhed jeg hørte til.
 Bag Orglet med de andre Byens Bøge
 I Kroge

Aftalte jeg det fiære Spil,
 Og mens de sang derinde Litaniet,
 Jeg spille Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du ædle Præst, som hisset hviler!
 Du jmler;
 Du saae i Drengens unge Bryst.
 Du hørte ham med svag, med uvant Tunge
 At siunge
 Sin Psalme med begejstret Røst.
 Igiennem Kirken kunde du fornemme
 Fra Orgelet den spæde Digterstemme.

O, hvilken Fryd om Julen! Lysekronen
 Til Tonen
 Da brændte med sin Messingglands.
 O, hvilken Pragt, naar hist for Confirmanden
 I Kanten
 Af Stolen plantet blev en Krands!
 De grønne Løv med røde Baand var ziret,
 Og Bladguld flagrede fra Børgpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spæde Raaben
 Ved Daaben.
 Forgieves man det tykke vil.
 Fra lille nøgne Hoved Huen viger;
 Det skriger,
 Man døver det med Orgelspil.
 Forsigtig! bryd den ikke! spæd er Staven,
 Kort Veien er fra Daaben og til Graven.

Du fiære Orgel med metalne Piber!
 End griber
 Din Lyd mit Bryst med selsom Fryd.
 Af, mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen

Jeg kom, at siunge til din Lyd?
 Din Stierne klang ved Paaske Morgenrøde,
 Men Tremulanten skælved for den Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,
 Og lettes
 Fra Gulvet af de sorte Mænd.
 Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden
 I Orden,
 At jorde deres døde Ven.
 Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,
 Hvor Rebet hviler paa de løse Bræder.

Den lille Bunke hvide Sand for Præsten,
 Og Resten
 Kun sorte Muld og gule Leer.
 Nu synker Kisten, Rebet op man trækker,
 Nu dækker
 Ham Jord, han seer ei Lyset meer,
 Før hist paa Dommедag, naar Englen kommer,
 At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Bed skumle Beenhuus, hvor man Knofler glemte,
 Jeg glemte
 Min Frygt, og saae nysgierrigt ind:
 Mon ei de brune Been vil sig bevæge,
 Og lege
 Som et Skelet i Maanestkin,
 Og dandse for mig i de hvide Straaler,
 Og klappre med de tørre Høsteskæler?

Naar da den mindste Bind i Gravens Buske
 Mon ruske,

Jeg foer, forjærdet som en Muus,
 Afsted, hen over Kirkegaardens Høie.

Mit Die

Var blindt af Phantasiens Ruus.

Den fæle Døde fulgte mig paa Gaden;
 Tiigskjorten klinet var til Skulderpladen.

Bort, fæle Syn! — Og dog, de bange Dage
 Tilbage

Jeg ønsker mig som Eldre tidt.

Som Barn for meget Eventyrets Rygter
 Man frygter;

Som Eldre frygter man for lidt.

Kun Nattens Mørke viser os de Stierner,
 Som Lyset slukker, og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Binger,
 Og bringer

Om Julen, hvad min Siæl attraaer,
 Og svinger sig fra Stiernehimmel-Buen
 Til Stuen,

Hvor blanke Fod paa Bordet staaer;
 Og ringer, mens paa Knæ i næste Kammer
 Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo! han kommer. Aldrig Englen svigter
 Sin Digter.

I mine Børn som Barn endnu
 Jeg glæder mig ved Juletræets Have,

Dets Gave;
Med mine Børn jeg føler Gru,
Naar jeg fortæller dem om Trolde stygge.
End har mit Liv sit Solskin og sin Skygge.

Til min Søster.

Sophia! Solen flammer;
Forlad dit Kammer,
Kom, lad os med hverandre
I Lunden vandre.

Du, som med mig har leget,
Saa sødt bevæget,
Vinter og Sommer ene
Bag disse Grene!

Din Fødselstid jeg mindes,
Min Tanke bindes
Til Sommer-Morgenstunden,
Da du blev funden

Paa Slottet af din Broder
Hos elskte Moder.
I Svøbet blev du tystet,
Og ofte kysset.

Jeg seer din lysblaa Trøie
Med Mindets Dje.
Jeg seer dig hist i Marken,
Paa Winterparken.

Uf, huffer du, paa Trappen,
I Lærerkappen,
Din Broer, som forelæste,
Naar Stormen blæste?

Sneemanden, plump ophøiet,
Med Kul i Diet,
Med røde Steen i Munden,
I Vindveslunden?

Naalstufne Sommerfugle?
Den store Ugle,
Som styrted i Kaminen?
Dens Nattehvinen?

Huff paa, da med din Broder
Du saae din Moder
Den sidste Qual at lide,
Med Døden stride.

Ved hendes hellige Smerte,
Og ved det Hierte,
Hvorunder begge baaret
Til Liv er faaret;

Kom, lad os føle sammen
Den første Gammen,
Som Børn os atter fryde,
Violer bryde.

Følg med de søde Glutter,
Som aande lutter
Hellige Uskylds Glæder,
Paa disse Steder.

Lad Børn os atter være!
 Kundskabens Lære
 Os ei fra Eden jage!
 Vi gaae tilbage

Til Paradiset atter
 Som Søn og Datter.
 Cheruben ei med Sværdet
 Os spærrer Gierdet.

Han seer de Mindres Blikke,
 Og nænner ikke
 Os fra de Smaa at rive.
 Vi sammen blive!

H a u g e n.

Haugen til Søndermarken.
 Nu, præf kun ei for meget
 Af dine frumme Gange,
 Med dine Grene, som i Luften række.
 Min stive Pragt er veget.
 Ei længer som en Fange
 Staaer Foraarsblomsten i den klypte Hække.
 Ei Lindene sig strække,
 Som før, kun efter Snor med flade Mure.
 Alt Taruspyramiden
 Nedstunken er i Striden,
 Og Dren fløved Myrbustens Bure.

De fire runde Damme
Omdannes til en Flod med Blomsterramme.

Søndermarken.

Hvi slipper du det Gamle,
Som ei det Ny kan vinde?
Som gammel fransk tilforn var du dog Noget.
Nu seer jeg dig kun gamle:
Det Tvungne skal forsvinde;
Men stiv du bliver, om du end er froget.
Hvi vil du være broget?
Det klæder dig dog ei. Behold det Stive!
Med vandomsflydte Tempel,
Som bær det gamle Stempel,
Vil du et Mindesmærke smukt forblive
Om gamle franske Smagen,
Der bryster sig med sine Aar paa Vagen.

Haugen.

Nei, Skønhed maa man følge,
Naturens Magt maa feire.
Den, som ei seile vil paa Tidens Bove,
Han drukner i dens Bølge.
Som ved det gamle Leire,
Maa atter hæve sig de raske Skove.
Ei, at man er til Hove,
Man vide maa, naar man i Haugen vanter,
Ei flemmes ind af Muren;
Men Blomsten og Naturen
Maae hæve Sielen høit til store Tanter,

At frit paa Lovets Binger
Den muntre Siæl sig mod sin Skaber svinger.

Søndermarken.

Saa melancholske, stille,
Om ikke just saa skionne,
Tiljorn sig strakte dine dunkle Gange.
Naar Fuglen slog sin Trille
I Hækken bag det Grønne,
Da glemte man tilsidst, at man var Fange.
Der lever endnu Mange,
Som mindes dig med samt dit stive Gierde,
Og tænke sig tilbage
De lykkelige Dage,
Da du blev til ved Frederik den Fjerde;
Da Laurbærtræets Kroner
I Lovens Nærhed hvælved om Citroner.

Haugen.

Ja, stod det alt i Lunden,
Som i den første Alder,
Hvad du med raske Træk har her beskrevet;
Men Lauren er forsvunden,
Mit gamle Tempel falder,
Og Løven har sin Bogter sønderrevet.
Har Dadlesyngen drevet
Dig til at laste, hvad jeg nu besidder,
Saa hæv du kun din Nakke,
Og fryd dig paa din Bafke.
Jeg Borger være vil; vær du en Ridder!
Jeg nytter, og du glæder;
Min Frugt mig skaffer Tak, dig Blomsten Hæder.

Søndermarken.

Og denne tatte Stimmel
 Af Mennesker, som vandre!
 Den bedste Skionhed mangler: Gensomheden.

Haugen.

Jeg elsker denne Brimmel,
 Og deler glad med Andre
 Den Salighed, som trives i mit Eden.

Søndermarken.

Naturen elsker Freden,
 For vilde Larm jo Rattergalen viger.

Haugen.

I mine grønne Sale
 Ei savnes Rattergale.
 Naturens bedste Blomster er dog Piger.
 I denne Flor vi eie,
 Hvad Gensomhedens Stolthed kan opveie.

Digteren.

Hvi vil I Ædle gives?
 Siig, hvortil gavner Trætten?
 Hver ved sin egen Yndighed oplives.
 En Krands for begge gives:
 Blondinen og Brunetten,
 Skøndt begge skønne, kan ei sammenlignes.
 I Baaren begge signes.
 Du, Hauge! strækker kølig dine Arme
 Mod Vandrerens, som kommer
 I støvethede Sommer,
 At undgaae Solens alt for stærke Varme.
 Han veed, at du vil skienke
 Ham Hvile paa de perlemalte Bænke.

Hist seer jeg Søndagsfloden,
 Som grønne Træer indfatte,
 Den vælger frem i lange, tætte Gange.
 De Skionne, klædt paa Moden,
 Med Shawler og med Hatte,
 At gjøre Byens Sønners Hierter trange;
 Jeg seer Soldater lange,
 Matroser korte, Borgere med Stofke,
 Tyflivede Madamer,
 Og børnbehængte Ammer,
 De muntre Drenges, søde Pige-Floffe,
 Hist selv en Fader trækker
 Sin Glut i Bogn til dine Blomsterhækker.

Høit her i Byen lyder
 Oboer, Clarinetter,
 Lovsale hvælve sig med Bord og Bænke.
 Saa venligt Verten byder
 Sin Vin og sine Retter.
 Et Glas til Velkomst maa han gierne skienke.
 Anstændigheden frænke
 Det aldrig kan, at du i Glæde nyder
 Med Benner Hviledagen.
 Kun maa du frydre Smagen
 Med Reenhed, som den Godes Hierte fryder.
 Elsk Bacchus, ei hans Raser,
 Og vogt dig for Silenus paa sit Asen.

Den store Sværm jeg følger;
 I Haugen den sig spreder
 Imellem Blomsterløvene, som Bække.

Nu paa Canalens Bolger
Et Tog sig tilbereder:
Gondolen flyder hvid fra dunkle Hække.
Nu Marerne sig strække;
Rorfarle dem i broget Pragt bevæge.
Først Baaden frem sig lister
Med røde Hoboister,
Som høit paa blanke Instrumenter lege;
Saa kommer Herreskaren,
Og frække Damer, som ei frygte Faren.

Nu Sværmen sig paa Stranden
Med Hestighed fremskyder;
Forgieves hisset Bajonetten blinker.
Gen trykker paa den Anden,
Man giennem Busken bryder,
Paa Græsjet gaaes, at ei man sig forsinket.
Thi Dannebroke vinker,
Dets røde Flige sig i Bølgen væde.
Fredrik og Caroline,
Maria, Vilhelmine,
Kostbare Fragt! I alle Danskes Glæde!
Stolt spulmer Purpurfloret
Med hviden Kors; thi Kongen staaer ved Roret.

Har Regnen Græsjet vædet,
Og gjort saa slibrig Jorden,
Som Veien til den timelige Lykke;
Udspændes Skyggeflædet
Med Lynild og med Torden,
Mens bratte Kastevinde Busken rykke —
Der, medens Perler smykke

De vaade Blade, man paa Tørt sig fryder.
 Thi Havens faste Gange,
 Som Ryggen paa en Slange,
 Med tørre Skorpe sine Bugter skyder,
 Saasnart kun Solen spiller
 Paa Hellas' hvide, Chinas røde Piller.

Men jeg, som vandred under disse Skygger
 Fra Livets første Minde,
 Jeg Syner har, hvor Sværmen gaaer i Blinde.

Søndermarken.

Hulde Skov, du stille Have
 Med dit Bladehang!
 Dig, min Barndoms bedste Gave,
 Skylder jeg en Sang.
 Gne her ved Askens Stamme
 Vil jeg Lyren slaae,
 Medens Solens sidste Flamme
 Svinder i det Blaa.

Nei, jeg kan ei sidde rolig,
 Jeg maa see mig om.
 Hele Skoven er min Bolig,
 Tankens Helligdom.
 Medens Solen rød i Marken
 Som en Rose staaer,
 Viser mig hvert Træ i Marken
 Sagn fra fordums Aar.

Ind jeg træde vil ad Laagen,
Perlefarvet, lav,
Fra den grønne Gang i Krogen
Mod den store Grav,
I hvis Eng sig høine Stafke —
Bandet der slog feil.
Jorden gjorde Smallebakke
Hist i Haven steil.

Her bag disse skønne Lunde
Sad jeg mangen Gang,
Hvergang Vaaren, min Veninde,
Sang sin Pindsesang.
Først som Barn med spæde Hænder
Til en Thee saa sød
Store, gule Kiærlingtænder
Jeg i Græsset brød.

Da jeg ældre blev, da løftes
Jeg fra gyldne Pragt;
Hvor de blaae Kiærminder floftes,
Droges jeg med Magt.
Mangen yndig Krands er flettet,
Frikt, af Duggen blank.
Gi Kiærmindet er forgiettet,
Skøndt Kiærminden sank.

Medens Maanen hisset oven
Smiler bleg og rund,
Jler jeg til Granestoven,
Til min norske Lund.

Hulde Gang af Poppelpile,
 Du mit Rattegat!
 I en Skynding hundred Mile
 Er jeg reist i Nat.

Maanen seer paa Bialskhuset.
 Hvor det vinker smukt!
 Sært jeg føler mig beruset
 Af den ramme Lugt.
 Tynde Bro! mon ei du svigter?
 Kiæft du bugter dig.
 Her til Thors og Hafens Digter
 Kaldte Nornen mig.

Skionne Syn paa Bakken oppe!
 Herligt der at staae:
 Kirkens Spiir bag Granens Toppe
 Stiger i det Blaa,
 Bønder end paa Veien fiøre
 Til det fjerne Hiem,
 Sagte Vinde Lovet røre,
 Stiernen blinker frem.

Praler ei af store Fielde!
 Jeg har Fielde seet:
 Alperne, ved Vintrens Bælde
 Frygtelig besneet.
 Længslen dog ei skulde fue
 Selv et Caucasus
 Efter denne lille Tue
 Med sit lave Mos.

Thi naar jeg botaniseerte
 Hift paa Klippen suurt,
 Skiondt sig Planterne formeerte,
 Mangled mig en Urt.
 Ei den skiulte sig bag Stene,
 Staaer ei hos Linnée;
 Thi det er en Blomst, som ene
 Barnet faaer at see.

Skionne, grønne Balnødstamme!
 Glatte Lov paa Qvist!
 Med den hvide Barf at bramme
 Seer jeg Træet hift.
 Her som Dreng til mine Fodder,
 Mens jeg stirred op,
 Slog jeg dine sidste Nodder
 Fra den høie Top.

Tankte mig, som Robin Cruse,
 Paa min Z at gaae,
 Bygte mig i Tanker Huse
 I den grønne Braa.
 Følte jeg mig da som fangen
 I min Hule snart,
 Vilte jeg paa Blomstergangen
 Til en Chinafart.

Flux jeg foer fra Lovets Sale
 Da til Peking ind,
 Hørte der Chinejsk tale
 Kloffen med sin Vind:

Kling, kling klang! Siong Siong, i Echo!
 Kinlong, Con—fut—see!
 Congo, Heisan, Pekko, Pekko!
 Al min Siæl var Thee.

Stolen (som hos os Terrinen)
 Glatte Porcelin;
 Hiit som Paafugl Mandarinen,
 Her en Frue fiin:
 Skiarv af Dine, bleg af Kinder,
 Silkeblaa hun stod;
 I den lille Sko forsvinder
 Banskabt hendes Fod.

Tidt naar mig i Livet mødte
 Dumt Bizarrerie,
 Naar mig mangen Fordom stødte,
 Tankte jeg: D, ti!
 Skiondt du ei som Europæer
 Ret faaer Lov at groe,
 Presjes dog ei dine Tæer
 I en saadan Sko.

End jeg seer i Lysthuus=Hallen
 Speilet med sin Krands,
 Fast paa Kittet Muslingsfalten
 Glat i Perleglands,
 Brogede Conchyliæs Regle,
 Bragt fra Strandens Gruus.
 D, hvi har dog fæle Snegle
 Sligt et deiligt Huus?

Naar jeg da fra Chinateltet
 Saae til Valby ned,
 Hvor en Bonde Furen vælted
 I sit Ansigts Sved;
 Naar da ned sig Solen jænkte
 Med sit gule Skær,
 Jeg paa Landsbypræsten tænkte
 Ved sin Urne der.

Ofte denne Port, beruset
 Af en kjærlig Ild,
 Aabned jeg til Bakkehuset;
 Da var Skiebuen mild.
 Her sin Ungdoms bedste Glæde
 Eders Fader fandt,
 Eders Moder, hulde Spæde!
 Her hans Hierte vandt.

Hvor romantisk, sær til Mode
 Hen med lange Skridt
 Gik jeg, hvor din Hække groede,
 Gamle Eremit!
 Trængte mig i Tidsel, Burre
 Til dit Alters Lag,
 Hørte dine Duer kurre
 Under Hyttens Tag.

End jeg seer, hvor Dagen brænder
 I din Rudes Glod.
 Alle hellige Legender
 Mig velkommen bød.

Naar da ned sig Lemmen sænkte,
 Og han bleg opfoer,
 Lige jeg paa Baaren tænkte,
 Bakt ved Herrens Ord.

Hvert et Træ i disse Gange
 Mig et Minde staaer;
 Alle disse Fugles Sange
 Skialdens Hierte naaer.
 Og som Noah hist i Arken
 Hver en Skabning fandt,
 Finder jeg i Søndermarken
 Hver en Fryd, som svandt.

Boigt.

Du, som med Trylleseglen i Haand, med den blinkende Spade,
 Ellemosen har skabt til paradisiske Lund;
 Som bortskar det forviklede Krat, og i bugtede Flodseng
 Tvang fra Sumpernes Dynd langsomt rislende Vand;
 Giennembrød med en malerisk Bust Alleernes Strækning,
 Sønligt skaanende dog Fædres ærværdige Spor;
 Urtegaardsmand! fredsalige Boigt! mig møder et Aftryk,
 Hvor jeg gaaer, af din Aand: enten i Skyggernes Krog,
 Tæt indslynget af Gispens Dvist, eller her, hvor en Udsigt
 Aabner sig, solebestraalt, over den græsgrønne Bælg.
 Storken klapper din Priis i sit Træes kunstbyggede Rede.
 Lysthuset, blegviolet, blinker din Ære, som Blomst.
 Du, med opfinderisk Kunst begavet, har plantet os Granen
 Paa Sandbanken; du tvang Fyrren paa Skrinten at groe.

Men hvor er du? Jeg seer dig ei meer bag Træet at ile
 Bly for Mennesker, vant meest til det eenlige Liv.
 Reiste du bort maaskee for at raade den tvivlsomme Nabo
 Med sin Part, som han ei selv at beplante forstod?
 Videnskab det dig var, at forskionne ved Kunsten Naturen.
 Siolund blomstrer din Roes. Hertha var altid saa skøn;
 Men giennem Egenes Krands om Myzniens glindjende Loffer
 Bifled du Rosernes Dvist, og om den sneehvide Hals
 Bandt du et kosteligt Guld, som ei Baulund eller Hefaiistos
 Bedre smedder; dets Bras funkler paa svulmende Bryst.
 Af, hvi dvæler du? Kom! Jeg savner din snelle Forbigang.
 Venlig du hilser mig ei, fulgt af din trofaste Hund. —
 Rald ei, Digter! Han er ei meer, hvor Frosten og Blæsten
 Skuffer Menneskets Haab. Fiernt i Elysiums Lund
 Planter han nu. Han foer alt længst paa Baaden med Charon
 Over den stygiske Flods Bugt til den evige Vaar.
 Ingen føler, som han, dens Blomstren, fatter dens Skønhed;
 Men i sit Paradiis dog har han ei Danemark glemt.
 Ofte besøger hans Aand sin Skov, og bæver i Bladet,
 Naar Syringernes Duff spredde forfriskende Lugt,
 Naar Jasminernes Blomst besneer den gyngende Løvgreen,
 Og naar i bruunlige Høst Valnøden taber sin Skal.

Morgenvandring i Haugen.

Ingen os seer. Forladt end staaer den blomstrende Løvjal;
 Hoben med Myggene først sværmer, naar Solen gaaer ned.
 Kom kun i Morgendragt, o Moder! med dine Glutter;
 Berlesfarvede Bænk venter ved Floden os hist.

Ingen os moder; maaskee Jomfru Drenberg, naar hun svaer
 Naer med Aaget forbi, standjer sin ilende Flugt,
 Meier med Gratie dybt, og holder Balance formedelst
 Spandenes Bar, som fyldt tynges, befrandste med Lov.
 Fleer Skovjomfruer knap vi saa tidlig i Haven vil træffe.
 Kom kun! hurtig afsted! Lotte med Frugter i Kurv,
 Hans med Glasjet, indsvøbt i Papir, og Moder med Brødet,
 Fader med Bog. Karavantoget til Bænken nu gaaer.
 William laaner sin Faders Stof, ham passer Cathrine.
 Seer J? nu er vi der alt. Ha, det var trykkende varmt!
 Men her spoger i Krat Titaniass Alfer, og viste
 Kolding til os fra Siv. Kølighed Busten os gav. —
 Seer J den gamle Ruin, Smaabørn! hist ovre paa hiin Kant
 Floden? Der boede tilforn Ngel, den mandige Bisp.
 Tidt fra sin By han ilede herud; han byggede en Lystgaard
 Her bag Skoven. J seer end den bevægede Muur.
 Mange troe, det er kunstig gjort, og ganske modernt kun;
 Hvis J det Modsatte troe, vil det fornøie jer meer. —
 Skielv ei, Moder! fordi en Ulykkelig endte sit Liv her;
 Bleg, fortvivlet, han sprang ud i den qvælende Flod.
 Ikke det Morgen var, ei Solen straalte sit Haab ham;
 Sildig paa Ratten det var, Maanen paa Himmelen loe.
 Af, han føled ei Glæder, som vi; ham trykkede Smerten.
 Intet smilende Noer gjorde vel Livet ham fiært.
 Sikkert han Fader ei var; eller var han Fader, den Arme,
 Uden at kunne med Brød mætte de Spæde, som vi?
 Gud tilgive din Synd! Du har udstridt. Ikke din Hensart
 Skræmmer med Uengstelighed os fra den elskede Bænk.
 Hist i Græsjet maaskee din Aand nu svaerer blandt Alfer,
 Glad over Andres Held; Kummer ei trykker dig meer. —
 Lotte tager sit Glas, hun vil til Kilden. Velan da!
 Ryde det klare Krystal skal du i Nymphernes Hiem.

„Hvor er Nympherne, Faer? Jeg seer kun den frogede Gaspar.“
 Nympherne bade, min Glut! hisset i Bolgerne sig.
 Seer du ei Svanen der, med det jvulmende Bryst, og med Halsen
 Ranf over Vandet? Det er Nymphen. Hun morer sig nu
 Ved at flyde som Jupiters Fugl paa de kolige Bøver.
 Men naar det lakker ad Dvæld, stige som Jomfruer de
 Op af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til Kilden,
 Hvor bag fugtige Steen hvælver sig skøn deres Hal. —
 Men hvi skjuler sig Solen brat? En dæmrende Regnsky
 Dækker Himlen. Afsted! Regnen alt drypper paa Blad.
 Hen til det store Kastanietræ! dets Blade som Palmer
 Hvælver en kæmpestierm over os alle, saa grøn.
 Leger med Qviste kun her og med de brune Kastanier!
 Snart vil Solen med Kraft iplutte den revnede Sky.
 Regnens Genier kun har følt os Luften, og fugtet
 Støvet under vor Fod. Fort nu lader os gaae!

Kirkegaarden.

Høstaften er saa kolig og saa klar.
 Forladt den skønne Flora Jorden har.
 Autumnus kom paa Stormen, fulgt af Støv,
 I Skoven steg han af blandt visne Løv.
 Guld har han nok, af Purpuret kun lidt.
 Med tunge Krone gaaer han sagte Skridt,
 Og hvisker truende til hver en Lind,
 Som ryster Hovedet, med Graad paa Kind.
 Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
 „At han har Døden i sit Følge bragt.“

Hvid Vinter i en Beenrads Klædebon
 Bag Muren staaer med Leen alt i Haand.
 Den stærke Høst drev Sommeren paa Flugt,
 Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets Frugt,
 Udskriver Alnaturen streng til Skat,
 Og hviner i den gyselige Nat.
 Hans kolde Hofmand i den strenge Lust
 Forsængeligt, som Blomster uden Duft,
 Ham følge, gule, brune, gyldenflædt,
 Og bukke for den skumle Majestæt.
 Det ædle Blaa, det muntre Røde jant;
 Kun hist og her en Aster rund og rant
 Opliver Græsjet, som en Skionhed bold,
 Men uden Omhed og for Elskov kold.

Det hjælper ei at stride meer, Natur!
 Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
 Din gode Konge, Sommeren, er død,
 Snart følger du ham nu i Gravens Skiod.
 Hør Uglen hist bag Bøgens sorte Blad!
 Hun sidder nu, hvor Rattergalen sad,
 Og tisser som en Hø, en gammel Qvind
 I Røvertulen, Vintrens Mordersind.

O, sover sødt i eders Kurve, Smaae!
 I, Esterslægts Haab, ei vandre maac
 Med Fader i den sorgelige Nat.
 Giem, Hytte luun og tryg! min elskte Skat.
 Som Svibler i den varme Blomsterbænk
 De slumre. Sundhed, Gud! de Elskte skienk,
 At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
 Naar deres Faders Døe længst er luft.

Jeg vil med Digterlyren i min Arm
 I denne Time trodse Nattens Harm.
 Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
 Redstirrer Straalen paa den vaade Dviſt.
 O, rene Himmel! om en bedre Vaar
 Du minder mig, som ſikkert foreſtaaer.
 Ved Kirkeſpiret jeg din Maane ſeer,
 Det hvide Anſigt græder, menſ det leer,
 Og viſer, ſom en ſyg, men deilig Mø,
 At det er ſødt, af Kiærlighed at døe.
 Den er bedrøvet, men den ſkiælver ei,
 Den iler freidig ad ſin Søilvervei,
 Adlyder uden Knurren Skiebnens Bud,
 Og ſtoler fromt-uſkyldig paa ſin Gud.

Og ſaa vil jeg. Bort, bort, du fæle Syn!
 Den mørke Miſmod ſvandt med ſkumle Bryn.
 Nu venlig, ſom et Barn, jeg atter ſtaaer
 Med ſtille Gyſen for min Kirkegaard.

Men hvad er dette? Op fra Gravens Ro
 Opſtige, Arm i Arm, de Døde to;
 Den ene hiſt fra Kirkemurens Læ,
 Og denne fra ſit lille ſorte Træ.
 Fortrolige jeg ſeer dem tale blidt,
 De blege Qvinder gaae med lange Skridt,
 Gaae Kirken rundt — de ſtaaer for mig — o, Gru! —
 Og ſpørge: Digter! kiender du os nu?

O, elſkte Moder! ſeer jeg dig igien?
 Kom nærmere, kom til din Søn, din Ven,
 Lad ham betragte diſſe fiære Træf —

Han skælver ei, han føler ingen Skræk —
 Din Pande, dine Dine, denne Mund,
 De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
 Du straalte, naar du aned, hvad jeg blev,
 Naar mit Forsøg jeg paa din Skammel skrev.
 O, du har ei oplevet denne Lyst,
 At trykke mig som Digter til dit Bryst!
 Jeg har ei nydt den Salighed, at see
 Din Moderfryd; jeg deelte kun din Bee.
 Og denne Siæl — den fik jeg dog fra dig,
 Dit eget Billed skued du i mig,
 Din Gld indstrømte du den spæde Dreng
 Med Aftenpsalmer ved hans lille Seng,
 Du lærte ham i Qual at føle Mod,
 Du lærte ham at være om og god.
 Din varme, store Siæl var kun for mørk,
 Og Livet var dig længe kun en Drk.
 Hist hviler ved din Fod det stakkels Noer,
 Som bragte dig ned i den sorte Jord. —

Hvor er hun? Af, hun svandt! Hun slumrer sødt;
 Thi hist Veninden har hos Gud hun modt,
 Som soever hen ved Kirkemuren der,
 Og seer paa mig ved Maanens Trylleffier.
 Hun hende har om hendes Son fortalt,
 Og hvert et Minde tidt tilbagefaldt.

Sov, elskte Moder! sødt ved denne Sti.
 Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi
 Hver Søndag, naar han iler hisset ind,
 Med Orgelflang at røre kristne Sind.

Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
 Hans Sundhed, Styrke, og hans Munterhed.
 End blusser han i Kraft med hvide Haar,
 Og nyder fro sin Vinter som en Baar.

Har du ei seet mig med de hulde Smaae
 I Sommer ofte her ved Porten staae,
 Bed Sprinkelværket? Saae du ei din Son
 Med sine Børn at giøre taust en Bøn?
 Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Aar!
 Jeg seer ei gierne Børn paa Kirkegaard.

Du Skygge hisset over Gravens Skiod!
 Hvi har du mig bedrøvet ved din Død?
 For sværmerisk dit skionne Hierte foer,
 Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
 Hvi har din Ven saa hurtig du forladt?
 Jeg seer dit Ansyn i den klare Nat,
 Det samme rene Smil, det samme Blik,
 Som kom fra Himlen, og til Siælen gif.
 Ak, mindes du, hvor opromt og hvor glad
 Gist med din Ven i Vennekreds du sad,
 Og solte dig saa styrket og saa fri
 Bed Venskab, Munterhed og Poesie?
 Og nu — det er forbi, du gif herfra..
 Sov jødt i Gravens Skiod, Amalia!
 Huldt for den Hulde. Hvergang Baarens Lust
 Udflækker Martsviolerens milde Duft,
 En Krands af disse dødligblege Smaae
 Din Ven skal om din hvide Urne slaae.

Det lustige, det blege Syn forsvandt,
 Og Maanen sfiuler sig bag Skyens Kant.

Farvel, du skumle Kirkegaard! tilgiv,
 Jeg dig forlader; Livet elsker Liv.
 Naar jeg er død, maaskee du mine Been
 Skal giemme bag en opreist Kampesteen.
 Da manges Vandrer standse vil sin Gang,
 Paa Graven see, og tænke paa min Sang.
 Nu iler jeg til Mennesker igien,
 Den sunde Siæl er altid Livets Ven,
 Det vinker mig, det aabner mig sin Skat,
 Og nu, min gamle Kirkegaard! god Nat!

Indreisen.

Farvel, du fiære Fredriksberg! Vi ile.
 Bel smile
 Dine Straaler
 Rigeligt i fulde Skaaler
 Glæde paa September ned;
 Men Vinden hvirvler om de Blade brune.
 Det er Lune.
 Tidens Rune
 Spaaer os din Ustadighed.

Bel er det tungt, i slige Solens Bade
 At forlade
 Din Sommer;
 Men naar atter Baaren kommer,
 Signe vi dig glade snart.
 Nu ryster Stormen dine skjøre Qviste.
 De briste.

Dette sidste
Efterskær har ingen Art.

Saa kort kun Solen gule Skov besøger,
Dg spøger
Med sin Lue,
For den visne Pragt at skue,
Som sig over Græsjet strøer.
Saa gaaer den atter. Mørket ud sig strækker,
Dg dækker
Træer og Hækker
Med det lange Taageslør.

Maanen trækker vred i Slørets Folder,
Som holder
Skjult den Skjønne,
At hun ikke kan belønne
Vandreren med kjærligt Skær.
Gi meer Forelskte sig i Skyggen snige.
Med sin Pige
Himmerige
Finder ingen Veiler der.

Svartalfer nu paa jmaae Grymsfæge=Heste
Dø gieste,
Dg sætter
Mugne Pletter
Paa den jugtig kolde Væg.
Som Muus de pibe nu i hver en Sprække,
Barnet skrække,
Dg dække
Bitte Skoe med grønne Skæg.

Farvel! Til Byen ile vi. Vi flytte
 Spand og Bøtte,
 Dynner, Klæder,
 Bord og Stol og Sengesteder.
 Læsset holder stablet, Alt skal med.
 William flapper Hesten; Hans og Lotte
 Gød sig gotte,
 Grønne Maatte!
 Paa dit fiære Legested.

Farvel, du Slot med lysegule Floie
 Paa den høie
 Grønne Bakke!
 Alle vi oprigtig takke
 For den Lyst, vi fandt i Aar.
 Farvel, du Hauge med de staalgraae Bænke!
 Bist vi tænke,
 Du skal skienke
 Samme Glæde næste Aar.

Nu fiøre Kirken vi forbi, den røde,
 Hvor de Døde
 Roligt hvile,
 Og hvorhen de Christne ile
 Ved den klare Klokkelang.
 Nu Alleen aabner sine Arme;
 Liden Barme!
 Binde larme,
 Synge Aarets Svanesang.

Saa lad da nu i sine visne Skove
 Flora sove,
 Diet lufte.

Lad kun Svanebarmen jufte,
 Medens Sneen dækker Høi og Dal.
 Snart hun atter skal fra Leiet springe,
 Kraftig svinge
 Broget Binge,
 Floite som en Rattergal.

Horats's Skaal.

Muser har Glæden, Druen fiær,
 Lystighed boer i Ranfers Skygge.
 Evøe Bacchus! du er os nær,
 I dit Ly vor Hytte vi bygge.
 Kryster nu Druer!
 Euan forstærker Ungdoms Luer,
 Venligt han aabner Siæl og Sind,
 I vort Bryst strømmer Venfskabet ind,
 Naar med sit Blif han i Hierterne skuer.

Venus er sod, som Blomst i Mai,
 Men hun, som hiin, kan ei forbinde;
 Elskeren gaaer sin eenjomme Dei,
 For at finde sin Siæls Veninde.
 Skinsyge Glæde!
 Ene da lad Forelskte træde,
 Venus kun lider To og To;
 Men i Selskab er Euan kun fro,
 Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Midfærhed,
 Skinsygen ei sin Fakkell tænder,
 Skøndt nu den Ild, som gjør Unglingen heed,
 I os alle Forsamlede brænder.
 Bacchus forbinder.
 Hil dig da, Gud med Purpurfinder!
 Aldrig hos dig var Barmen trang,
 Du os Hjertet opflammer til Sang,
 I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Glaccus, du ædle Druens Ben!
 Aldrig du dig fra Mindet fierner;
 Rhin og Bordeaux nu os skienfer igien,
 Hvad dig Massiker gav og Galerner.
 Sønligel Pligter!
 Hil dig, vor Ungdoms elskte Digter!
 Glade din Skaal vi drikke nu;
 Du begeistred saa tidlig vor Hu,
 Og sin Lærer ei Unglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger;
 Murene smuldnes Aar for Aar,
 Men din Ære kun Tiden forynger.
 Glemmer ham ikke!
 Glaccus har lært os elske, drikke,
 Kraftigt han sang til Venskabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis.
 Tommer Skaalen med sunklende Blikke!

Golds Sølubryllup.

Den 18de November 1816.

Hvor er saa stor, saa reen en Lyst,
 Som Hyttens eget Held?
 Den styrker hver en Bondes Bryst
 I Dalen og paa Fjeld.
 Vel fremmed Fryd behager kort,
 Dog den maa snart forgaae;
 Men aldrig iler Glæden bort
 Fra huuslig Arnes Braa.

Skiondt Flora længst i flygtig Dands
 Forlod den kolde Mark,
 End blomstrer Skovens Egefrands
 For Hyttens Patriarch.
 For Abraham i Oldingskraft
 En Krands af Egens Lag!
 Og havde Skoven Blomster havt,
 De var ei valgt i Dag.

Ei Fader blot for Metten her
 Med Høstens Sølvhaar,
 Men virksom Fader for Enhver,
 Som gavne du formaaer:
 Dig sommer Egen, Egens Blad
 Din Jsse klæder bedst,
 Mens dine Børn i glade Rad
 Velsigne høit din Fæst.

Sid længe stærk iblandt os her,
 Du Statens ædle Mand!

Du Hierte, som har Kunsten kjær,
 Og selv den øve kan!
 Du Husbond for en ficerlig Biv!
 Du Fader for en Slægt!
 Velsign ham, Gud! og styrk hans Liv
 Med hellig Baretægt.

O, elskte Moder! skulde vi
 I dette Festens Lag
 Ei siunge høit med' Harmonie
 Din Sølvbryllupsdag?
 Vor Fader skylder dig sin Fryd,
 Du lod ham intet Savn.
 Den Krands, som tyder stille Dyd,
 Har Evighedens Navn.

Gaaer glade hen af Livets Wei,
 I lyffelige To!
 Philemon, Baucis vare ei
 Hinanden mere troe.
 Guldbryllupsdagen da engang
 Saa farske eder see,
 Som Granen med sit grønne Hang
 Bag hvide Vinterneec!

Charlotte Schimmelman.

December 1816.

Vleg du hviler paa Baar, trindt hersker Taushed og Sorgen,
 Hallen, høitidelig tom, hvælver sig over dit Liig.

Læben er luffet, som nys med den yndige Tale sig aabned,
Diet funkler ei meer herlige Glimt af din Siæl.

Ei forjampler du nu, som en Alterflamme for Kunst og
Viisdom, findrige Mænd, vinker ei længer i Kreds
Hulde Qvinder og venlige Møer om din Siæl, for i Samkvem
Riærligt at lede der' Aand, danne det yngre Bryst.

Trolddommen svandt. Hvor tidt mig forekom som et Fæstslot
Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.

Der fandt Skjaldefunsten sit Hiem, og det tyngende Hverdags=
Liv ei voved sig did, lufte af Gitteret ud.

Blomster du elsked, men ei blot Roser og blaae Hyacinther
I dit Vindue: din Aand elsked den høiere Blomst.

Atter, Mæcenæs! din Hal stod frem af de gamle Ruiner,
Tivoli dækte den ei længer for Verden med Gruus.

Men nu sidder en Alf med en omvendt Fakkell, som sluktes,
I Forsalen. Hans Sang lyder: „Charlotte gif bort!“

Græd, vor Schimmelmänn! græd, og lad Taarerne lette dit Hierte;
Græmme kun maa du dig ei. Fader! Charlotte gif bort,

Er ei død. Din Hal var et Rom, et Grækenland værdig,
Oldtidens herlige Kraft atter med Skønhed og Kunst

Pryded dens Kreds. Men meer, end Hedningen, meer, end
Pericles,

Gier dit Bryst; thi du troer Gud og Udødelighed.

Oste svæved din Aand med Ossians hist over Heden,

Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Bølgenes Bly,

Naar en Rattergal slog i de sortgrønne Toppe ved Sølyst,

Medens Kilden begræd taus din Emilies Død.

Hisset Emilie nu omfavner den elskte Charlotte;

Dobbelt nu risler dit Bæld, medens i Stilhed du gaaer,

Tænker paa Glæden, du nød ved de fiærlige Skytængles Side,

Taffer dem tro med din Graad, venter dem sikkert hos Gud.

Den 1ste Januar 1817.

Skrevet i Hamburg.

Atter stiger Nyaars-Morgen
 Ung af Evighedens Skød,
 Himmelblaalig, purpurrod.
 Skumle Gubbe gaaer med Sorgen.
 I sin Sky December har
 Hyllet sig, og Flugten tager.
 I sit Pandser paa sin Alger
 Staaer den unge Januar.

Bringer Lys og Mod og Trøst,
 Dværger med sin friske Kulde
 Alle Hierter, haabefulde,
 Synger med sin stærke Røst,
 Breder ud sin Dug af Snee
 Over alle Jordens Kanter,
 Rigt bejat med Diamanter,
 Saare lystelig at see.

Huldt den matte Vintersol
 Føler sig af Sneen styrket,
 Finder sig af Jorden dyrket
 I den hvide Offerkiol.
 Med fordoblet Glands den slaaer
 Straalen fra den rene Farve,
 Under hvis uhyre Larve
 Slumrer Sommerfuglen Baar.

Men hvi er min Kummer stor
 Nu, da Glædens Klokker ringe,
 Nu, da Frostens Svanevinge
 Dækker Dodens sorte Jord?
 Altid har dog Nytaars Kuld
 Livnet før og hævet Tanken
 Moderligt, som Bedvendranken
 Hæves af sin Egebul.

Hufter I, dengang jeg sang
 Hiemmet's Savn ved Saales Strande,
 Mens de gule Skyllevande,
 Harper liig, til Stemmen flang?
 Underligt jeg længtes der;
 Skulde jeg da ikke græde
 Nu, da Livets bedste Glæde
 Svinder i et Fremtidsflær?

Mine Børn, hiertelskte Tre!
 Gode Gud! skal jeg dem trykke
 Til mit Bryst med Faderlykke?
 Ja, jeg skal dem atter see.
 Hulde Moder! græn dig ei,
 Fader kommer vist tilbage,
 Som en Døn til elskte Mage
 Fra den lange Fjeldveie.

Lad ham flyve som en Døn,
 Strække sine raske Binger!
 Sikkert de ham atter bringer
 Til sin Liv, til sine Børn.

Som en Due fra min Arf
 Gler jeg fra Syndflod=Hadet,
 Bringer med mig Oliebladet,
 Boret af en fremmed Bark.

Som en Maage vil jeg ned
 Nu i Tidens Bover dukke;
 Jeg vil ikke sørge, sukke,
 Reisen har et ærligt Meed.
 Samle vil jeg Blomster fiæf
 Langs ad Seine, Donau, Trave,
 Plante dem i egen Have,
 Fundne ved en fremmed Hæf.

Saa Farvel, hvad hijs er mit!
 Rikere, stille Dagligstue,
 Hvor ved Arnens muntre Due
 Venskab fandt et Alter tidt!
 Gi tilbage nu, men frem!
 Jeg maa nyde Reisens Frugter.
 Af! den er jo dog i Bugter
 Kun en Omvei til mit Hiem.

Den 28de Juli 1817.

Eskrevet i Wien.

Dagen kom; men Fader var der ei.
 Moder favned sine hulde Born
 I den himmelflare Morgenstund.

Lotte, Hans og William, alle tre,
 Sprang fra Sovesamret, hemmeligt
 Af den tro Cathrine aarle smykt
 Smukt i Søndagskioler — nye Baand,
 Nye Støvler; kysed Moders Haand,
 Dnskte hende Held og Sundheds-Liv.
 Bedstefader kom, og Fæster med,
 Onkel kom, og mangen ærlig Ven,
 Mangen tro Veninde. Moder stod
 Tankefuld, modtog med Taareblis,
 Med elskværdige Beskedenhed
 Smaa velmeente Gaver, takked tidt,
 Satte sig til Bords hos Bedstefæder.
 Bedstefæder, Morbroder nu, og Born,
 Alle drak af smaae, af store Glas
 Froe den elskelige Moders Skaal.
 Moder brast i Graad, skøndt Alle drak
 Hendes Skaal — thi Fæder var der ei.

Fæder var der; men I saae ham ei.
 Letbevinget, fiernt fra Donaus Bred
 Fær hans Aand til elskte Fædreland,
 Til sin fiære Hustru, sine Born.
 Hulde Moder! Fæder drak din Skaal;
 Men du hørte, men du saae det ei.

Og naar atter Somrens glade Fæst
 Krandsjer Hytten med sit Rosenlov,
 Sidder Fæder med de søde Tre
 Ved det altarsmykte lille Bord,
 Favner Moder med de hulde Smaa,
 Og forlader ei sin Hyttes Lyst.

Dansk Borgerfang.

Vil du være stærk og fri,
Maa du Bæret føre;
Ret, at staae sin Konge bi,
Vox hver Mand tilhøre.
Jordum vistes den til Hel,
Som var uden Vre;
Kun den overvundne Træl
Gif ei Sværd at bære.

Hvo ei da som Kæmpe stod,
Kaldte man en Slave;
Gjeldet blev hvert Aar med Blod
Danerkongens Have.
Men udyrket Haven laae,
Skiult bag Skovens Hvie;
Thi naar man skal stedse slaae,
Kan man ikke pløie.

Kunsten kom i Fredens Favn,
Fulgt af Snillet's Glæder;
Dg ved bøgumfrandske Favn
Reiste nu sig Stæder.
Lofte veg, og Baldur kom;
Kirken høit sig reiste,
Dg bag Herthas Helligdom
Roskilds Taarne kneiste.

Kampen meer ei ær'des blot;
Thor og Odin grunder,

Byder ind til deres Slot
Mimer og Baulunder.
See, da var den danske Mand
Blot ei Helt i Norden;
Og den ædle Borgerstand
Stod ved Isefiorden.

Ei den fri, den danske Mand
Solgte bort sit Bærg,
Deler ikke Trællestand
Med de feige Dverge.
Hamren jeer ei ilde ud
Bed et Sværd, som rammer:
Har ei Thor, den stolte Gud,
Baade Sværd og Hammer?

Herligt stod vi, Rad ved Rad,
Bæbnet, naar det gieldte.
Danmark skylder Agelstad,
At det end har Helte.
At ei hele Rigets Navn
Svandt for Trællesorger,
Derfor takkes Kiøbenhavn
Og den danske Borger.

Vil du være stærk og fri,
Maa du Glavind føre;
Ket, at staae sin Konge bi,
Bor hver Mand tilhøre.
Fyllder nu de blanke Maal,
Hver med Sværd ved Side!
Den kun drikke Kongens Skaal,
Som tør for ham stride.

Martin Luther.

Ode paa Reformationens Jubelfest 1817.

Hvad bebuder i Dagbræknings Morgensfær
Med tidt gientagne Drøn hisjet fra Fæstningens
Bold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
Sendt at kæmpe mod Axlstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
Laurbærfrandsjet, besprængt nys af de Slagnes Blod,
Stolt fra Leiren, og lod Knaldet fra Svælgens
Jldmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbevinget Fred
Høit, med himmelblaae Fær, moderligt rugende
Svæver over vort Land. Rimende Klokkelyd
Lyder glædelig Høitidsfærd:

Martin Luther! din Dag — stor som en Verdenshelt,
Ei ved Sværdens Magt, ikke ved Slagnes Blod,
Men ved Kraften, som Gud høit over Klosters Mauer
Indgød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Piil, ei Alexander dig
Hielm gav; Attila dig stod ei med Horder bi.
Svag, i Aag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
Lænken brød ved din Fakkels du.

Thi den Himmelskes Bud skiændige Munkelyst
Frækt fordreied; hans Ord: „Elsker hinanden, og
Elsker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!“
Meer husvaled ei Christnes Bryst.

Kold, vanvittig og bleg, druffen af sværmerst Ruus,
Martyrhelten sig bød frem for det jlebne Staal,
Sank, og troede sig, brændt, luttret til Helgen alt
I den grusomme Piinselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fordom; og Borgia
Kaptens galen i Rom med en Caligula,
Slog til hedenske Dirf Røglen, ham Petrus gav,
Aabned Rædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Ild,
Bunden fast til sin Pæl, Martins Johannes, af!
Røgen qvæler hans Røst, styrker hans Heltemod,
Og hans Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog.
Silden finder et Skær, hvor der er Sikkerhed
For den uhyre Ræmpehval.

Afgudstempleet i Rom hæved sin Hvælving alt,
Bar paa grundlagte Kors hedenske Pantheon,
Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog,
Og han sveg sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skriin sendte sin Tiener han,
Afladshøfren. Han kom, planted forvorne Kors,
Haaned Troen og Gud, skændte hans Bedehuus,
Solgte Lasterne Salighed.

Da ved Gruben — thi bleg blandt Folianterne
Sad Erasmus, en lærd Skriftflog, som vidste, hvad
Ret var, voved det ei, ræd som et Egern han
Knækked Skallen af Riærnerne,

Rytted, skiult i sit Lov — men over Gruben stod,
 Martin Luther! du hist, fattige Biergmands=Dreng!
 Med at betle dit Brød frygtssomt begyndte du,
 Sang i Kappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Solvet af Biergets Dyb,
 Drogst du ædlere Guld, luttret, for Menneket;
 Derfor lyder i Dag festlig Kartovens Drøn,
 Derfor festlige Klokketlang.

Baalst trued; men du fik i din Tillid sang:
 „En fast Borg er mig Gud. Var der en Dæmleslot,
 Stor, utallig som hist Teglsteen paa Tagene,
 Dog jeg kommer, og trodser dem.“

Wartburgs Kæmpe! du vandt. Frelserens Guddomsord
 Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
 Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus og
 Brødres Lyst: Zebedæerne.

Dig, Melancton! og ham, Fredrik den Vise, som
 Høit paa Borgen dig fik gienste som Edelsteen,
 Hvor ved Lampen du tro udlagde Skriftens Ord
 For hver Broder i Dalene;

Eder, Zwingli, Calvin, Hutten og hver en Helt,
 Som med Visdom og Kraft atter har Gaklen tændt
 I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Korset see:
 Eder Taarer og Takkefest!

Sophias Grav.

Februar 1818.

Du, som iler med Lyst at husvales i Løvenes Højsal,
 Vandrer! stands dine Fied, læs den Begravedes Navn;
 Thi her slumrer et Hierte, som elskte Naturen og Skionhed
 Inderlig varmt, som du selv — af! men det banker ei meer.
 Tid, som du, hun sig skyndte forbi til vaarlige Glæder;
 Gengang standse du skal, sænkes i Mulden, som hun.
 Fredriksberg var den Elskede kiært, nu hviler Sophia,
 Hvor hun bag skyggende Træer følte sin Fryd og sin Qual.
 Elskte Søster! hvergang jeg forbigaaer, falder mit Die
 Giennem den sprinklede Port hen paa din Grav's Monument.
 Frem og tilbage din Broder en Tidlang vandrer i Solskin
 Graven forbi, og en Dag — standser hos dig han tilsidst.

Under P. Foersoms Portrait.

Som Hamlet ikke meer paa Kirkegaarden
 Du gyser vittig ved Naturens Orden,
 En Alf har underviist din bedre Sands;
 Ei som Correggio du længer stræber
 Mod tunge Kaar, som matter og som dræber,
 Dig Goelestina skienket har sin Krands.
 Som Shakespeares Tolf du aldrig os forlader,
 Sov jødt, du gode Kunstner, Ben og Fader!

S a n g

ved Jubelhøitiden for Præsten Chr. Brøndsted

den 30te September 1818.

Vil du være stærk og fri:
 Lev dit Liv med Ære!
 Vil du staae Naturen bi,
 Sølvhaaret bære:
 Nyd din Lykke, spar din Kraft,
 Seent da Løvet gules.
 Oldings=Geg er fuld af Saft,
 Unglings=Pilen hules.

Stærk en Gubbe blandt os her
 Nu om Læren minder:
 Endnu Rosens favre Skær
 Blusser paa hans Kinder;
 Loffen som en Lilievand
 Snoer sig om sin Stubbe.
 Herligt, som den unge Mand,
 Smiler du, vor Gubbe!

Froe vi til din fiældne Fæst
 Tænde Glædens Kerte;
 Thi halvhundred Aar som Præst
 Dvæged du vort Hierte,
 Stod i Luthers sorte Kiol
 I din fromme Brimmel,
 Viste fra din Prækestol
 Os den aabne Himmel.

Mangen Ungling døbt du har,
 Som er her tilstede;
 Mangen Mø du dyrebar
 Manden gav til Glæde;
 Mangen Ben paa Himlens Bud
 Bied du til Døden,
 Han er lykkelig hos Gud
 Nu i Morgenrøden.

Længe lev med Egebarf
 Om din Bul, du Stærke!
 Du est jo en Patriarch,
 Dette maa du mærke.
 Patriarcher holde dem
 Længe, før de falder;
 Speil dig i Methusalem!
 Det var Revealder.

Halve Sefels Solverfest
 Vi jom Sølv et hædre;
 Men den næste blier dog bedst,
 Guldet's er dog bedre.
 Ryd de fiir og tyve Aar
 Med din fromme Qvinde,
 Som en Ungling i sin Baar
 Med sin Elskerinde.

Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav.

October 1818.

Atter foer en Genius fra Jorden,
 Sled sig løs fra sine Baand;
 Atter faldt en Edelsteen fra Norden,
 Sielident var hans Hierte, som hans Land.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offre dig en Sang;
 Af! men, af! Cypressens dunkle Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne hørte Skialdens Stemme!
 Skulde han ei siunge her?
 Skulde han saa tidlig glemme
 Den, som længe var ham kjær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke,
 Sangen skienke Hiertet Trøst!
 Skovens Beemodssanger kan kun flukke,
 Men til Sielen trænger dog dens Røst.

Mynster! brast dit store Die
 Med det muntre Godhedsblik?
 Maatte det sig udslukt boie?
 Smagte du saa tidlig Dødens Drik?
 Af, Apol! hvi vilde du ei skaane
 Ham, som faderlig du Alting gav?
 Folesløs din Søster med sin Maane
 Stirrer koldt nu paa hans Grav.

Phøbus! Rægefünsten du ham skienkte,
 Sundhedsstraaler af din Soleglands.
 Lyren du om Drengens Skulder hængte,
 Vis ham vorden var en Digterfrands;
 Men han skued Brødres Smerte,
 Fandt sig fro i Lyrens Tab,
 Og det ømme, vennehulde Hierte
 Bendte sig til Esculap.

Og hvor Mangen har han vederqvæget,
 Revet ud af Gravens halve Skied,
 Som nu dybt og inderlig bevæget
 Græder ved den Elsktes Død!
 Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venskabs rene Glæder
 Med sin Munterhed og Kløgt.

I hans Huus er Alting øde,
 Øde — Gud! men tomt? Af, nei!
 Liv og Børn i Sørgedragt vi møde:
 „Fader! af, vor Fader er der ei!“
 Ti, min Harpe! du skal ikke flinge,
 Trøster ei med Haabet, som du bør;
 Mismod stækker Modets Binge,
 Syller Harpen i et Sørgeslør.

Men jeg vil igiennem Mulmet stirre,
 Stiernen atter paa sin Himmel see;

Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Snee.
 Ja, Elysium! fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Rikere ned.
 Stands, min Taare! Kan du da misunde
 Engelen sin Salighed?

Ved Michael Rosings Grav.

October 1818.

Hist paa Norges fierne Klipper,
 Der, hvor Flora Jorden slipper,
 Og hvor Is og Vintersnee
 Er den længste Tid at see;
 Men hvor Intet Kraften dæmper
 I de sunde Dalens Kæmper,
 Hvor de stolt i Badmel gaae:
 Der min Rosing Lyset saae.

Fra den sørgelige Grube,
 Som udvender sorten Strube,
 Røraas! af dit Kobberfield
 Mellem stærke Rildevæld,
 Vilte Drengen for at skue
 Throndhiems gamle Kirkebue.
 Tidlig fængsled Skionheds Baand
 Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
 Klungen svandt i høie Lofte.
 Da Sanct Olafs stille Grav
 Heltefølelsen ham gav,
 Lod ham sine Syner ane,
 Og til Melpomenes Fane
 Svor han, før han fiendte ret
 Banneret, og vidste det.

Ned til Arelstad han ilede.
 I Thalias Tempel smilede
 Kiærlighed med Rosenkind,
 Vinkte ham i Hallen ind.
 Melpomene, før at binde
 Helten, kom som Elskerinde.
 Da blev Kunsten fæd hans Bryst,
 Og han var de Danskes Lyst.

Hvem har ei hans Gld opluet?
 Hvo har ham som Helten skuet,
 Og ei følte varmt og snelt:
 Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
 Peter Gzar, og Geert den Store,
 Erik midt i Krigerchore,
 Hother, og den ædle Knud
 Sletter ikke Tiden ud.

Men, som Fjeldet rundt nedglider,
 Havde Rosing mange Sider:
 Een med Heltens Pandser haard,
 Een med Blomster sødt i Vaar.

Han som Elsker Hjertet rørte,
 Han som Tænker Masken førte;
 Almaviva spøjte fræk,
 Marinelli diævlefiæk.

Som nu Kunstneren fra Himlen
 Jlden tog til Folkevrimlen,
 Liig Prometheus i sin Dal,
 Leed han og Prometheus' Qual:
 Smeddet fast til Klippens Stene,
 Sad han svag, forladt og ene,
 Og paa Heltens øde Sti
 Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad du, dybt nedboiet,
 Men med Ewalds Jld i Diet.
 Engelen din Smerte saae
 Høit fra Himlen i det Blaa;
 Dødens Engel, Trøstens Bringer
 Løste Lænken, gav dig Binger.
 Held dig, du er atter fri,
 Og din Prøvetid forbi!

Men taknemligt paa hans Afke
 Lægger nu den skionne Maske
 Med den dragne Heltedolk!
 Thi han hædrede sit Folk.
 Og ved Midnat, stor og ene,
 Staaer den stille Melpomene,
 Føler Beemods dybe Lyst,
 Trykker Haanden mod sit Bryst.

Skildpaddevise.

Skildpadden er et langsomt Dyr,
 Kryber omkring saa dumt paa Stranden;
 Ikke med Vinger bort den flyer,
 Bærger sig ei med Horn i Panden.
 Bæstes paa Ryggen den om paa Jord,
 Ligger den som et Buggenoer.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Aldrig en Kampen før i Nord
 Staf i et Pandser saa forsigtig.
 Bæbnet han er, som Nja=Thor,
 Men han kan ikke segte rigtig;
 Klemte i sin Krydss alt for stiv,
 Myster han let sit unge Liv.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Fæstningen selv er, som den bør,
 Men bag dens Vold for saa Personer;
 Skildpadden er Ingenieur,
 Men han har Mangel paa Kanoner.
 Hungre ham ud — det an ei gaaer;
 Bresche maa skydes, skiondt Skallen er haard.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Har man nu heldigt vunden Spil,
 Da han Naturen reent forvandler;
 Levende gjør han, hvad man vil,
 Kraftigt han efter Doden handler.
 Sødet i Viin og Kryderi
 Bæfter han Venskabs Sympathie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Skallen er kostelig, thi, tænk:
 Naar den ei meer om Kroppen laaser,
 Dreier man den paa Dreiebænk,
 Snuser Tobak af smukke Daaser;
 Moen, den unge væne Maard,
 Stifter som Kam den i sit Haar.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Finder imellem en Poet
 Skallen saa tor bag Kioffenhallen
 (Oftere har man i Verden seet,
 Digteren nøies maa med Skallen),
 Strax har han spændt sine Strænge deri,
 Synger om Venskabs Harmonie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Krigeren selv saa stærk og bold
 Agter vort Dyr i Kampens Farer,
 Gjør af dets Pandser sig et Skjold,
 Og med Testudo sig forsvarer.

Dig, vor Testudo! da hædre vi nu,
 Pyren og Skjoldet kun gav os du.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stif i dit Pandser som en Mand.

Bacchus og Cupido.

Nu svinger høit, og lad Ruerne brænde!
 I et Lag af begejstret-unge Svende
 Kan ei undværes Viser og Sang;
 I en Kreds af Musernes Sønner
 Bed sin Cither Grato forskionner
 Bor Fæst med Blomster og med Klang.

Og det er smukt, at den Driftige, den Unge,
 Som ei fiender til Sorgerne saa tunge,
 Sig forlyster ved bredden Bord.
 Men naar Gratier Dugen udbrede,
 Naar Apollo selv Fæsten kan berede,
 Først da sig hæver Glædens Chor.

Har vi ei svoret til Skionhedens Ære?
 Ewig hellig skal Eden os da være;
 Vi vil frydes ved Musers Fryd.
 Pryde vil vi Tindingen med Krandsje,
 Vi vil spøge med Latter, og dandse;
 Men bort, hver Frækheds hæse Lyd!

Saa lad Silen paa Væselet kun svingle,
 Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
 Lad ham skraale saa dumt og fro!
 Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
 I Forening med Visdom og med Kunster,
 Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Cannibalen hujer i Skove,
 Og ved Kruget Philisterne kun sove;
 Sligt et Lag er Glædens Spot.
 Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
 Og med Manden vi tale vil til Manden.
 Vor Sang! stig til Olympens Drot.

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
 Og Cupido, som skyder sine Pile,
 Lad ham komme, hvis han har Lyst.
 Vi forskandjer os fiækt for hans Bue
 Bag dit Lov, livsalige Drue!
 Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
 Thi, som jeg mærker, saa sukke vi jo alle,
 Skiuuler hver et hemmeligt Saar.
 Hvorfor funkler derhenne dit Die?
 Hvorfor synker da dit fra det Høie?
 Frisk Mod i Ungdoms favre Baar!

Thi han, som fryster de purpurrode Druer,
 Og hun, som fører med de sneehvide Duer,
 Det er Guder, som dyrkes maae.

Fletter Roser om Bægeret til Randen,
Lad den Ene forstærke den Anden,
Bort Mod skal Hiertet Lykken spaae.

O, Fader Evan! du, som Druen kryster!
Tal et godt Ord imellem til din Søster
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, for tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Glut!

Til Conferenceraad Hans Heger.

Paa hans Embeds-Jubeldag, den 28de April 1819.

Skion Baaren er med sine Blomsterknopper,
Sin Kiærlighed, og med sin Rosenduft;
Men skion er Høsten og med sine Stubber,
Sin lune Middag, og sin klare Luft.
Da hersker Febrer ei; da sund og rolig
Er Himlen hvalt, som Loftet i en Bolig;
Dg staaer ei Skoven meer af Blomster fuld
Den spætter dog sit store Blad med Guld;
Paa Træet hænger Frugt i rige Klynger,
Dg i det sidste Solskin Fuglen synger.

Hvor skiont, at worde Gubbe! Livet kalder
Til dette Maal; det hæver sig saa smukt.

Saamangen Blomst dog ned af Træet falder,
 Faa vorde Frugt, og færre moden Frugt.
 Og mangel moden Frugt i Frostens isner,
 Den hænger skrumpen, uden Smag, og visner.
 Og Sielendhed det er, at see en Mand
 I Oldingskraft med Ild og med Forstand;
 En Olding, som ei Verden Ryggen vender,
 Men Livet i den yngre Slægt erfiender.

En saadan venlig Gubbes Dag jeg signer;
 Blid er han som en Mand, som Ungling varm,
 Og end sig selv i Ungdomskraften ligner
 Med stærken Haand og med besjælet Barm.
 Halvhundred Aar han jød i Themis' Sale,
 Hvor Lasten skælver for Gudindens Tale.
 Han sidder end i Hal med hviden Lof
 Som elsket Fader i en Sonneslof.
 De hædred ham i Dag med Ønsker, Bonner.
 Syng ogsaa, Skiald! Gæt du ei af hans Sonner?

Du rige Siæl, hvis Vid og floge Tanker
 Saa ofte yttred sig i jindrigt Værk!
 Dit Kunstneranlæg fiender ingen Sfranfer,
 Din Iver gjør dig steds til Proven stærk.
 Kan jeg de Færdigheder alle nævne,
 Som du har øvet, hvortil du har Evne?
 Hver Gienstand elsker du, som kun er skion,
 Og alle Muser elske dig som Son.
 Du Gratien saae ved din Bugge dandse,
 Dit Solvhaar pynter hun i Dag med Krandsse.

Dit Huus forfaldt — da bygte du et andet,
Indretted det med Smag og med Forstand;
Men da det sank i Gruus for Fædrelandet
Du sørged ikke ved den stolte Brand.
Som Gartner snild du planted i din Have,
Hver Baar gav Flora dig sin bedste Gave;
Da Ild=Gheruben dig af Eden drev,
Dog derfor ei ulykkelig du blev,
Ufskyldig veg du kun de vrede Flammer,
Og sad tilfreds igien i snevre Kammer.

Hvad Been, hvad Træ, hvad Malm, hvad Pap kan yde,
Det viste du med arbeidsflogtig Haand,
Og Strængelegens Toner lod du lyde,
Og rørte mangel Møes og Unglings Aand.
Du søb de store Glas, for i det Fierne
At see den evige, den skionne Stjerne;
Dit Hierte steg ved Melkeveiens Pragt,
Du saae din Skaber i sin Høitidsdragt.
Det gav dig Haab, det gav dig Trost i Nøden;
Den fromme Gubbe skælver ei for Døden.

Som Blomster og som Urter i din Have,
Du dyrked Tidens Sprog, og du dem veed;
Du fandt, at de var Tankens skionne Gave,
En moden Frugt af huld Forskiellighed.
Dig glædte, paa forskielligt Sprog at tænke,
At yttre Frihed i den lette Rænke.
Da blev dig ogsaa Digtekunsten kjær,
Musiken skienkte den sit Trylleskiær.
Du drømte hen dig under Laurens Kroner,
Og Tasso laante dig de fulde Toner.

O, min Baulundur med den sølvgraa Tinding,
 Med stærken Arm, og med det fløge Blik!
 Dit Liv var dig en herlig Seiervinding,
 Thi hvad du stræbte, fuldelig du fik.
 Ei Hovmod, Magt, ei Rigdom var din Tanke,
 Du vilde Livets Ug paa Veien sanke,
 Udvide Hjertet, nære din Forstand.
 Du blev en Ven, en Fader og en Mand,
 Din Kreds dig elsker, Fædreland dig skatter,
 Og ung i Børneborn du grønnes atter.

Schalls Fødselsdag.

Den 28de April 1819.

En sydlig Genius, som Kunsten sølte,
 Drev Skiebnen høit til Nordens fjerne Strand,
 Og dog et halvt Aarhundred ikke sølte
 Den Gld, han bragte fra sit Fædreland.

Ukiendt med Sprog, han glemte halv sit eget,
 Men Mandens Mafyn bedst er Siælens Tolf,
 Og Galeotti vidste, der er meget,
 Som rører Hjernerne, blandt alle Folf.

Dog, for at male, trængte han til Toner,
 Som yttre Heltemod og Kiærlighed;
 Da fandt han under Siællands Bøgekroner
 En indfodt Mand, som Eligt at tolke veed.

Dg huldt forbandt med Nordens Veemodssukke
 Sig friske Livlighed fra Arnos Stad.
 Da tonte det, som Rattergalens Klukke,
 Naar Zephir vifter i det unge Blad.

Den muntre Gubbe slumrer. Strængelegen
 Med Længsel juffer over Gravens Skød.
 Den ædle Harpe hænger taus paa Egen,
 Dg Pollux sørger over Castors Dod.

Ja — følg ham, Pollux! men vil du ham følge,
 Børst Olding først, som han, med muntert Sind,
 I Solverloffen Foraarsluste bølge,
 Mens Sundhedskroen blomstrer paa din Kind.

Lad Harpen tone, Schall! naar Hjertet falder,
 Ei taus endnu den hen paa Egen hæng;
 Dg til du naaer din Galeottis Alder,
 Ei røre Parcerne din Buestræng!

Sang til Thorvaldsen

fra det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 13de October 1819.

„Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Steg første Gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav os at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst;

Der, hvor vi lærte Moder stamme,
 Og første Fied ved hendes Haand:
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for vort Fødeland."

"Og naar i Barndoms blide Dage
 Til fremmed Egn vi løbe hen,
 Med Længsel iiste vi tilbage
 Til moderlige Hiem igien.
 Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Hierte dyrebar,
 Og henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykkelig var."

Med Længsel slog dit varme Hierte,
 O Thorvald! hist paa fremmed Strand;
 Du ønskede dig med kjærlig Smerte
 Tilbage til dit Fædreland.
 Den høie Musa bød dig dvæle,
 Den skønne sydlige Natur;
 Dog rørt du ved de snelle Hæle
 Gav Bingers Flugt til din Mercur.

Og rørt Mercur, fordi du skienkte
 Ham Liv igien i kolde Steen,
 Paa dine stille Længsler tænkte,
 Og rørte dig med Tryllegreen.
 Da iiste du med Held saa saare
 Mod Norden atter, frisk og glad,
 Og, Thorvald! nu du fælder Taare
 Ved Synet af din Arelstad.

Og festlig nu sig her forjamle
 De Kunstens Benner i dit Ry.
 Du finder Haa kun af de Gamle,
 Men trofast elske dig de Ny.
 Her, hvor tilforn man saae den unge
 Bestedne Kunstner ved sit Bord,
 Modtag her Tak af hver en Tunge,
 Fordi du worden er saa stor!

Sang til Thorvaldsen

ved Festen den 16de October 1819.

Herr Thorvald drog over jalten Hav,
 Til Roma Sneffen mon stande;
 Der jatte de ham ved den Marmorgrav,
 Saa drog de ad brujende Bande.

De vidste, han eied et Nemme snildt
 Til Kunsten med Lethed at lære,
 De tænkte: „Den gode yste Pilt
 Skal giøre sit Fædreland Vre.

End findes Kæmper der hobeviis,
 Som tiene Gud Thor, den Herre;
 Men til at virke Baulundurs Priis
 Med Alogten, findes der færre.“

Thi toge de ham, som han gif og stod,
 Og satte ham paa den Snekke.
 Nu stod han bedrøvet, det unge Blod,
 Og græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgieves den danske Bog,
 Og Taaren ham Diet mon væde;
 Han tænkte kun midt i den sydlige Spøg
 Paa Nordens alvorlige Glæde.

„Op, Thorvald! Taaren af Diet visk,
 Benyt dine Timer saa sage,
 Sku atter dybt i Naturen frisk,
 Og vend med Laurbær tilbage.“

Men ud han vandred af Byens Port,
 Og monne de Taarer astørre;
 Thi var end Nordboens Nemme stort,
 Saa var dog Hiertet ham større.

Nu Tiden var endt, og han stod ved Strand;
 Da monne ham Uro fortære,
 Thi elsked han høit sit Fædreland,
 Saa elsked han ogsaa sin Ære.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
 Mens Gubben fortalte den Sage
 Om Jason, der hentede det gyldne Skind,
 Og vendte tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Beemødsdunst,
 Og Flammen i Diet ham brændte:
 „Det gyldne Skind er den gyldne Kunst,
 Og Jason skal atter det hente!“

Dg hurtig reiste sig Helten fiæf,
 Dg Helten under hans Hænder,
 Dg Billedet stod til Canovas Skræk,
 Som vel Heimsfringla nu fiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
 For Fama dit Rygte bebuder,
 At, Thorvald! dit lille Brædeskuur
 Stod fuldt af de græske Guder.

Din Arands er vundet. Som trofast Ven
 Du vender atter tilbage,
 At hilse det elskte Land igien,
 Som skued din Barndoms Dage;

Dg smiler i Venskab's Helligdom,
 Hvor vi dig Taffen frembære.
 Ei Alexander til Babel kom
 Med større Hæder og Ære.

Taf, Thorvald! Taf for den Arands, du vandt;
 Dens Blade jo dele vi alle.
 Baulundur atter sit Bærksted fandt,
 Dg henrykt smiler Valhalle.

Hans Heger.

November 1819.

En Olding bæres hen
 Paa sorten Baare.

Hvi ønskes han igien?
 Hvi fældes Taare?
 Har han ei naaet en sielden Livets Alder?
 Og er det ei en Trost,
 Naar modne Frugt i Høst
 Fra Træet falder?

O, det er Trosten ei,
 Som os forlader;
 Men Ven paa Livets Bei
 Var han, og Fader.
 Vi mindes kun de skionne Dieblikke,
 Den Straale paa vor Sti,
 Og græde nu, fordi
 Den lyser ikke.

O, Held den Datter, Søn,
 Som har en Gubbe!
 Saa slynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe.
 Han sidder viis, en Skytsaand i vor Bolig,
 Og Børnefredsen staaer,
 Udvidet Mar for Mar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igien
 Til sine Spæde,
 Og han er Barnets Ven,
 Den Eldres Glæde.
 Med Grefrygt hans Maaen de betragte,
 De seer i ham en Gud,
 Hvert Ord er dem et Bud,
 Som de bør agte.

I sorte Kapper nu
 De Smaae hentræde,
 Og ane Dødens Gru,
 Og stille græde.
 Forundring med Bedrøvelsen dem ryster.
 Hvor Bestejaer gif hen,
 De spørge tidt igien;
 Men Svaret trøster.

Saa lad da salig Trøst
 Nu ogsaa møde
 Det datterlige Bryst,
 Lad ei det bløde!
 Hist, elskte Søstre! favner I ham atter.
 Han seer fra Himmerig
 Dig sørge ved sit Liig,
 Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil!
 Dit Indre rystes;
 Maaskee du trænger til
 Nu selv at trøstes.
 I mørken Braa dit Beemodsvie stirrer,
 Og Harpen i dit Skiod
 Kun ved den Elsktes Død
 Saa sagte dirrer.

O, Gud! han var min Ven —
 Nu Dødens Bytte!
 Forgieves tyer jeg hen
 Nu til hans Hytte.

Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kærlig Mand
 Han leder ved sin Haand
 Sin Søn paa Jorden.

Hvor tidt med salig Lyst
 Sad vi tilsammen!
 I Begges aabne Bryst
 Var Venskabsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler,
 Kunst, Kærlighed forbandt,
 Og seent i Høsten fandt
 Jeg Martsviol.

O du, som elskte mig!
 Hør Skjaldens Stemme.
 Nei, aldrig kan han dig,
 Dit Minde glemme.
 Og aldrig ham dit Vennesmiil forlader;
 Det styrke skal min Su,
 Og lære mig, som du,
 At vorde Fader.

Elegie.

Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.

Han haver dig saa inderligen kjær
 Han følger dig med alle sine Blikke;

Thi hvor du er, der trives han især,
 Og hvor du ikke er, han trives ikke.

Før var hans Hierte haardt som Staal at see,
 Thi det var ene vant til Hverdagskosten;
 Nu har dit Solskin smeltet al hans Snee,
 Og Loveir fulgte pludselig paa Frostten.

Man har beskyldt ham for Koldsindighed,
 Det omme Hierte Verden let misfiender;
 Men er den kolde Raffelovn vel heed,
 Før Brændet kommer i, og Luen brænder?

Hvad er saa koldt og haardt, som sorten Flint?
 Men kommer Flint med Staalet først i Kampen,
 Udspringer Gnisten funklende gesvindt,
 Og tænder ufortøvet Ild i Svampen.

Din Liliehaand har ham i Ovnen lagt,
 Af Hiertets Flint slog Skionhedsstaalet Funken.
 Nu blier hans Brand til Kølighed ei bragt,
 Saameget end han slukker den ved Dunken.

Naar paa en Kirkegaard han vandrer frem,
 Og støtter sig saa bleg til Vandringsstaven,
 Jeg svær dig til, han tidt misunder dem,
 Som ligge dybt og snorke der i Graven.

De har det godt, de har dog overstridt,
 De lee ad Livets Nød og Verdens Plager,
 Man gjør dem ikke længer Sort til Hvidt,
 Og ei Misundeligheds Drm dem nager.

Tidt naar vi jikkert os i Havnen troer,
Saa fører os i Malestrømmen Fanden;
Saaledes elsked Lise han i Fjor,
Mens Lise var forelsket i en Unden.

See Maanen, hvor dens Kind er falden ind!
Af Rierlighed den er saa bleg og gulsten,
Dg dybe Kop=Ur har den i sin Kind,
Man kunde ligne den ved Schweizeroften.

Den ligner ogsaa han, ja meget meer,
Dg deri er du ene Skyld, du Gulde!
Han smekker blev med den et heelt Qvarteer,
Dg nylig var de begge ganske fulde.

Tro ei, din Rigdom tændte denne Brand!
Man pleier for et gammelt Ord at sige,
At efter Riolen dommer man en Mand;
Men efter Riolen dommes ingen Pige.

Han elskte dig, om du var blank og bar,
Som Venus hist, han seer paa Himlen tindre;
Men — da du hundred tusind Daler har,
Saa elsker han dig derfor ikke mindre.

Fædrelands-Sang.

Ille terrarum mihi præter omnes
Angulus ridet.

H o r.

Der er et yndigt Land,
Det staaer med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Freias Sal.

Der sad i jordums Tid
De harnisfflædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fienders Meen,
Nu hvile deres Bene
Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skönt,
Thi blaa sig Søen vælter,
Og Lovet staaer saa grønt;
Og ædle Qvinder, skionne Møer,
Og Mænd, og raske Evende
Behoe de Danstes Der.

Bort Sprog er stærkt og blødt,
Vor Tro er reen og luttret,
Og Modet er ei dødt.
Og hver en Danskt er lige fri;
Hver lyder tro sin Konge,
Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
 Er, grønne Danarige!
 Din arbejlsdædte Jord.
 Og Sneffen gaaer sin stolte Bei.
 Hvor Bloug og Kiolen furer,
 Der svigter Haabet ei.

Bort Dannebrog er smukt,
 Det vifter hen ad Havet
 Med Flagets røde Bugt.
 Og stedse har sin Farve hvid
 Dit hellige Kors i Blodet,
 O Dannebrog! i Strid.

Karst er den Danskes Aand,
 Den hader Jordoms Lænker
 Og Sværmeriets Baand.
 For Venstreb aaben, fold for Spot,
 Slaaer ærlig Tydes Hierte
 For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei
 For Ruslands Winterorkner,
 For Sydens Blomstermai.
 Ei Pest og Slanges fiende vi,
 Ei Vesterlandets Tungvind,
 Ei Østens Raseri.

Vor Tid ei staaer i Dunst,
 Den hævet har sin Stemme
 For Videnskab og Kunst.

Ei Bragis og ei Mimers Raab
Har vaft i lige Stræfning
Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn!
Dog hæver sig blandt Stæder
Dit stolte Kiøbenhavn.
Til bedre By ei Havet kom,
Ja ingen Flod i Dalen,
Fra Throndhiem og til Rom.

Med hellig Varetægt
Beware du, Alfader!
Vor gamle Kongeslæggt.
Kong Fredrik ligner Fredegod;
Hvor er en bedre Fyrste
Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Daneborger,
Som virker, hvad han kan!
Bort gamle Danmark skal bestaae,
Saa længe Bøgen speiler
Sin Top i Bolgen blaa.

Stiftamtmand F. Moltke.

Den 18de Januar 1820.

En Ungerjvend med Sands
For hver en Livets Færd,

Som vifler Daphnes Krands
 I Themis' blanke Sværd,
 Oprompt i Taagers Dunst,
 Og stærk i Skiebneens Lyn
 Ved Videnskab og Kunst —
 Det er et fieldent Syn.

Dog mere fielden vist
 Den Olding er at see,
 Som vifler Rosens Qvist
 I sine Loffers Snee;
 Hvis gamle Hierte slaaer
 Endnu med samme Mod,
 Som for halvhundred Aar,
 Med fyrigt Unglingsblod.

En Gubbe, from og viis,
 Som paa Guds Godhed troer;
 Som gjør til Paradiis
 Den Hauge, hvor han boer;
 Som ei affondret staaer
 Med rynket-skumle Bryn,
 Men elsker sine Aar —
 Det er et fieldent Syn.

Men mere fielden den,
 Den Romer i sin Skov,
 Som gaaer fra Raadet hen
 Igien til Mark og Plov;
 Som Urens Virak drak,
 Som deelte Verdens Rang,
 Og viis dog foretraf
 Skovfuglens fromme Sang.

Vor Moltke, Kredsens Lyst!
En velmeent Sang modtag.
Du aabned mangt et Bryst
For Videnskab og Smag;
Din Roes skal ei forgaae,
Dit Navn erindres skal,
Saa længe Skrifter staae
I Gimbrers Læsehal.

Virk mangt et Aar igien
Med driftig Viisdoms Værk,
Du Gwalds unge Ben,
Du Nutids Gubbe stærk!
Lær os saa let, som du,
At bære Aldren tung;
Dg lær os, graae endnu,
Med Ild at være ung.

Du, som Philemon varm,
Seent i dit Tempel staae
Med Baucis i din Arm,
Som du, saa sølvergraa!
Ved Liimfiords Helligdom
En Eg, en Lind skal groe,
Dg minde Fremtid om
De trofastgamle To.

Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.

Januar 1820.

Hvad? atter nu en Grav? Knap jeg forlader
Den Høi, bestrøet med Blomster og med Sand,
Der hyller ind dit Stov, min anden Fader!
Saa staaer jeg atter brat for Gravens Rand.
Hvo gienstes taust i Hvælvingen derinde?
Et Monster for sit Kion, en tro Veninde.

Tal ei om hendes Dyder, Jamas Tunge!
Da handler du den Fromme kun imod,
Thi, elsket af de Gamle med de Unge,
Det hende steds var nok, at være god,
Lig Duggens Perler, der i heden Sommer
Fra Himlen synke først, naar Mørket kommer.

Men han, som seer i Mørket fra det Høie,
Han saae din Færd, og glædte sig, som du;
Og Kiærligheden i dit brune Die
Er ikke død, fordi den ulmer nu:
Forflaret og foreent vi hisset skue
Din Guddomsgniist med Ewighedens Lue.

Og næste Vaar vil vi paa Graven sætte
Violens dunkelblaa, beskedne Duff;
Men ei Stedmodersblomsten, Henriette!
Din Høi beklæde tør med brede Busk,
Thi mere moderligt i Vel og Smerte,
End dit, slog intet ægte Moderhierte.

Dog ei for Dine blot din Godhed brændte,
Du glædte dig med dem ved ædel Daad,
Og du en Moder var for Hver, du kiendte,
Hjælp troelig dem med Bistand og med Raad.
Den Glade favned du med Benskabsvarme,
Men ei din Favn var sluttet for den Arme.

Og derfor aldrig glemme vi dit Minde,
Skiøndt nu dit Støv vi dække maac med Jord.
Hvo sad, som du, besteden, ganske Qvinde
Med huuslig Syssel ved det lille Bord?
Og dog — dog i din Aand erkjendtes atter,
At du var Kirsteins Hustru, Gramers Datter.

Du stille Hauge, hvor hun trofast vandred,
Lig fromme Moder i Luises Sang,
Du, som med Vintren har dit Blik forandret,
Med folde Dug paa visne Blades Hang!
Ryst Taaren ned, og sorg: den Gode bygger
Ei Hytten meer i dine Sommerskygger.

Hvordan? den Varm, som hoi og uførtroden
Var varm for alt det Gode, Siælen saae,
Det bløde Hierte hardet er af Døden,
Saa at det meer ei kunde kjærligt slaae?
Nei, Elskte! slipper ikke Haabets Anker:
Det banker hist, hvor Jesu Hierte banker.

Afskedsang til Pram.

Den 10de April 1820.

Vi sjuunge til Afsked en lystelig Qvad,
 I den sig ei Beemod skal blande.
 Snart atter til Absalons ældgamle Stad
 Herr Christen sin Snekke laer stande.
 En Olding i Alder, en Yngling i Blod,
 Ei Havet forfærder hans dristige Mod.

Han henter hos Rosmer det gyldne Skrin,
 Saa vender han atter tilbage;
 Thi kommer et Bæger med liflige Vin
 Til Belfart for Sangerens Dage!
 Skybladner ham føre paa herlige Sø
 Fra Indiens Der og til Daniens D!

Hvad har han at frygte, som vandt ved sin Sang
 De Guder og alle Gudinder?
 Ham Bragi vil glæde ved Gegharpens Klang,
 Imedens han Guldskrinet finder,
 Om Snekken de Havmoer boltre sig trindt,
 Rosmer, den Riding, skal springe i Flint.

Saa reis da, vor ærlige, frastige Skiald!
 Mens Haabet betvinger vor Smerte.
 Vend atter tilbage til Herthalunds Hal,
 Du Ven med det ædelste Hierte!
 Med Egelov frandjer den færlige Flok,
 Værdige Digter! din sølverne Lof.

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 7de Juli 1820.

At frydes i Thalias Tempel,
Fremstille Masket som Exempel,
Er vist en herlig Tidsfordriv;
Men altid skjule sig bag Masken,
Og aldrig blotte sig ved Glasken,
Det er en farlig Tidsfordriv,
Som skader virkelige Liv.

Opmærksom være mild Betragter
Af Menneskets og Lyffens Fagter,
Vi lære giennem Kunstens Glar;
Men kiende Folk, fra Gud til Fanden,
Indbyrdes fremmed for hinanden,
Det er: at kiende Himlen klar,
Og være selv paa Jord en Nar.

Derfor maae vi ei altid spille,
Ei steds kun Noget forestille,
Ei sværte Bryn, ei sminke Kind,
Men sidde — ganske uden Sminke —
Hvor lystige Vocaler vinke,
Med ærligt og oprigtigt Sind
I Venlighedens Rosenskin.

Vi har ei Vinter nu, men Sommer;
Saa bier da, til Høsten kommer,

J Muser hist for Masse, Dolk!
 Apollo bør ei heller glemmes;
 For Bacchus skal en Qvad istemmes,
 Thi han er Hiertets sande Tolk,
 Og han gjør os dog først til Folk.

Mens Rosen blusser, Zephir leger,
 Befrandser Venskabs fulde Bæger,
 Og sjunger høit, som Fuglen smukt:
 Bort Samfund staae, som Fjeld i Boven,
 Det blomstre friskt, som Danerskoven,
 For ingen bolde Brødre luft,
 Med Sommerblomster, Vinterfrugt!

S a n g

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs Fyrgetveaars-Fest.

Den 22de November 1820.

Nu hæver Røsten til Høitidsang!
 En mærkelig Dag vi prise:
 Bort Samfunds Fødsel ved Bægerklang
 Skal mindes ved lystelig Bise.

Bort Samfund blomstred i fiirti Aar,
 Og endt er endnu ei dets Sommer;
 End kneiser det friskt, som en Skov i Baar
 Med Bøgestammer og Blommer.

Tidt Bladene faldt til Træets Fod,
Dg mange Bioler forsvunde;
Men visfen er end ei den gode Rod,
Hvorfra de Kræfter udrunde.

Saa stander Skoven ved Jægersborg,
Dg ei sin Husvælelse negter,
Skiondt Glæderne vexlede tidt med Sorg,
Dg Slægterne vexled med Slægter.

End slynger sig Bækken i Engens Barm
Med Boverne tidlig og silde,
End sprudler som før med sin Solverarm
Sanct Kirstens hellige Kilde.

En Kilde mangler vort Samfund ei;
Fra Mundingens mosgroede Stene
Den bryder sig giennem Rærminderne Dei,
Dg blinker som Hippocrene.

Den sødt besicler for Kunst vort Sind,
Dg hæver os til Parnasset,
Den farver i Aften med Ild vor Kind,
Den funkler med Perlen i Glasjet.

Op, Brødre! priser vort Samfunds Baar
I Festens livsalige Halle.
Naar atter det fylder de firrti Aar,
Da ere vi Gubber alle.

Bort Samfund stande som Skoven hist,
 Tidt ny, og dog altid den samme,
 Med yndige Blade, med friske Qvist,
 Men med en uroffelig Stamme!

Tancred og Høstgildet.

Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det første.

Høstgildet følge Tancred? Gaaer det an?
 Nei! Bonden oven paa en Herremand?
 Umulighed! det lader sig ei giøre.
 Et saadant Barbari bør man undgaae;
 Blandt Folk, som vide, de Musik forstaae,
 Vil man ei længer Gadeviser høre.

Dog det forstaaer sig, her i dette Liv
 Maa Rosen voge nær det dunkle Siv,
 Og Gaaseurten staaer hos Natviolen.
 Almuen dandser ved en Violin;
 Den Ene drikkerøl, den Anden Biin —
 Af Fyrrefanden, og af Solverfskaalen.

Hvor fattig er dog denne Landmusik!
 Man mærker næsten ei et Dieblif,
 Man er paa Opera; nei, meget mere:
 Orchestret lægger Hænder fast i Skiod,
 Og Sangerne — min Gud! det er en Rød —
 Med høie Triller aldrig fistulere.

Min Tancred, af! min Tancred derimod
 Har ei saasnart af Baaden sat sin Fod,
 Før som en Rattergal han giver Tone,
 Og viser, at han er for Triller skabt;
 Skiondt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt,
 Da Helten meer ei spilles af en Kone.

Og hvilken Kraft i dette stærke Chor,
 Naar Kæmperne staaer om det stakkels Noer,
 Før hende flux at slutte nu i Rænker!
 Man mener: sli' en Daad er let fuldbragt?
 Vel hurtig giort, men ei saa hurtig jagt!
 I Psalmetoner man sig først betænker.

Fordi hun ei har været ham tilpas,
 Maa først Tyrannen synge Contrabas,
 Mens hun beklager sig, skiondt ei poetisk;
 Først Paukerne maae rigtigt slaae sig løs,
 Saa trække de afsted den stakkels Tøs.
 Hvor dybt indgribende! Gud, hvor pathetisk!

Her derimod i Schulzes Syngespil —
 Ja, der er Følelser, i Fald man vil;
 Gretry og Monsigny har giort det Samme.
 Men denne Smag bør være reent forbi;
 For Hjertet ei, for Dret synge vi,
 Musik maa være Sandjæligheds Amme.

Den skal ei styrke meer til ædel Daad,
 Ei røre meer til Veemod's blide Graad,

Ei sødt opflamme Kierlighedens Luer,
 Ei skildre Character og ei Natur.
 Af Guld og Brillanter er vort Uhr,
 Det siger ei, om Værket ikke duer.

Nordboen troede før: hans stille Bryst
 Var mere skabt for hellig Alvors Lyst,
 At muntert Spøg i Syd var mere hiemme;
 Da mored ham et let Bouffonnerie,
 Den tunge Følelse sig følte fri
 Ved Klangen af den velske søde Stemme.

Nu — skal vi hente Heltekraft fra Rom;
 Normannen selv, som stærk til Syden kom,
 Forvandles til en mandsklædt Sangerinde.
 Solfeggier gjør os Siælen nu bekiendt,
 Nu Halsen være skal et Instrument,
 Og Mennesket kan gierne reent forsvinde.

„Men, Ben! det velske Helte-Syngespil
 Har ingen Mennesker. Hvo dadle vil,
 Maa dadle Stykkets mægtige Gadaijer.“ —
 Hvi valgte han det da, bonsens til Trods,
 Og lader Heltene gaae hen og slaes,
 Mens Kammerpigen synger Polonaijer?

I Sandhed, jeg begriber meget klart,
 At dette Tonehav kan virke svart

Paa Hver, som for Musik til Alting tier;
Men i en Daareliste, fiare Mand!
Mig ingen Virekasje glæde kan,
Om end den spiller smukke Melodier.

Dybt føle vi ved Mozarts Himmelspil,
For Nicolo ei luffes Dret til,
Og Cherubini har os tidt fornøiet;
Og ofte yded vi oprigtig Tak
En Mehul, Boyeldieu, en Dalayrac,
Med Smil paa Læben og med Graad i Diet.

Der er dog ogsaa Folk bag Bierget her:
En Kunzen, Weyse, Kuhlau er os fiær,
Og, ædle Schulz! endnu du os henrykker.
Paisiello, Gimarosa, vakkre Mænd!
J var her for, fornøi os tidt igien
Med muntre, overgivne Syngestykker.

„Rossini blot — altjaa Rossini kun
Du Fiendskab svoret har i denne Stund,
Og vil ham ei en Plads blandt os forunde?“
Forunde? Hvorfor ei? Fra Kunstens Hal
Der ingen Kunstner udeluffes skal;
Jeg hans Talent misgiender ingenlunde.

Kun bør han ei fordærve bedre Smag,
Rouladen ei modtages med Behag,

Naar, uden Følelse, den flukker fiælen,
 Og naar han vjer hvert et Dieblif:
 Han coquetterer kun med sin Musif,
 Og synger kun for Dret, ei for Siælen.

Saadan jeg dømte før med Ret og Skiel.
 Othello siden, Moses, Wilhelm Tell
 Gav om Rossinis Aand langt bedre Mening;
 Der enes Frugtbarhed af Melodie
 Med Hierte, Character i Harmonie,
 Og herlig er sliq søsterlig Forening.

For mange Triller ogsaa der han slaaer,
 Og Joderne, mens Polonaisen gaaer,
 Sig lade froe af Rødehavet favne.
 Din Aand, Rossini! er dog stærk og varm.
 Af, nu i Eftermænds tidt tomme Larm
 Bedrøvede din Genius vi favne!

Poesiens Nytte.

Et Læredigt.

Og trænger da Kunsten end virkelig til
 For Virkeligheden med Kraft at forsvares?

Mon ikke dens Magt i de liflige Spil
 Stadfæstes for Verden, og flart aabenbares?
 Skal Tænkeren, Ludimagisteren liig,
 I Skolen kun stave begyndende Fibel?
 Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
 Naar nyde vi Fred paa forsvarende Krig?

O, vanskeligt er det for følende Bryst,
 For Siæle, som fløi paa Indbildningens Vinge,
 At slippe den fri, den begejstrede Lyst,
 Og lade til Arbeid i Stovet sig tvinge!
 Thi Pegasus, skiondt han af Sener er stærk,
 Gif ikke de mægtige Vinger forgieves;
 Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han hæves,
 Og lystrer ei Tommen til smaalige Bærk.

Og Fuglen, som siunger i Lunden saa sødt,
 Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
 Og Manden, som tidt os frivillig har mødt,
 Gi lader sig kalde som Træl efter Uhret.
 Og Sommerfugl-Bingen med Ultramarin,
 Med Purpur og Guld, med den flagrende Glæde,
 Laer ei sig befamle som Kræmmerens Klæde,
 Dertil er dens Silke for skicr og for fin.

Og dog kan det Skionne med yndige Smil
 Mod Bobelens Plumphed ei Forsvar undvære;
 Og derfor Apollo med sigtende Piil
 Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.

Den lurende Python med blodige Tørst,
 Som skeler, med Braadden mod Søstrene hvæsset,
 Maa bide med sprættende Lemmer i Græsset,
 Da lyder fra Delphi Drakelet først.

Men muntre, men fri, uden Had, uden Nag,
 Som Siæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
 Vi, Elskte! vil samles saamangen en Dag,
 Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
 Thi ikke for eder behøver jeg kold
 Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde;
 Jeg veed, at I trofaste Skialdskabet ynde,
 Som Hercules yndte vulcaniske Skjold.

Ja, Benner! et Skjold er den findrige Kunst,
 Indgravet i Guldet er store Bedrifter,
 Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
 Og tale til Fremtid med lysende Skrifter;
 Et Skjold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
 Et Børn, som i Modgang viielden forliste,
 En Plade med Tak paa den Blegnedes Riste,
 En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en qvægende, sød Poesie
 Ei Mennesket steds, hvor i Livet han vanfer,
 Naar Glæden og Taaren gjør Hierterne fri,
 Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanfer?
 Nærværelsen selv er kunielden ret smuk,
 En Gnier! Kiedsommelighed er hans Broder;
 Men Haabet, hans Datter, Grindring, hans Moder,
 Formilde den Brantne med Smil og med Suf.

Og fulgtes vi ei giennem Skyggernes Krat,
 Som oftest gaaer over de taagede Moser,
 Hvor Solen sig skjuler i Skyerne brat,
 Hvor hyppige Torne bær enkelte Roser —
 Og fulgte Begeistringens Følger os ei
 Til Kunsthantasiernes brogede Telte,
 Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
 Hvor var da vel Glæden paa Timernes Bei?

Betragter dog Barnet i Uskyldens Aar!
 Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
 Mon Alfet og Feer om Buggen ei staaer,
 Og omkæbe Smaating til kostbare Smykker?
 En Kier vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
 Til Giniſtan vider sig jnevreste Stue,
 Og Lampen med høi og forunderlig Rue
 Med Straaler forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver som Rosen, o Skionne! din Kind,
 Naar Barmen sig hvælver saa hvid som en Lilie?
 Hvad mildner, du Yngling! dit trodsige Sind,
 Hvad luttret din Siæl, og hvad bøier din Villie?
 Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Fro?
 Nei, Amor bag Busken din Rolighed fanger.
 Og hvo er din Ven? Den begejstrede Sanger,
 Som tolker din Dmhed, og smelter din Mø.

„Men Manddommens Aar skal ei vies til Leeg,
 En Hustru skal ærbar kun Børnene røgte,
 Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Geg,
 Vor Middag bør haane, hvad Morgenens søgte.“

Dg er da vel Frugten af Olden og Bog
 En Narring for Mænd? Dg hvad kaldes at virke?
 Bør Huset ei staae hos den høiere Kirke?
 Besidder man Visdom, fordi man er flog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
 Som fiender ei Siælen, ei Mennesket fiender;
 Som føle Naturen var aldrig i Stand,
 Med udyrket Hierne, med haardsføre Hænder?
 En Daglønner blot, som forretter sit Gavn,
 Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
 Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Ære?
 Hvad skaffer ham Tak? hvad bevarer hans Navn?

Han fiende maa Sagas indviede Skrift,
 Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
 Men halv dog udslettet er store Bedrift,
 Dg Handlingens Marsager hylles i Taager.
 Hvad viser os Hiertets forborgneste Hiul?
 Hvad lærer os Videnskabs-Krateret fiende?
 Hvad kan vor Begeistring for Dyden antænde?
 Hvad afhyller Lasternes glimrende Skjul?

Melpomene fun, en guddommelig Tolk,
 Den høie, den store, den herlige Qvinde,
 Melpomene fun med sin tragiske Dolk,
 Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde!
 Hun vandrer med Olio den natlige Sti,
 Hun stiger, hvor Olio det aldrig forsegte,
 Oplyser de dybeste Ting med sin Lygte,
 Dg fun hendes Rædsel gjør Siælene fri.

„Men Helte, men virkende Mænd for et Land
 Kan Hver dog ei være. Fornødenheds-Sorger
 Har frembragt en stor, en vindsfibelig Stand,
 Og agter du ikke den stræbsomme Borger?“
 O, inderlig har jeg den Virksomme fiær!
 Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Bælte;
 Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte,
 I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
 Ei mores om Aftnen paa Møien om Dagen?
 Selv er han jo Kunstner ved Haandværkets Id,
 Bor Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
 Huldt læger Thalia dit Sind, naar hun leer;
 Du føler, skøndt skrøbelig, dog dig fornøiet,
 Opdager selv hemmelig Viælken i Diet,
 Og spotter ei Skiaven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
 Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
 Hvor øde blev Dagenes mojsomme Bei,
 Hvis aldrig hun skulde Begeistringen nyde!
 Er Fødselsdags-Glæden, er hellige Juul
 Ei Fester, som trænge til jodt at forskjønnēs?
 Du onsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
 Med Æbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg fiender, o Moder! saa deiligt et Træ:
 Det voxer ei hisjet bag Sneen i Have,
 Det blomstrer saa nær ved Parnasjet i Læ,
 Det skienker ei ene til Julen sin Gave;

Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
 Din Stue bag Volden til Skov det omfæber,
 Det aldrig sin Grønhed og Væbnerne taber,
 Thi Roden fra Helicon suger sin Saft.

„Men Gubben, nedbøiet af Svaghed og Aar,
 For ham dog Gudinden ei Væbnerne fryster?“
 O, høit over Graven Urania staaer,
 Og styrker den Gud, som af Trætheden ryster.
 Hun kaster en Funke fra Stjerneerne ned
 I Graven, hvis bældende Mulm ham forstrækker,
 Med Evighedsblomster ham Randen bedækker,
 Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtningens salige Kunst.
 Og skulde vel Sangen fremdeles bevise,
 At ikke den Idræt er Drøm eller Dunst,
 Som tillaver Siælen sin nærende Spise?
 Hvor hæderlig er en vindstibelig Haand,
 Og Aanden forædles, naar Regemet styrkes;
 Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
 Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand.

Saa lader da tidt i jelskabelig Kreds
 Melpomene Hiertet med Tanterne jaare;
 Den høiere Beemod gjør Siælen tilfreds,
 Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
 Dens Væld er Beundring for Stort og for Smukt,
 Naar Tanken og Følelsen Muserne dyrke.
 Ei græder af Svaghed den faste Styrke,
 Ei presser man Most af fordærvede Frugt.

Lad længe nok tort det indskrumpede Bær,
 Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
 Indbilde sig selv, at det mandeligt er,
 Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter!
 Lad længe nok Dumbhed, som Munterhed skyer,
 Indbilde sig selv, hun er Erbarheds Datter!
 Kun Mennesker rores til Graad eller Latter;
 Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden, hvad Grækenland blev,
 Hvis Viisdom ei funde paa Gratier stole?
 Aspasia selv vel ei Bærerne skrev,
 Men Viisdommen gif dog hos Skionhed i Skole.
 Provence! hvad modned din blomstrende Tid,
 Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
 Til Damernes Ære sang høit Troubadouren,
 Og Smilet belønnede Kunstnerens Id.

Selv, Ludvig! dit Hof, der saa glimrende tidt
 Blev hyldet af Alle som Musernes Tempel,
 Skiondt ofte for slavisk, og ofte for frit
 Det Mængden forførte ved Glitter-Exempel:
 Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
 Liig enkelte Roser i Ufrudtet finder,
 Kun ved din Forening af Mænd og af Qvinder,
 Kun af en selskabelig Cirkel udgif.

Og jaa ei, o Nord! i din herlige Hal
 De Kæmper og Konger saamangen en Aften,
 Og lytted til Qvad af din sjungende Skiald,
 Som priiste med Kiærlighed Troskab og Kraften?

Dg sidder i Norrig og Island endnu
 Ei landlige Flokke ved Tranlampe=Flammen,
 Dg høre den hellige Saga tilhammen,
 Dg føle sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, I Muser! bestemtes jer Lyst?
 For Mennesker, Bæsnere, som føle, som tænke;
 For Skaberens Billed med levende Bryst.
 Hvis Kiærlighed affaster den tyngende Lænke.
 O, toner bestandig i Githere og Luur,
 Dg udvider Timernes smaalige Fængsel,
 I Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
 Forener vort Hjerte med Gud og Natur.

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
 Hvi viger Kirkehallens dybe Mørke
 For muntre Kerter i de blanke Stager?
 Hvi sammenstimler Menighedens Flok
 Med Bon og Andagt? Haabets søde Trøst
 I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
 Skiondt Vintren strenges, blomstrer dog Viole:
 En Rosen-Sommerfest i Sne og Is.
 Op til et deiligt Barn sig vender Diet
 Med inderlig Tilbedelse. O, Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes. Brødre! følger
 Fiernt over Land og Havets Bolger:
 O, seer I hijsset Hytten staae?
 Der sidder hun, som har ham baaret,
 Med Sløret om Kastaniehaaret,
 Halv purpurflødt, halv himmelblaa.
 Det store Die kjærligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Braa.

Chor.

Taget aabnes, Løftet viger,
 Solverbræmmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Hilser med sin Liljestængel,
 Folder sine Vingers Snee.

En Stemme.

Himmelsk Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han hæver fromt fra Jord
 Josephs Brud; og hør hans Ord!

Gabriel.

Hil dig, Benaadede!
 Herren med dig, du Velsignede,
 Bedste blandt Qvinder!
 See, du skal føde din Søn;
 See, du skal kalde ham Jesus.
 Stor skal han worde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han worde for Konger paa Jord,
 Evgigt hans Rige.

Den Helligaands Magt kommer over dig,
 Den Høiestes Kraft overskygger dig.
 Hil dig, Maria!
 Salige Biv!

Maria.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise. Hans Arm har yttret sin Magt;
 Hovmodighed har han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver han skienkte, den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

Glor.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

En Stemme.

Hvi flinger Drølets gyldne Stjerne?
 Betyder den maaskee det Himmelslys,
 De Bise jaae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og kling, o Stjerne!
 Helligt fra det Fjerne,
 Led os paa vor Vej,
 Svæv for os paa Himlen,
 Som et Tegn i Brimlen;
 Maanen er der ei.
 Gne du
 Os leder nu;
 Men dit klare Svæv ei truer,
 Ingen for dig gruer.

Ufiendt for hinanden,
 Hver fra fjerne Stranden
 Drog ad samme Kant;
 Alle vil det Samme,
 Stjernens rene Flamme
 Hierterne forbandt.
 Stovets Drot
 Er Tiener blot.
 Salighed til Maalet leder.
 Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden skue,
 Min Son skal ogsaa vorde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Aand skal lue,
 Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Og mangen Siæl han skal omvende
 Til Evigheden at erkiende;
 I Orken lyde skal hans Røst.

Begge.

O, søde Fader-, Moder-Trøst!

Elisabeth.

Men, hoi Jesus! ei hans Binge
 Dog naaer til dig fra Stovets Bei.

Zacharias.

At løse dig din Gudsjaals Tvinge,
Fortiener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, høie Jesus! Stovets Binge
Gi naaer til dig fra Stovets Bei.
At løse dig din Gudsjaals Tvinge,
Fortiene Jordens Sonner ei.
Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? jeg knæle for en indbildt Magt?
Et Barn mig vriſte Spiſet af min Haand?
En Almuqvindes Væ
Fordunkle mine Stammefædres Skjold?
Hans Vallen overgaae min Baabenlarm?
Hans Væbers Ord, hans Dies fromme Blif
Mig ſtandſe mine Stridsmænds Hellebarder?
Hvad Sværmeri! Dyd vorde Livets Drot?
Guldsalighed og Blisdom fue Stolthed?
Fordomt! — Nei, aldrig! Kun Herodes bøier
Sit Knæ for Victor=Dren, ei for ham.
Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
Jeg har ei Ro, før han ei aander meer.

Op, mine Vødler! hærjer med Sværdet,
Udøjer Blodet, bringer mig Trost.

Nyfødte Moer gjør Kampen forfærdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst,
 Iler til Hytterne, dræber,
 I Dyrer mig Eigene slæber!
 Modrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog føle Dyrernes Hede.
 Kun eders Myrden mig trøster,
 Aldrig I dræbe mig nok,
 Fallende Glut ved skælvende Bryster,
 Legende Dreng paa Tærskelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Ussindige! du snyser?
 Forgieves — Uskyld du ei dræbe kan.
 Den skælver ei, den fiender ingen Fare.
 O, Moder! Fader! vaandes ei. O, seer:
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og eders Taarer sprængte dem med Sølv.
 O, Julen er Uskyldighedens Fest,
 Og Jordens, Himlens Engle fejre den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel!
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Bar sorte Hvalving trindt besat.
 Med Armen slynget
 Omkring min Hyrdestav, jeg laae,
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hiorde, store, smaae.

Nu brat ved Røsten
 Af hoien Sang vi vækkes op.
 Ei rødmer Østen,
 Men Luften over Jøsens Top.
 En Kredss sig breder
 Af Purpurfyer meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skionhed, som mit Dje seer!
 En Kredss af Engle
 Nedsvarver i en Hvirvelvind,
 Med Liljestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! kaster
 Med Skælven jer i Støvet ned;
 Hvo sig formaster
 At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder! vor venlige Skare;
 Vi aabenbare
 Eder en Glæde, som Alle skal nyde,
 Tusinde Bække fra Kilden skal flyde,
 Lyset udmaaler
 Glæden i Straaler,
 Salighedsøglandsen til fierneste Zoner
 Klinger i Toner.

Halleluja!

Eder er i Dag en Frelser født,
 Som er den Herre Kristus af Davids Stad.
 Og dette skal worde jert Tegn:
 Et Barn skal I finde
 Svøbt i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosanna!

Være være Gud i det Høie,

Fred paa Jorden,

Dg i alle Hierter Salighed!

Amen!

Choral.

(Psalmen „I denne søde Juletid“ berøst fra Orglet og Menigheden.)

Sang

for det Borgerlige Selskab

i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1821.

Naar Somren vækker Fuglesang,
Dg meer ei Kulden taaler,
Da er det steds, som første Gang
Den paa vort Ansigt straalet;
Med fædret Chor istemme vi:
Held være Glædens Harmonie!
Sig Siælen føler stærk og fri,
Dg kommer Livets Skaaler.

Dg slig en Fryd i Vennelag
Med Sang fra Læben lyder,
Hvergang vor gode Konges Dag
Høitidelig frembryder.

Med Broderchor istemmes her:
 Velkomne Dag med lifligt Skær!
 Som Solen giennem Bøgetræer,
 Du styrker og du fryder.

Som moden Konge Fredrik staaer
 Blandt sine Sønner fiære;
 En Egetrands om sølvgraae Haar
 Han skal som Gubbe bære.
 Men længe nyde gyldne Tid
 Først Frugten af hans Manddoms Id!
 „Vor Konge troe i Fred og Strid“,
 Det er vor Borgerære.

Anders Sandøe Ørsted.

Da hans Venner havde ladet ham male.

Den 31te Marts 1821.

Du Jordens og Himmels Datter,
 Hvem Chaos i Dybet nedtvang,
 Til mægtig du hæved dig atter,
 O Themis! dig lyde vor Sang.
 Dit Vink, til Held,
 Deucalion lod paa Parnasset:
 Af Jordens Been
 Steg atter da Mennesket frem.
 Hædrer, med perlende Draaber i Glasset,
 Retfærdsgudinden i Musernes Hiem!

Prometheus, hvad Fremtiden siger,
 Kun lærte, da du stod ham bi;
 Selv Marstidens himmelske Piger
 Groe kalde dig Moder, som vi.
 Thi Livets Krands
 Med Gratier stedse du binde!
 En Rose mild
 Lad slynge i Strenghedens Tiorn;
 Medens i Skyggen Parcerne spinde,
 Venlige Moders alvorlige Børn.

Dog, evige Themis! ei mægter
 Du stedse, hvad stedse du bør:
 Tidt rase titaniske Slægter,
 Og hærge paa Jorden, som før.
 Din Datter joer
 Til Himlen fra Lasten forfærdet,
 Astræas Røst
 Med Taarer fra Skyerne lod.
 Da dine Sønner, væbnet med Sværdet,
 Daarlighed tvang til hvad Kierlighed bød.

Ei Mars kun har Helte, som lønnes
 Af Brødres beundrende Røst,
 Og Lauren ei ene kun grønnes
 For Junken i Skialdenes Bryst:
 Astræas Søn!
 I Egeløv Lauren du vinde;
 Med Viisdoms Kraft
 Forener Huldjalighed du.
 Vordende Slægt i dit Billed skal finde
 Gienstkin af Straalen, som qvæger os nu.

Bor Drsted! indviet dig være
 Her Skaalen med Druernes Blod.
 Dig Ingen misunder din Ære,
 Thi du er saa fielden, som god.
 Dit Billed høit
 I Hallen befrandsset skal hænge,
 Dog helst, vor Ven!
 Dit levende Billed vi see:
 Smil da iblandt os, kraftig og længe,
 Alderen frandsje din Tinding med Ænee!

Thomas Thaarup.

October 1821.

Hvo hviler her i friske Grav
 Paa stille Landsby-Kirkegaard?
 Forladt den gamle Vandringsstav
 Nu støvet i hans Kammer staaer.

Thi uden Biv og uden Born
 Bor Gubbe hen ad Veien kom,
 Og ene til den faste Tiørn
 Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bonde? Bønder bar
 Hans Kiste til hans Hvilested;
 Dog smilte Dagen sølverklar,
 Og Ægnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Stoi,
I Skoven, hvor han gierne gif;
Hans Bænde hvælved sig saa høi,
Og mandigt var hans Tankeblif.

Og Sølvloffen snoede sig,
Skiondt han en Hader var af Pragt,
Omkring hans Tinding kongelig,
Som Kronen om en Jsse lagt.

Et ædelt Bed i grove Bark!
Ei Bonde, skiondt han selv det skrev;
Kornblomsten voxte paa hans Mark,
Biolen i hans Overdrev.

Slet var hans Høst ved Leens Klang,
Han agted ei Pomonas Skat,
Naar Værken i hans Fjelled sang,
Og Stiernen blinkede i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
Du ædle Bondestand! for dig,
Da Fredrik Trællelænken brød,
Og Frihedsstøtten rejste sig.

Skiont bandt en hedenfaren Skjald
Udodeligheds Krands af Siv,
Da Høimod trodsede Stormens Giald,
Og frelste Brødres dyre Liv;

Og medens Fiskerleiet staaer
Paa Danerkyst ved Havets Tang,
Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
Forglemmes ikke Gwalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
 O Thaarup! aldrig skal den døe,
 Saa længe Lust ved Leens Hviin
 Faaer Kryder af det friske Hø.

Og aldrig folder Danmarks Flag
 Fra Skibet ud sit Purpurhang,
 At Dansken mindes jo den Dag,
 Da du til Flagets Ære sang.

Tag Harpen ned af Hyttens Søm,
 Hæng den i Kirken som en Skat,
 Lad Toner, som en hellig Drom,
 Igiennembræve den hver Nat!

Thi skiondt kun slet og ret af Gøg,
 Han stemte den for Gud og Dyd,
 Og rørte den til Strængeleg,
 At den fik Davidsharpe-Lyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud.
 Fra Himlen lyder Begges Røst,
 Naar Andagts hymnen bryder ud,
 Og styrker Haabet i vort Bryst.

Sang

i Anledning af Dronningens Fødselsdag.

Den 28de October 1821.

Skøn er den unge Blomstervaar,
 Naar smykt som Brud den yndigt staaer
 I Solens aarle Purpurstraaler
 Med Grønt, Aurikler og Violer;
 Men lunefuldt er Vaarens Sind,
 Man paa dens Gunst sig ei forlader:
 Tidt Taareduggen Græsset bader
 I Tordenveir og Kæstevind.

Langt mere stadig gyldne Høst
 Nedsmitter Fryd i Støvet's Bryst:
 Naar Blomsten sig fra Jorden fjerner,
 Da flares Evighedens Stier;
 Og Himlen med sin Asterkrands
 Da kroner Livets skienkte Gøder,
 Tilsmiler Dalen som en Moder
 Med inderlige Maaneglands.

Vor Dronning! vennehuld og blid
 Du ligner Høstens gyldne Tid:
 Dit fromme Sind, de modne Dyder
 Bort Fædreland med Frugter pryder.
 Hold længe Danmark i din Favn,
 Din Blidhed Vinterstormen fjerner,
 Straal blandt os som en Aftenstjerne!
 Velsignet er dit Modernavn.

Ja — som det fældne Stiernepar,
 Naar Himlens Hal sig hæver klar,
 Udmærket i den store Brimmel
 Forskionner nu vor Astenhimmel:
 Saa din og Carolinas. Krands
 Med dobbelt Lys i Hallen funkle,
 Gid aldrig Skyer dem fordunkle,
 Gid Glæden skienke dem sin Glæds!

Jubelsang til Adam Vilhelm Hauch.

Den 11te November 1821.

I Kreds af Mænd at hædre Mænd —
 En ædel Skif!
 Som Drømmen tomt svandt Livet hen,
 Et Dieblif,
 Hvis mandig Daad og sindrig Id
 Ei efterlod
 Et Mærke, som fra svundne Tid
 Tilbagestod.
 Thi siunge vi Saga til Vre.

Snart iler Maanen, flygtig svag,
 Med sine Aar,
 Og længer ei den Dag i Dag
 Er, som i Gaar;

Held den, der ei for Tidens Flod
Udmattet faldt,
Der staaer i Manddom, hvor han stod
Som Ungling alt.
Thi sjuuge vi Helte til Ære.

Halvhundred Aar — en tielden Bei
For Birkelyst!
De fleste Gubber gaae den ei
Med kraftigt Bryst;
Og gaae de den: af Alder svag,
Med solvgraa Lof
Maa Gubben feire Jubeldag
I Borneflok!
Dog sjuuge vi Aldren til Ære.

Men ingen Olding blandt os nu
Blier viet ind:
Vor ædle Hauch! end smiler du
Med røden Kind;
Og stod en Fremmed i vort Lag,
Mon han faldt paa,
Du var vor Jubelhelt i Dag,
Hvis han dig saae?
Thi sjuuge vi Sundhed til Ære.

Paa Legem som paa Siælen karst,
Du virked fro
Som Hirdmand og som Kongens Marst,
Fast uden Ro;

Dog mærked du ei Tidens Tab
 I Glidens Hiem,
 Og Kunst og ædel Videnskab
 Bed dig gif frem.
 Vi hædre din Virksomheds Minde.

Og gierne til den glade Færd
 Nu flokker sig
 Af Hofmand, Borger, Kriger, Lærd
 En Kreds om dig.
 Vi stunde med forenet Sang
 Til samme Maal:
 Vi drikke høit ved Bægerflang,
 Vor Hauch! din Skaal.
 Som skönt du har levet, du leve!

Tusmørket.

Solen sank bag Bøgekroner,
 Langsomt hæver Mørket sig.
 Sværmeriets Trylletoner
 Aftenslumring lærte mig.

Erbar i et Slør sig søber
 Al den unge Blomsterpragt;
 O! men halvindhyllet røber
 Dobbelt Skønheden sin Magt.

Dagen synker, Egnen hviler
 Svøbt i Mørke, stolt og fri.
 Glødende bag Buxten smiler
 Maanen, som min Phantasie.

Zephir vugger sorte Grene,
 Bister Kolding til mig hen.
 Nattergalen klager ene,
 Baarens Sanger, Hjertets Ven.

Skumring! ofte vil jeg sværme
 Her i dette sorte Krat,
 Medens Skyggerne sig nærme,
 For at hylle mig i Nat.

Hen, som du, min Vængsel svinde
 Salig i sit Beemodssjavn!
 Stierner! af, naar skal I finde
 Skialden i den Elsktes Navn?

Den Elskende.

Bort fra Larm! I Lundens Navn
 Vil jeg drømme, sukke, græde,
 Nævne hendes kiære Navn,
 Hun, som raader for min Glæde,

Hun, som smelted dette Bryst,
 Som fremsmiilte disse Taarer,
 Stemte mig til bange Lyst,
 Smerte, sød, i det den jaarer.

Under denne dunkle Hæf
 Trøster mig, I søde Dromme!
 Maanen skinner i min Bæk
 Høit fra sine Ætherstrømme,
 Seer maaskee nu, hvor hun staaer
 Glad i Kredsen af Veninder,
 Straaler paa de lange Haar
 Og paa mine Taarefinder.

Før ved muntre Venners Barm
 Var jeg veltilfreds og rolig,
 Glemte hele Verdens Harm
 I en Broderfreds fortrolig.
 Med en Ven jeg Haand i Haand
 Bilde Livets Bane vandre;
 Største Lyst var Venskabets Baand,
 Hiertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
 Længselen den langsomt dræber;
 O, den svandt i hendes Blik,
 I et Smil paa hendes Læber!
 Og et Tryk af hendes Haand
 Fik min Taare til at flyde,
 Bandt mig med et Trolddomsbaand,
 Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
 Spændkraft i min Haabets Vinge,
 Elskte! var det Amors Magt,
 Som du mægted ei at tvinge?
 Eller var det: „Unge Mand!
 Tving din Attraa, bryd din Lænke;
 Elsk ei den, som ikke kan
 Atter dig sin Elskov skienke?“

O, I Alfer her i Skov,
 Som i Træets Blade gynge!
 Fugle, som Naturens Lov
 Høit i Aftenrøden synge!
 Hulde Bæk, som uforjagt
 Hen igiennem Krattet risler!
 Var det Kiærlighed? Foragt?
 Var det Nojer, eller Tidsler?

Skønt at sværme for en Mø,
 Som igien sit Hjerte skienker,
 Sød at leve, sødt at døe
 I Cupidos fagre Lænker;
 Men forgieves, blød, forjagt,
 Lunets Kæstebold kun være!
 Nei, der er endnu en Magt,
 Kiærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
 Glemmt din Omhed allerede?
 Lænken, som du stækket bar,
 Har du kastet i din Brede?

O, I Skygger! søde Mai!
 Blomster i min Haabets Have!
 Vestenvind! forraad mig ei;
 Jeg er atter hendes Slave.

Den Haabefulde.

Hvor jeg gaaer og staaer, der maa jeg tænke,
 Elskelige! paa dit søde Smil,
 Det har truffet mig med Amors Pil,
 Det har bundet mig med Freias Lænke.

Kunde jeg engang dog jaligt svale
 Læbens Røe paa din Haand af Sne!
 Turde jeg dog tolke dig med Tale,
 Hvad du alt kan i mit Døie see!

Elsker du igien, du bange Skønne?
 Ja, din Gld er ikke mindre svag;
 Gierne vilde du din Digter lønne
 Med et kærligt Kys, et Favnetag.

Amor! du, som tændte denne Kerte,
 Kærlighedens Blus i begge Barm!
 Lad med jalig Skælven snart min Arm
 Trykke hende henrykt til mit Hierte.

Hilsen og Afsked.

(Efter Goethe.)

Til Hest, til Hest! Mit Hierte banked;
Det var fast giort, som det var tænkt.
Alt Taagen sig om Bierget sanked,
I Mørke var Naturen sænkt.
Om Egen hortest Binden ruske;
Jeg saae den som en Jothun staae,
Hvor Mørket giennem Krat og Buske
Med hundred sorte Dine saae.

Da Maanen kom, den Skybetvinger,
I giennem Dunsterne den brød,
Mens Binden slog med lette Binger,
Og underligt omkring mig lod.
Jeg funde mangan Afgrund skue,
Dog friskt og freidigt var mit Mod.
I mine Aarer hvilken Lue,
Og i mit Hierte hvilket Blod!

Dig saae jeg, og de milde Smile
Flød fra de hulde Blik paa mig.
Da traf i Hiertet dine Pile,
Hvert Aandedrag tilhørte dig.
En rosenfarvet Morgenrøde
Var dig paa Liliefinden tændt,
Og Kiærlighed til mig — du Søde!
Den var kun haabet, ei fortient.

Da vaagned Morgnen af sin Slummer,
 Og Afsted isned mig mit Bryst.
 I dine Blik — o, hvilken Kummer!
 I dine Kys — o, hvilken Lyst!
 Jeg gif, du monne fast mig trykke,
 Din Taare faldt i Barmen ned;
 Og dog, at elstes — hvilken Lykke!
 Og elste — hvilken Salighed!

Tristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Vise.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
 Og Rieerlighed gav Kraft min Sang;
 Nu skienker kun min Kunst den Trost,
 At tolke Smerten i mit Bryst.

O, Elskov! søde Phantasie!
 Tro vandred jeg din Blomstersti.
 Du, som al Verden Livet gav!
 Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
 Isalde! søde Fiende du!
 Du, som dog eengang var mig huld!
 Forglem mig ei i sorten Muld.

Maar ned de sænke mine Been,
 Man læse skal paa Gravens Steen:
 Ei nogen Beilers Hjerter slog
 Som Tristans; dog ham Døden tog.

Du Ridderskabets ædle Pragt,
 O Lancelot, hvis Heltemagt
 Med Høviskhed sig steds forbandt!
 Du agter ei min Bøn for Tant:

Mit Harnisk arve du, mit Sværd,
 Men udi Krig, i Ridderfærd,
 Lov mig, steds under Sværdets Blink
 At agte min Isaldes Vink.

O, Gud! mit Liv staaer i din Haand,
 Skienk Lise nu den Trættes Aand.
 For anden Ild mig hist bevar,
 End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyltet Aftenstiernen straaler
 Kun jaare fort;
 Den ikke Natteluften taaler,
 Thi gaaer den bort.

Den følger Solens røde Lue
 Med Velbehag,
 Og skinner kun paa Himlens Bue,
 Mens det er Dag.

Men Elskov med de hvide Hænder
 Ei lider Sol;
 Sin Duft den først i Mørket sender,
 Som Natviol.
 Da kommer Maanen med det svage,
 Det milde Skin,
 Og funkler, uden at opdage,
 I Busken ind.

Og tro den lyser Kiærligheden
 Paa skjulte Bei;
 Men Maanen altid var beskedet,
 Den sladdrer ei.
 Og skiondt vel Bæffens Mund om Tingen
 Bestandig gaaer,
 Saa taler den et Sprog, som Ingen
 Af os forstaaer.

Og derfor kan de unge Kiære
 Dem frit betroe;
 Dem roves ikke deres Ære
 Og deres No.
 Kun Maanen vidner elskovsdruffen:
 De smilte nys;
 Og Kilden tolker deres Sukken
 Og deres Kys.

Undskyldning.

At byde Folk til Assemblies,
 Hvor al Bevertningen er Thee,
 Geraader Berten ei til Hæder;
 Sær i en saadan Hovedstad,
 Der meest udmærker sig ved Mad
 Fremfor de andre Hovedstæder.

Men først en halv Miils Bei at gaae,
 For man en Koppe Thee kan faae,
 Det kalder jeg April at løbe;
 Da for den slidte Støvlesaal,
 For man har naaet det fulde Maal,
 Man kunde flere Kopper købe.

Men, Muser! gaae en halv Miils Bei,
 Og dog bevertes engang ei
 Med flau Thee, hvortil man bydes;
 Ei finde Berten selv engang,
 Men standse, hvor hans Kiøle hang —
 Derover strax maa Staven brydes.

Ja, kære Born, Fornemmelsen
 Tidt lider af Forglemmelsen;
 Jeg glemte reent, at J var buden.
 Forglemmer ei, jeg er Poet!
 Saa galt har man vel tiere seet;
 J har jo selv en Rem af Huden.

Vel pleier jeg, paa Siælen frisk,
 Just ei at være digterisk
 I de prosaiske Bedrifter;
 Dog kan det undertiden skee,
 Saa gif det nu med denne Thee,
 Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers, naar I vil;
 Min Dør er aldrig lukket til
 For Unglinger med Aand og Memme.
 Drif Thee, hvori alt Floden flød,
 Kom Sukker i, spiis Hvedebrød,
 Og bær jer ad, som I var hjemme.

Æsken.

Til en Veninde.

Den Æske, som i Dag dig skienkes, Gulde!
 Her af en Digterviv og en Poet,
 En liden Sang med Rette følge skulde.
 Let sagt, men ei saa hurtig skeet.
 Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
 Til Melpomenes Kirkegaard;
 Men det er drevet Jern, og det er sorte
 Ertz-Hellebarder, som i Sprinklet staaer.
 Af Guld at danne nydelige Spænder
 Og blanke Smykker til en Lilievand,

Vil det jeg prøve — skielve mine Hænder,
Dg jeg faaer Ingenting i Stand.

Om Æsker har jeg flittig med Aurora
I Morges søgt i græsk Mythologie;
Da fandt jeg een, som brugtes af Pandora,
Men der var alle Jordens Plager i.
Vel hørte jeg: man bør ei længer flage,
Thi Plagerne fløi længst fra Æsken hen,
Paa Bunden ifkun Haabet blev tilbage.
Dog troer jeg neppe, det kan være den.

Nu efterjaae jeg nordisk Gudelære;
Thi skiondt den Torfel Baden har forbudt,
Jeg vover end at holde den i Ære.
Der mødte med sin Æske mig en Glut.
Det Fylla var, den høie Friggas Terne,
Et yndigt Barn, med Guld om Loffen fæn;
Jeg laante Æsken, hun den rafte gierne,
Dg henrykt saa jeg nu, den lignte min.

Mens Heltene forlyste sig ved Ollet
I høie Balhal over Himlens Sky,
Af Æsken Frigga tager Fingerbollet,
Traadvindsel, Sax, og sætter sig at spe.
Dg dertil er det just, at dette Glemme
Du kunde bruge, hvis du selv det vil.
Vi haabe, du vil ei vort Venſkab glemme,
Naar Æsken stundom lukkes op og til.

Didactisk Poesie.

At handle rigtig, som man bør,
 Det bør ei Mennesket forglemme.
 Den Mand har kun et slet Humeur,
 Som ikke lyder Pligtens Stemme.

Ved Pligten staae vi Dyden bi,
 Derpaa gaaer ud vor Tragten, Digten;
 Og ved det Gode fremme vi
 Alt, hvad der kan befordre Pligten.

Stiæl aldrig Penge, dig til Gavn,
 Vend ei til Næstens Gods dit Die;
 Men stiæle Næstens gode Navn,
 Det taer Moralen ei saa nøie.

Bær altid from med Af og D,
 Din Bøn til Helgen dig forvandle;
 Naar kun du har en christen Tro,
 Saa kan du gierne hedensf handle.

Gaf vred fra Skuespillet bort,
 Slig Spas foragted dine Fædre.
 Sid i din Klub og spil dit Kort,
 Det Spil behager Himlen bedre.

Bær ydmyg, hvor det gavne kan,
 Mod den, som Noget har at sige;
 Og hils saa fromt din Overmand,
 Som om han ikke var din Lige.

Men den, som kun i Daad er stor,
Siig ham, mens du ham holder Stangen:
„Hvad bilder du dig ind, min Broer?
Gaaer du vel foran mig i Rangen?“

Alt dømme ret, Alt vel forstaae,
Det holder Meninger i Tømme;
Derfor, min Ven! beslit dig paa,
Alting paa Timen at bedømme.

Alt rose, river let os hen,
Det kan os selv i Fare faae;
Derfor det flogejt er, min Ven!
Alting med Fornemhed at laae.

Fly Kiærlighed, som Syndens Frø,
Skiondt vel du kan til Velsyst trænge.
Forelsk dig aldrig i en Mo,
Men gift dig kun med hendes Penge.

Lær udenad, hvad Tiden bød,
Men ei for Siælen at hujvale,
Kun for at faae et Levebrød,
Og for med Lærdommen at prale.

Vær Ven med den, som gavne kan,
Paa Gavn du stedse bør studere;
Derfor tracteer den Daannemand,
Som godt kan dig igien tractere.

Saadan undgaaer du Verdens Spot,
 Du Edle! med din Tragten, Digten,
 Og hylder kun, hvad der er Godt;
 Jeg mener, hvad der fremmer Pligten.

Følgen af Thors Hammertab.

Thor mistet har sin Hammer,
 Han opbragt var i Sind;
 Hvad hialp i Sky hans Flammer,
 Og hvad hans Hvirvelvind?
 Hvad hialp de Lustens Lege?
 Man loe ad Gudens Harm,
 Og Jetter ei bevæge
 Sig lod af Kærrens Larm.

Bel Ydun kom tilbage,
 Bel Fenris snøs i Baand;
 Men Havets glubste Drage
 Gik daglig Overhaand.
 Den spændte Jorden mere,
 Høit Hel i Hulen bød,
 Hver Dag man hørte Flere,
 Som døde Sottedød.

Nu Asfurs svage Sønner
 Reent tabte deres Mod.
 De planted Urter, Bønner,
 Men Krig de ei forstod.

De blev spidsfindig kloge,
De tugted Børn med Riis,
Og alt som Lærepoge
Hver var som Mimer viis.

De undersøgte Solen,
De fældte Verdens Dom;
Men angst de faldt af Stolen,
Saasnart en Fiende kom.
For dem end meer at gieffe,
Som med et visnet Løv,
Gav Dvergene dem Sæffe
Med Guld= og Sølv=Støv.

Nu sloges de om Stovet,
Som for en vigtig Sag.
Sin Beiler blev berøvet
Ungmøen mangen Dag.
Hun maatte vente længe,
De skionne Rojer svandt,
Naar, hvad man kaldte Penge,
Gi hendes Beiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
Skrev Billeder paa Skiold
Om Fader og om Moder,
Gav dem et Barn i Bold.
Nu Svenden op sig blæste,
Hvergang han Skioldet saae;
Naar han de Runer læste,
Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
 Fordi hans Faer var Mand.
 Nu kiorte han i Kærre,
 Det kaldte han sin Stand.
 Dg spurgtes om Bedriften,
 Da tog han Pladen klar,
 Beviste dem af Skriften,
 Han havde havt en Faer.

En Faer har Hver paa Jorden,
 Dg stod med Runer Alt,
 Hvad der i Syd og Norden
 Af Manddom foresaldt,
 Saa vilde Hver vel finde
 Tilsiðst en Formand bold,
 Hvorved han kunde vinde
 Sig Runer paa sit Skiold.

Men da en Hob først eied
 Den flogtopfundne Ret,
 De Alting overveied
 Til Held for deres Æt.
 Saa blev da Byrd og Guldet,
 Hvad Mimer var og Thor.
 Da reiste sig af Muldet
 De Riser over Jord.

Fru Idun flynkede saare,
 Svindsotig, lidet fri;
 En Skiald blev kaldt en Daare,
 Dg Elskov Sværmeri.

Ei folte man det Høie
Meer i Naturens Favn.
Det var kun at fornøie,
Nu skulde stiftes Gavn.

Bed Gavn og Borgernytte
Fandt nu kun Verden No.
Nu Harald bygte Hytte,
Dg Sigvald flifte Sko.
Nu folgte Neres Skoster,
Som Skialm og Alger nød,
Dg Asbiørn spede Koster,
Før han var rigtig død.

Hvorfor man skulde spise,
Hvorfor i Huse boe,
Hvi sig i Klæder vise,
Dg hvorfor gaae i Skoe,
Det fik man ei i Panden
Paa den forrykte Flok;
Gen gavnede den Anden,
Dg dermed var det nok.

Men egentlig kun gavned
Sig selv det kloge Slæng.
Naturens Kræfter savned
Sit store Sammenhæng.
Man undgif visse Lyder,
Man alskens Ting opfandt;
Men Genfolds store Dyder
Med Heltelivet svandt.

Den Ene vel den Anden
Saa tidt ihjel ei slog;
Nu brugte man Forstanden,
Man ærgred, og bedrog.
Man følte fielden fiærligt,
Man smilte fiint med Spot.
Man talte høit og herligt,
Dg handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
Ei blinked Freiers Sværd.
Reithaandet Tyr kun bruste;
Forsængelige Færd!
Mercurius fra Syden
Man selv for Odin tog.
Da var det meest for Gryden
Dg Gullet, at man slog.

Stundom i Biergets Rister
Dog Hamren man gienfandt;
Bed mandige Bedrifter
Da Kæmpen Seier vandt.
Da Dvergen ei bedaarte,
Med List og Flitterbram;
Men — snart var Helten borte,
Dg Hammeren med ham.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: Trøst.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 23, den 4de April: Trøst, underskrevet: Paris 1807. (M) En Afskrift, taget i Digtets Nyhed ved G. Koës (see Oehl's Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 90, 97, 100-101, 130, 200, 201, 210, 211; III, Side 132) i et Hefte Reise-Optegnelser, nu tilhørende Geheimeraad Hall, og hvor Overskriften er: „Sunget den 13de Sept. 1807 hos den danske Minister Baron Dreyer i Passy”. Smlg. Oehl's Erindr., II, Side 132. Af N. V. Dorphs Uddrag af P. O. Brøndsted's Reise-Dagbøger, 1850, Side 60*)-61 sees, at Digtet ikke var skrevet for at afsynges den Dag, men allerede forud var Landsmandskabet bekjendt, og at Oehl. først den 18de Sept. fik Efterretning om Kjøbenhavns Bombardement.

- —, Linie 9: Miding] = M; A: Midding
- 2, — 7: Ringsted] = M; A: grønne
- —, — 9: under Gæsteflojd] = M; A har: frem mod Brittens Flojd, og dertil denne Anmærkn.: „Tilskueren maa her bede om Forladelse for en liden Forandring, Omstændighederne have medført”.
- 3, — 19: røde] = M; A: røden
- —, — 22: Da] = M; A: Der
- 4: Bøn til Guderne.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807, No. 85 og 86. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: Bøn til Benaterne. (C) Oehl's sam-

*) Her, Linie 4-5 fra neden, maa der være indløbet en Skriv- eller Trykfeil, og Meningen er formodentlig denne: „Vi kjørte idag Kl. 4 til Excellencen [Dreyer] med [Legationssecretairen Capitain] Guillaumeau“. Desværre er det hidtil ikke lykkedes nærværende Udgiver at opspørge de af Dorph til Uddraget benyttede brøndstedske Dagbøger, hvilke muligt kunde give Oplysning om vigtigere Spørgsmaal end dette.

lede Digte, I, 1823, og (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (E) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Til Høusguderne. (M) Den i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 333, omtalte afskrevne Samling: Bon til Guderne.

Side 4, Linie 19: Midgardsormens] Alle Kilderne: Midgardormens

— —, — —: lum[ste] = B; A: falske

— —, — 20: omspænde] = B; A: bespænde

— 5, — 3: Lad] = B; A: Lær

— —, — 8: Gullinberste] Hertil har B Anm.: En guldbørstet Galt, hvorpaa han reed.

— —, — 13: din] = D og M; A, B, C og E: dit

— —, — 21: Gefions D] Hertil har B Anm.: Sielland.

— 6, — 2: Stranden] = B; A: Skoven

— —: Længsel i Paris.] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823.

(B) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846, med Udeladelse af de tre sidste Stropher. Digtet er oprindeligt skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og denne danske Gjengivelse, der følger Orig. meget tro, er formodentlig først blevet til 1821 eller 1822 (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 299, Linie 4-5). I Molbechs Maanedsskrift Athene for October 1814 var fremkommet en Oversættelse fra en anden Haand — efter Mscrpt., da Orig. endnu var utrykt — betitlet: „Længsel (i Paris 1808) Oversættelse af Oehl.s tydske Original”.

— 8: Julen i Paris.] Oehl.s samlede Digte, II, 1823.

— 10, — 14-30: Da vi, Sophia! ginge osv.] See Oehl.s Erindr., I, Side 147.

— 11: Den britiske Heltedaa.] Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 40 og 41 (den 19de Mai), der begynder med Oehl.s De tvende Kirketaarne, og ender med nærværende Digt, indledet med følgende Ord: „Danske Tilskuer har den Glæde, at kunne slutte dette Blad med en Sang fra samme Haand, som den, hvormed det begyndte, saadan som Digteren nu selv har sendt ham denne til Meddelelse”. Herefter skulde Den britiske Heltedaa vel egentlig blot være en tidsvarende Omarbeidelse af Digtet Trøst (see ovenfor); men begge Digtene have i Virkeligheden kun to Stropher tilfælles. Som det synes, har Oehl., da han sendte det sidste fra Paris, ikke vidst af, at det første var trykt.

Side 13, Linie 13: groe] Orig.: groer

- —: Med et lille Speil.] Oehl. samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. Tidsbestemmelsen støtter sig til A, efter hvis Forerindring (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 299, Linie 1-2) dette Digt, som det femte af de blandede Digte, maa henføres til 1808.
- 15: Vinterangst. Sommertrøst.] (A) Rahbeks Ny Minerva, Apr.-Juni 1808. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.
- 16: Sang til Mozarts: Konnte jeder brave Mann.] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. — Melodien til „Könnte jeder“ osv. (som det hedder, og hvortil det her burde være rettet) er af Finalen i første Act af Tryllefløiten.
- 17: Normands-Sang.] Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 104, underskrevet: Paris, Sommeren 1808, og efterfulgt af Tilskuerens Afsked, der begynder saaledes: „Ovenstaaende Sang, skreven afvigte Sommer, uidentvivel til en norsk Familie, med hvem Digteren levede i venskabelig Omgang i Paris” [see Oehl.s Erindr., II, Side 127; IV, Side 103], „og fra Norge nedkommen hid” Efter Erindr., II, Side 98 og 155 skulde man antage, at Oehl. havde forladt Paris midt i Mai 1808; men af hans Stambog, som opbevares hos hans Efterladte, sees, at han var der endnu den 18de Juli samme Aar. (M) Den afskrevne Samling (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 333).
- 18, Linie 14: Fredrikshald] = M; A: Frederikshald
- —, — 22: vil] = M; A: fan
- 19, — 5: Norges] = M; A: norffe
- —: Da jeg reiste til Italien.] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (B) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846. — Det er uvist, om Digtet er skrevet i Efteraaret 1808, da Oehl. besluttede at reise til Italien (see Erindr., II, Side 159), eller i Foraaret 1809, da han gjorde Alvor af Reisen (see Erindr., II, Side 174, 175). Paa Tydsk findes det ganske tilsvarende

i Gedichte von Oehl., 1817; men det danske Digt er uden-
tvivl Originalen.

Side 21: **Simplon.**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet synes oprindeligt skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og den frie danske Oversættelse er da formodentlig først bleven til 1821 eller 1822 (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 4-5). — See Oehls Erindr., II, 212-213.

— —, Linie 23: taarnehøie] = B; A: taanehøie

— —, — 26: fneiser] = B; A: hvælver

— 22, — 1: der] = B; A: som

— 24, — 11: Jeg hviler ei ved Cestii Pyramide] Ved Cestii Pyramide i Rom findes Protestanternes Kirkegaard.

— —: **Til en norsk Veninde i Frankrig.**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Efter Meddelelse af Hr. P. de Coninck (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294), som har skaffet sig den oprindelige Text fra den Besungnes Familie, er Digtet skrevet i Aaret 1809 til Fru Labouchere, født Knudtzon (see Oehls Erindr., II, Side 127; IV, Side 103).

— —, Linie 22-23: Uffromtet osv. indtil: bedst i Nord.] Efter Hr. de Conincks Meddelelse om disse to Versliniers oprindelige Form; A (og B):

Behold dit Hjertelag til Danmarks Ægne,

Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer.

— 25, — 4: Elaae] A og B: Elaaer

— —: **Sang paa Kongens Fødselsdag, 1810**] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag hjemme. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederiks Fødselsdag. Tidsbestemmelsen støtter sig til den Overskrift og den Plads i Rækken, Digteren har givet denne Sang i de samlede Digte. — Om Frederik den Sjette taler Oehl. i sine Erindr., I, Side 12; III, Side 6, 14, 15, 89-90, 93; IV, Side 154, 157.

— 26: **Under O. Mallings Portrait.**] Portraitet er malet af Stub og stukket af Clemens, og blev bebudet i Dagen for 6te

April 1810 som da næsten færdigt. — See Oehls Erindr., I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 27: Christian August.] Kbbvns Adresse-Contoires Efterretninger, 1810, Tillæg til Nr. 131, den 6te Juni.

— 28: Ewalds Grav.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Molbechs Athene, Nov. 1813, Side 398-400. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 29, Linie 11: Efsaldens] = B; A: Efsaldens

— —, — 19: [hutes] = B; A: tyfles

— 30, — 1: Bræder] A, B, C og D: Brædder

— —, — 4: [D gyldne Blade, høflige Natur] = C; A: [D Blade, Træ! af tarvelig Natur]

— —: Arlequinos og Pieros Oprindelse.] (A) Rahbek og Foersoms Kvartalsskrift Theone, 2det Hefte, 1811: Arlequinos og Pierots Oprindelse. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: Arlequino og Pierot. (Til Casortis Erindring.) (C) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Arlequino og Piero. (Til Casortis Erindring). — Om Casorti see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 92; Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318; Oehls Erindr., III, Side 50, Linie 3-5.

— —, Linie 20: Zephyrer] = B; A: Zephyrer

— 31, — 7: han] = B; A: hen

— —, — 9: [Halv bekmret osv.] I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — 11: Efielmsf, med Munterhed] = C; A: Efielmsf Munterhed

— —, — 17: [Bludselig osv.] I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 23: [Jvrig] = B; A: Emsig

— —, — 29: [Tag din Githar osv.] I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — —: nu] = B; A: med

— 32, — 3: [Under Githrens osv.] I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 4: i [pævende Galop] = B; A: i [midig Dands-Galop]

- Side 32, Linie 25: Er han findig og fornuftig] = C; A: Er det findigt og fornuftigt
- 33, — 14: tykke] = B; A: folde
- —, — 15: fun] = B; A: du
- —, — 17: hvide] = B; A: vide
- —, — 20: see] = C; A: seer
- —, — 21: i den vide Skole] = B; A: i sneefarvet Skole
- —, — 22: der] = B; A: taus
- —, — 23: Bord] = B; A: Bænf
- —, — 25: Rynket, vigtig.] = B; A: Vigtig, fløgtig,
- —, — 28: Hvordan er dog dette fat?] = C; A: Han veed ej, hvor det er fat.
- 34, — 4: det veed Enhver;] = C; A: det veed man godt,
- —, — 6: Kære Piero! er du der?] = C; A: Pierot! Vor Pierot!
- 34: Vaarsang.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl. Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 22: Viste hid, viste did] A, B og C: Vifter hid, vifter did
- 35, — 5: Grønt under Løvet sin spirende Knop] = B; A: Grønt i sit Løv den tilsluttede Knop
- —, — 22: bag grønne Eker.] = B; A: i Vaarens Gemak.
- —, — 24: Ingen opdager os her.] = B; A: Ingen har hørt, hvor det smak.
- 36: Digteren, Amor og Musen.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Digteren og Amor. I B og C er Digtet forkortet fra 14 til 8 Strofer.
- 37, Linie 7-8: hvordan? | Kommer] = B; A: hvordan | Kommer
- —, — 10: hurtig] = B; A: rolig
- —, — 15: for] = B; A: i
- —, — 19: ionisse] = C; A: jonisse
- 38, — 19: Barmen, saa stolt] = C; A: Barmene stolt
- —, — 20: Blænder det Die] = C; A: Blænde de Dine
- —, — 25: alt] = B; A: at
- 39: Digterens hjem.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 40, Linie 13: hans] = C; A: sin
- —, — 24: Mephistopheles] = B; A: Belzebub

- Side 41, Linie 4: Hippogræphen] = B; A: Syppogræphen
- —, — 18: Roncivallis] Alle Kilderne: Roncisvallis
- —, — 20: mod] = B; A: med
- 42, — 8: Dplofter] = B; A: Høit lofter
- —, — 13: Elementer ikke] = B; A: Elementerne ei
- —, — 16: høie] = B; A: ædle
- —, — 22: Det feler dybt han i alt Stort] = B; A: Det ahner han, i alt hvad Stort
- 43: Christiansholm.] Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. Digtet er skrevet til Greve og Grevinde Schimmelmann, see Oehls Erindr., I, Side 235-237, 138; II, Side 8; III, Side 5, 8, 16, 30, 31.
- —, Linie 11: Campagnens] Orig.: Champagnens (smlg. Var. til Side 56, Linie 8)
- 44: Til Schulz.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Om Schulz see Oehls Erindr., I, Side 93-94; II, Side 171; IV, Side 39; Oehls Prometheus, I, Side 344-45.
- —, Linie 18: Leonardos] A, B og C: Lionardos (Leonardo Leo)
- —, — 19: San Pietros] A, B og C: St. Pietros (smlg. Side 61, Linie 1)
- —, — 25: Kæ, den] = B; A: Kæ og
- 46, — 2: for Dvergivenhed og] = B; A: for Jordens Munterhed og
- —, — 3: Den] = B; A: Dens
- —, — 9-10: Hvem barnlig Andagt frømt i Hjertet boer, | Ham vil du Stenen let fra] = B; A: Hver barnlig Andagt i et Hjerte boer, | Elig Mand vil Stenen du fra
- —: Til Melpomene.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor anden Strophe er udeladt.
- —, Linie 20: Bedbendfrands] = B; A: Epheufrands
- 48, — 24: skulende] = B; A: skumlende
- —, — 25: Jldgierningens Mand] = C: A: Jldgierningensmænd
- 49, — 4: Elskovens Blund] Blund er her, ligesom flere Steder hos Oehl. (see f. Ex. Trag. Dram., III, 1858, Side 207, Linie 20; V, 1858, Side 13, Linie 8), brugt i Betydning af: Øieblik.

Side 49, Linie 6-13: Er Menneffets Liv osv. indtil Gnift] Nærvær. Udgiver har søgt, paa den lempeligste Maade at bringe Mening i dette Sted, der aabenbart er corrumperet (muligt er endog en Linie faldet ud) i Kilderne, som lyde saaledes:

A og B:

Er Menneffets Liv.
Thi Kronions Jld
Hos Prometheus rant,
Dg fængslet i Leer;
Men den falkede Flint
Slaaer sønder, o Mø,
Kun dit mægtige Spær.
Dg den løsladte Gnift

C:

Er Menneffets Liv;
Thi Kronions Jld
Hos Prometheus rant,
Dg fængslet i Leer;
Men den falkede Flint
Slaaer sønder, o Mø!
Dit mægtige Spær;
Dg den løsladte Gnift

- 50: *Mine Mestere.*] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- —, Linie 27: Foragted Mambrims Hielm] At Mambrims Hielm, som et af Don Quixotes Phantasterier (21de Cap., eller 3die Bogs 7de Cap.), staaer her for Phantasteri overhovedet, og aldeles ikke for Digterværket Don Quixote, kunde synes overflødig at anmærke, naar ikke Molbech i sine Studier over Oehls Poesie, 1850, Side 74—75, paa en mærkelig Maade havde misforstaaet dette Sted. — Oehl. skriver Mambrim efter sin Kilde, Jomfru Biehls Oversættelse; Orig. har Mambrino.
- 51, — 8: Tankeblif bag Laurens Grene] = B; A: Tankeblif, med Ræmpesene
- —, — 12: kun Iystig Strid i Velflangsord.] = B; A: kun Strid i Barnlighedens Flor.
- 52, — 12: din] = B; A: fin
- —: Til min Læser.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- 53, Linie 1: Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer] = B; A: Hvem Musen til sin Præst paa Jorden faarer
- —, — 8: Før du vil tolke dem] = B; A: Før Musen tolker dem
- —, — 12: aabne] = B; A: røde
- 54: Tilbageblik paa Rom.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra 325 til 297, og i C til 177 Verslinier.
- 55, — 8: nu] = B; A: om
- —, — 9: Store] = B; A: Skionne

- Side 55, Linie 12: Hvad uffiønt var, hvad heller fyldt] = B; A: Hvad ubehageligt, og fyldt
- —, — 21: Vedbend] = B; A: Ephen
- 56, — 6: Jer falske Eoster] Hertil har A denne Anm.: Kirsebærlaubærret
- —, — 8: Campagnen] = B; A: Champagnen
- —, — 15: der] = B; A: fiernt
- —, — 21: Trastevevaneren] A, B og C: Transtevevaneren
- 57, — 8: end] = B; A: dybt
- —, — 9: skiuler sig deri bag Eivet] = C; A: bøier sig deri som Eivet
- —, — 17, til Side 59, Linie 7: Dødsfaren osv.] See Oehls Erindr., II, Side 200—201.
- 58, — 15: mod] = B; A: til
- 60, — 15: Sanf erig, som de selv, i] = B; A: Sanf pludselig, med dem, i
- —, — 17: Din Grestøtte] = B; A: Din Mamorpiller
- —, — 20: Marc Aurel] Alle Kilderne have ved en Tryk-, Skriv-, eller maaskee Distractions-Feil: Mark Anton
- 61, — 24: denne] = B; A: nu den
- 62, — 4: Mildt] = C; A: Sød
- —, — 19: For] = B; A: Fra
- 63, — 17: bort] = B; A: hen
- 64, — 5-6: Gang der den vakkre Camuccinis Prove: | Et Af-
rids] = B; A: Gang der Luinis, Camucinis Prover: | To
Afrids (Luinis Indførelse paa dette Sted hidrørte formodentlig fra en Navneforvexling.)
- —, — 7: ham vil rove] = B; A: dem berøver
- —, — 9: tove] = B; A: tover
- —, — 10: Danneckers] = B; A: Tanneckers
- —, — 17: Riepenhaus'ners Haand] Om Brødrene Riepenhausen see Oehls Erindr., II, Side 196—197, 200—201, 205, 207—208; IV, Side 151.
- —, — 20: varmt] = B; A: huldt
- 65, — 1: længst] = B; A: nu
- —, — 10-12: Hvor glade sad vi mangan folig Aften osv.] See Oehls Erindr., II, Side 206.
- —, — 13: Du raske Müller] See Oehls Erindr., II, Side 202—203.
- —, — 19, til Side 66, Linie 22: endnu du tier stil | Om ham, som pryded Kredsen, osv.] Om Thorvaldsen see Oehls Erindr., II, Side 195—196, 197, 207—208; III, Side 12; IV, Side 4—5, 155, 159—160, 183—189.
- 66, — 2: staae] A, B og C: staaer
- 68: Alh og Gulhyndy.] (A) Digtninger af Adam Oehl.,

I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Digterværker af Oehl., I, 1835. (D) Oehls Digterværker, IV, 1845. I A, C og D staaer Digtet som Indledning til Eventyret Aly og Gulhyndy.

Side 71: Til Kronprindsesse Carolina.] Foran Digtninger af Adam Oehl., I, Januar 1811 (der indeholder: Romancer og Sange, samt Aly og Gulhyndy, et Eventyr): Til Deres Kongelige Høihed Kronprindsesse Carolina. — See Oehls Erindr., IV, Side 58.

— —: Schimmelmanss Fødselsfest.] (A) Særskilt Tryk: *Schimmelmanss Fødselsfest. Trykt hos E. A. H. Møller, Hof- og Universitetsbogtrykker.* 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal. Tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. (M) Orig.mscript., med nogle uvæsentlige Smaa-Afvielser, tilh. Stud. jur. W. H. Meyer. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom en Omarbeidelse af Digtet, hvori hver Verslinie var gjort en Fod kortere, under Navn af Schimmelmanss Fødselsdag. — Grev E. Schimmelman var født den 4de Dec., og Digtet maa efter dets Plads i samlede Digte nærmest antages at være fra Aaret 1810. See ovenfor, Side 311, Anm. til Digtet Side 43.

— 73: Phoenix.] (A) Kbhvns Adresse-Contoirs Efterretn., 1810, Nr, 289, den 8de Dec. (M) Den afskrevne Samling (see Oehls Digte, I, 1860, Side 333) med nogle Smaa-Afvielser, blandt hvilke fornemmelig denne til Side 74, Linie 4: Og Crocodillen vælter i sit Blod, henpeger paa en anden Kilde end Originaltrykket. I Oehls samlede Digte, II, 1823; Melodier til de af „Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug“ udgivne fædrelands-historiske Digte. Ved A. P. Berggreen, 1840; Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og Oehls Digterværker, XIV, 1846, findes en, indbyrdes hist og her afvigende, gennemgaaende Omarbeidelse (i hvilken hver Verslinie er gjort en Fod kortere), men som dog har kunnet afgive et Par sproglige Rettelser. — Den 5te Dec. 1810 løb

Linieskibet *Phoenix* af Stabelen, bygget af Levningerne af det halvfærdige Linieskib, som Englænderne i 1807 omvæltede og forstyrrede paa Holmen.

Side 73, Linie 22: true] = M; A: truer

— —, — 23: Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der har: Ei førstegang en ærlig Kæmpe; A: Det er ei førstegang at ærlig Kæmpe

— —, — 24: Hiertens] = M; A: Hiertets

— 74, — 9: Misunder du en Attila hans Vre] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der sidste Gang trykt har: Misundes Tamerlan hans Vre; A: Misunder Du en Attila sin Vre

— 75: Til Danmarks Dronning.] Foran Tragødien *Correggio*, som udkom i Jan. 1811.

— 76: Sang paa Kongens Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Sang paa Kongens Fødselsdag, den 28 Januar 1811. Rbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 Blade 8vo. Tilh. Verd. (B) Egenhænd. Forandr. i Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294).

— 77, Linie 8: sidde] = B; A: være

— 78: Stærkodders Svanesang.] (A) Nyerups *Idunna*. En Nyt-aarsgave for 1812: „Stærkodders Svanesang. (See Sørge-spillet).“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Stærkodders Svanesang.“ Digtet hørte oprindeligt til Tragødien *Stærkodder*, og findes med Undtagelse af de to sidste Strofer i de Oehls Efterladte tilhørende Rester af (M) Udkastet til dette Stykke (see Trag. Dram., III, 1858, Side 353—367).

— —, Linie 12: sig] = M (B, C og D); A: jeg

— —, — 13: Fiender] = M (B, C og D); A: Fienden

— —, — 22: Vifins] = M (Saxo: Visinnus); A, B, C og D: Vifins

— —, — 25: Hver nogen Ddd] = C; A: Den nogne Dd

— 80: Bryllupsang.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Tiden er ubekjendt; men i begge Kilderne staaer Digtet, ligesom i nær-

værende Bind, umiddelbart foran den anden Bryllupssang, hvilken fremkom i Slutningen af 1811.

Side 81, Linie 19: *Giins*] A og B: *Gans*

— 82: *Bryllups[sang.]* (A) Nyerups Idunna. En Nytaars-gave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B og C kaldes Digtet Variation (paa den foregaaende Bryllupssang); i C er det forkortet til det Halve. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) siges det, formentlig efter Oehls egen Meddelelse, at være en Oversættelse af „Hochzeitlied. (Im Winter gesungen.)“, som findes i Oehls Gedichte, 1817; men med denne Sang har det saare Lidet tilfælles.

— —, Linie 12: *flar*] = B; A: *huldt*

— —, — 19: *føger*] = B; A: *er for*

— 83, — 4: *Vi Hynten offre ville*] = B; A: *Vi Hin berede ville*

— 84: *Kongens Skaal.*] (A) Særskilt Tryk: *Kongens Skaal. Den 11te December 1811. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) *Forhandlinger ved Festen i Kiøbenhavn d: 11 Decemb: 1811. Kbhn. 1812, Side 142—144.*

— —, Linie 10: *for sit eget*] = B; A: *for Æget*

— —, — 19: *Dannevirke*] = B; A: *Danavirke*

— 85: *Sang for Skydeselskabet.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbhn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) P. Foersoms Poetisk Nytaarsgave for 1813: *Sang. (For det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab.)* Sidste Strophe er udeladt i B.

— 87: *Sang for samme Selskab.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang for Det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbhn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz.* 2 upag. 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Dronningens Skaal. Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen.* (C) Oehls

Digterværker, XVI, 1846: Dronning Marias Staal. Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen.

Side 88: Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen.] (A) Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Fædrelandet.

- —, Linie 21: aarle] = B; A: første
- —, — 26: alle] = B; A: Hjertets
- 89, — 1: Zephyr] = B; A: Zefir
- —, — 29: Balder] = B; A: Baldur (smlg. Side 90, Linie 4).
- 90, — 10: Helten] = B; A: Rjæmpen
- —, — 17: stærke] = B; A: vaffre
- 91, — 2: skionne Gudeskare] = B; A: genialffe Skare
- —, — 4: ædle Flamme maae vi end] = B; A: skjønne Flamme maa vi juidt

— 92: Til Kammerherre Juel paa Thorseng.] Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813, iblandt „Vers og Sange, fremsagte og afsjunge af kongl. Skuespiller og Dannebrogsmænd Knudsen, paa hans patriotiske Sommerrejse 1812, da han til de danske Fanger i Engelland samt til de paa Najaden Qvæstede og de Faldnes Enker samlede de betydelige Summer, hvis Beløb de offentlige Tidender har anmeldt”: Til Kammerherre Generalmajor Juel paa Thorseng, Storfors af Dannebrog. — Knudsen var i Begyndelsen af August Maaned paa Thorseng.

- 93, Linie 7: mælte] Orig.: meldte
- 94: Julefang.] Særskilt Tryk: Julefang. Af H. Ochlen-schlæger [sic]. Kbhvn. 1812. Trykt og forlagt af Dir. J. F. Schulz. Mel. Hvor smukt, sin Pligt som Menneſke at lyde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Sangen er formodentlig skrevet for Skydeselskabet.

— 95, Linie 16: vor] Orig.: vort

— —: Til Fru Frederike Brun.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Fru Frederike Brun. I begge Kilderne staaer Digtet forrest i et Afsnit paa respective fire og tre Numere, kaldet Gødselsdagene paa Sophienholm, og efterfølges i A af et andet til Fru

Bruns Fødselsdag, den 3die Juni. Den Plads, disse to Digte have faaet i A, viser den Periode, hvori de ere skrevne, og nærmere bestemmes denne med stor Sandsynlighed til Aarene 1813 og 1814 derved, at Baggesen i det første af dem omtales, og omtales som nærværende. Fra 1815 haves et tredie Digt til Fru Bruns Fødselsdag (see Side 141—144), og efter den Tid afbrød Oehl. i mange Aar Forbindelsen med hendes Huus. — Om Fru Brun see Oehl.s Erindr., I, Side 237—238; II, Side 171, 197—198, 204, 206; III, Side 15; IV, Side 148—153.

Side 97: Sang for Skydeselskabet.] Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Sang for Skydebaneselskabet. — Tiden vides kun tilnærmelsesviis, efter den Plads, Digtet har i Kilden; med størst Rimelighed henføres det til Aaret 1813, i hvilket Fugleskydningen fandt Sted den 29de Juli.

— 99: Til Kongen.] (A) Foran Norske Kongers Historie, IV, udgivet af B. Thorlacius og E. C. Werlauff, Fol., udkommet i August 1813. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl.s Digtværker, XVI, 1846. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. I B og C, hvor Overskriften lyder som i nærværende Udg., er Digtet forkortet til 8 Stropher.

— —, Linie 11: Og] = M; A: Men

— 101: Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg.] Foran Tragødien Hugo von Rheinberg, der udkom i September 1813: Videnskabens Dyrker, Kunstens Ven, Digterens Belynder, Herman Wedel Greve af Jarlsberg helliger Høiagtelse og Taknemmelighed dette Sorgespil.

— 102: Til Prinds Christian Frederik.] Foran Digtninger af Adam Oehl., II, ogsaa kaldet Fortællinger af Adam Oehl., 1813, udkommet i November, og indeholdende de fem Fortællinger: Reichmuth von Adocht, Maleriet, Lykkeridderne, Munkebrødrene, Eremiten. — Om Christian den Ottende taler Oehl. i sine Erindr., III, Side 14; IV, Side 43, 115, 125—126, 137—138, 159, 162, 168—169, 270, 283—284.

- Side 104: *I Krigens Tid, da Vinen var dyr.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om naar Sangen er skrevet, findes Intet angivet; efter dens Overskrift og Indhold maa den sættes omtrent her. Angaaende de tre første Stropher see Oehls Erindr., I, Side 176—177.
- 105, Linie 3-4: *Skal Spendrup fun i Brændeviingaaardstræde osv.*] Spendrup, en kjøbenhavnsk Familie, hvis bekendte Brændeviinsbrænderi i Viingaaardstræde mod Slutningen af forrige Aarhundrede eiedes af Ewalds Ven, Peter Sp., og senere er arvet over i den qvindelige Linie.
- 106: *Til Ludvig Heiberg.*] (A) Molbechs Athene, Marts 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C er Digtet meget omarbejdet, og forkortet til 5 Stropher, og i C er Overskriften: *Til Ludvig Heiberg. (som Yngling).* — Om J. L. Heiberg, hvis Marionetteater udkom i Dec. 1813, see Oehls Erindr., III, Side 41; IV, Side 27—28, 44—45, 141—142, 151, 299, 309—311; Oehls Prometheus, I, Side 77—80, 349—363; II, Side 82—83, 89—91.
- 108: *Thorvaldsenske Billeder.*] (A) Tolv Blade Figurer til Tegne-Øvelser efter Thorvaldsen, Professor og Ridder. Med poetiske Forklaringer af Professor A. Oehlenschläger, og en oplysende Fortale af Udgiveren, G. L. Lahde, udkommet i tre Hefter, Januar, April og December 1814. Optrykt 1834. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Thorvaldsenske Billeder*, hvor dog kun Nr. 5, 6, 10, 9 og 12 ere optagne. — I Lahdes Fortale til A hedder det, Side IV: „De med human Beredvillighed af Hr. Prof. Oehl. forfattede, poetiske Forklaringer” osv. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 109, Linie 13: *Kæmpeskift*] Orig.: *Kæmpeskift*
- 114, — 11: *Somrens*] = B; A: *Vaarens*
- 117, — 10-13: *Lang Tid fun Amor osv.*] = B; A: *Kun Amor er en Dreng, som lefler og som leger Liig Bien i hvert broget Blomsterbed. Først naar han druffet har af Siælens Bæger, Da fatter han først Kærlighed.*

Side 117, Linie 19: *Jno, Bacchus og Mercurius.*] Denne Overskrift, der i Orig. mangler over Digtet selv, er hentet fra dens Indholdsliste.

— 118, — 6: den] Orig.: din

— —, — 10: den] = B; A: de

— —: *Til Fru Frederike Brun.*] Oehl.s samlede Digte, II, 1823. See ovenfor, Side 317-318, i Anm. til Digtet Side 95.

— 120: *Sange til Velkomstfesten.*] Særskilt Tryk: Prolog og Sange til Velkomstfesten paa Nyholm, den 2den August 1814; for vore hjemkomne Brødre af engelsk Fangerskab. Fra Hans Christian Knudsen, Kongelig Skuespiller og Dannebrogsmænd. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. J. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — Prologen findes i Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 168.

— 122: *Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian.*] (A) Særskilt Tryk: *Cantate ved Universitetets Sørgehøitid den 4de August 1814; til Minde om Frederik Christian, Hertug til Slesvig-Sønderborg. Af Oehlenschläger.* Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Hertug Frederik Christians Minde. Universitetets Cantate. Forkortet. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., III, Side 5, 6, 8.

— —, Linie 12: *Chor.*] Mangler i begge Kilderne.

— 123, — 4: *Da først du havde skuet Bældens Galb.*] B's Læsemaade kan tjene til Commentar: *Dog saae du først den stolte Herfers Galb.*

— 124, — 14-15: *Krandsen skjulte, | Laurens Krands.*] = B; A: *Krandsse skjulte. | Laurens!*

— 125: *Sang for Skydeselskabet.*] Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab, den 18de August 1814.* Kbhvn. Trykt i det Kgl. Vaisenhusets Bogtrykkerie af C. F. Schubart. Mel. *Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 126: *Til Frøken Ida Brun.*] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 6, Januar 1815. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: *Til Ida Brun.*

I alle Kilderne hører Digtet til den lille Samling Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som første, i B som tredje, og i C som andet Numer. I A er Navnet Sophienholm forklaret ved Anm.: Digterinden Fru Fr. Bruns bekiendte delige Sommerbolig. — Om Ida Brun, der var født den 20de Sept. 1792, see Oehls Erindr., IV, Side 152—153. Digtet er formodentlig fra 1814.

Side 126, Linie 6: Jothun] A: Jothum (B og C afvigende)

— —, — 7: fngger] = B; A: morfner

— —, — 17: tænker paa, hvad jeg maaskee skal] = B; A: tænker kun paa, hvad jeg snart skal

— 127, — 26: Phobus] = B; A: Phæbus

— 128: Til Jomfru Sophie Brun.] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 7, Februar 1815. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Huusalfen. Til Jfr. Sophia Brun. I alle Kilderne hører Digtet til Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som andet, i B og C som sidste Numer. — Sophie Brun, hvis Fødselsdag var den 1ste October, var en Søster til Fru Bruns Mand. Digtet er formodentlig fra 1814.

— —, Linie 19: paa al den] = B; A: paa den

— —, — 25: more] = B; A: fryde

— —, — 26: frydes] = B; A: fryses

— 129, — 24: Selskabets Glæder] = B; A: Selskabsglæder

— 130, — 2: har] = B; A: gjør

— —, — 5: Hun spiller gierne med Rugler saa smaa] Hertil har A Anm.: Billard

— —, — 10: „At høre paa Skovenes Ugle“] Citationstegnene ere først komne til i C.

— —, — 15-16: Hver Morgen de vel blive passet | Med Rildbandet i Glasjet.] = B; A:

Dg Bandet til rette Tide,

Dog ofte Døden de lide.

— 131: Sang for det Dram.-Litt. Selskab.] (A) Molbechs Athene for Oct. 1814. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Dramatisk Selskabsvise. Sangen findes afskrevet i det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilhørende det store kgl. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— —, — 8: Lige dan] = B; A: Ligesaa

— —, — 16: den] = B; A: de

- Side 131, Linie 16: bedaarer] = B; A: bedaare
 — —, — 17: maler] = B; A: male
 — —, — 18: udspæder Blodet med Taarer] = B; A: udspæde
 Blodet med Taare
 — 132, — 25: hiin Palnatofe] Hertil har B Anm.: Rahbef.
 — 133, — 13: af fulde Maal] = B; A: ved Ultrets Baal
 — —, — 17: Planter] = B; A: Frugter
 — —, — 20: Der] = B; A: Da
 — 134: Paa vor Dronnings Fødselsdag.] (A) Molbechs Athene
 for Nov. 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823:
 Dronningens Fødselsdag. I Kongens Graværelse. (C) Oehls
 Digterværker, XVI, 1846: Dronningens Skaal, i Kongens
 Graværelse. I B er den sidste Strophe udeladt, og i C kun
 den fjerde Strophe beholdt.
 — 135: Sang paa vor Konges Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk:
Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28 Jan. 1815. Kbh.
Trykt hos B. Brünnich. Mel. Vær du vort Selskabs Skyts-
gudinde. 2 upag. Blade 8vo. Exemplaret, som af senere af-
døde Etatsraad E. Claussen blev skjænket nærværende Udgiver,
og nu tilh. Verd., har været benyttet af Digteren som Mscpt.
til en Omarbeidelse for Skydeselskabet, som følger:
 Lyd høit i Sky, vor glade Stemme!
 Vi hædre Kongens Fødselsdag.
 At elske ham kan aldrig glemme
 Det gamle danske Broderlag.
 Ni Konger saae vort Samfund jo,
 Dem alle var det lige tro.

 Snart skal vi atter see ham kneise
 Med Høihed paa sit faste Slot.
 Naar ædle danske Konger reise,
 osv. uforandret. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823:
 Kongens Fødselsdag. Da han var i Wien.
 — 137: Cantate i Anl. af Prinds Christians Bryllup.] (A) Sær-
 skilt Tryk: Cantate i Anledning af Hans Høihed Prinds
 Christian Frederiks og Hendes Høihed Prindsesse Caroline
 Amalias Bryllup. Musikken af Prof. Kunzen. Ordene af Prof.
 Dehlenschläger. Kbh. 1815. Trykt hos Andr. Seidelin. 3
 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte,

II, 1823: Prinds Christian Frederiks og Prindsesse Caroline Amalias Bryllupshøitid.

Side 138, Linie 25: Vedbenden] A: Vedben den (B afvigende)

— 139: Sang af Eleverne i de Blindes Institut.] (A) Særskilt Tryk: Sang til ∞ af Eleverne i det kongl. Institut for Blinde. Kbh. 1815. Trykt hos Br. C. H. S. Møller. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hr. Fuldmægtig T. Vedersø. (B) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 42, den 26de Mai. Overskriften som i nærværende Udgave. — Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 309: Epilog til Blinde-Institutets Concert den 3die November 1839.

— 140: Til visse Dødlere.] (A) Oehls Erindr., IV, Side 155-156. (M) Orig.msscriptet til Erindr., tilh. Digterens Efterladte. — I A hedder det: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket træffe Kongen. Jeg skrev i den Anledning et Digt, der aldrig har været trykt. I M har dette Sted først lydt saaledes: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket træffe Fredrik den Siette efter sin Hiemkomst fra Wien, osv.

— 141, Linie 8: Konningen] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Ueblingen

— —, — 9: Drot] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Ven

— —: Den 4de Juni 1815.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 50, den 20 Juni: Den 4de Juni 1815. I Anledning af d. 3die. Digtet staaer der som det tredie i Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm (see ovenfor, Side 317, i Anm. til Side 95). (M) Kladden til Digtet, tilhørende Oehls Efterladte.

— 142, Linie 1: Holmen] = M; A: Holme

— 144: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest] (A) Særskilt Tryk: *Deres Majestæters Kong Frederik den Siettes, og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest Den 31te Julii 1815. Kbh. Trykt hos Boas Brünnich. Undertegnet: Allerunderdanigst Adam Oehlenschläger. 8 pag. Sider 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 61. (B) Oehls samlede Digte,*

- II, 1823: Kroningsfesten paa Frederiksborg. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. — See Oehl.s Erindr., III, Side 89-90.
- Side 146, Linie 16: ædelt] = B; A: ædle
- —: Folkesang ved Frederik den Siettes Kroningsfest.] (A) Særskilt Tryk: Folkesang ved Deres Majestæters Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest. Kbhvn. 1815. Trykt hos B. Brünnich. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1815, Nr. 182; Molbechs Athene, August 1815; Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 61. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Sang ved Kroningsfesten. — See Oehl.s Erindr., III, Side 89, 90, 92-83.
- 148: Apol og Muserne.] Oehl.s samlede Digte, II, 1823, hvor Digtets Plads er umiddelbart efter de to til Kroningsfesten.
- 150, Linie 7: vore] Orig.: vores
- 151, — 31: Polihymnia] Orig.: Polihymnia
- 152: Sang i Anl. af Prinds Christians Fødselsdag.] Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Den 18de September 1815. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
- 154: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsfest.] (A) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsfest, den 28de October 1815. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 87. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Dronningens Fødselsdag. I Kongens Graværelse.“): „Aaret efter. Da Hans Majestæt var tilstæde.“
- —, Linie 11: Festen, Ridder! i din Hal.] = B; A: Og Festen i din Glædeshal!
- 155: Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag.] Oehl.s samlede Digte, II, 1823, hvor Digtet staaer umiddelbart efter den ogsaa i nærværende Bind nærmest foregaaende Sang.
- 156, Linie 3: Hvælvingen] Hvælvingen d. e. Bægerets Runding. Orig.: Hælvingen

Side 156: Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.] (A.) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af D. D. S [o: L.] S-s 35 Aars Stiftelsesdag. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt ombændret. Undertegnet: 121. To upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) T. Thortsens Lommebog for Skuespilyndere for Aaret 1820: Sang (i Anledning af det dramatiske-litteraire Selskabs 35te Stiftelsesdag). (C) Oehl's Digterværker, XVI, 1846: Dramatiske Selskabsfange, I. Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (see ovenfor S. 321), af hvilke man seer, at den er skrevet til den 7de Dec. 1815, og senere benyttet som Prolog med forandret Slutning den 21de Oct. 1829.

- 158, Linie 7-8: Og var jeg til, da var jeg faare liden | Den Aften, da det spille første Gang.] = C (Allusion til Vers 10 i Wessels Gaffelen); A:

Enhver af os var dengang faare liden,
Den Aften, da der spillede førstegang.

- —: Sang paa vor Konges Fødselsdag.] Særskilt Tryk: *Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28de Januar 1816 for det Harmoniske Selskab. Af A. Oehlenschläger. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.*

- 159: Sølubryllupsfesten i Peire.] Rahbeks Dansk Minerva, August 1816.

- 160, Linie 1: den] Orig.: du

- 161: Til Kongen ved Fugleskydningen.] (A) Særskilt Tryk: *Til Hans Majestæt Kongen, ved Fugleskydningen den 8de August 1816. Fra det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. Mel. Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (M) Orig.mscrpt., tilh. Fabricius. — Aftrykt i Per Vrøvlers Yderst grundige Kommentar over den uhyre Digter A. Oehlenschlägers sidste genialske Sang ved Fugleskydningen den 8 August 1816. Paa Rim udsat til en Ven, der har glemt Nutidens Vers, og ikke forstaaer vore Dages Prosa; og i Trykken befordret for de Venner af Litteraturen, der ikke

kunne læse Skrift. Med et Parenfoldige Anmærkninger af Knud Siællandsfar. — Nebulæ, malusque Jupiter urget. Hor. — Ved Jens Immanuel Baggesen. Kbhvn. 1816. 119 Sider 8vo.

- Side 163: Frederiksberg.] (A) Frederiksberg Et Digt af Adam Dehenschläger, udkommet i Januar 1817, med en Vignet paa det kobberstukne Titelblad. 12mo. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823: „Mit Hiem. 1816.“ (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: „Frederiksborgdigtet. (1816).“ — I Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, hedder det Side 321: „I Sommeren 1816 havde jeg en Fornoieelse, som jeg ikke siden har nydt, at ligge med min hele Familie paa Frederiksberg. Vi beboede nogle Værelser hos Herr Lieutenant Bonfach, min Faders Fuldmægtig. Mit Samliv her med mine Børn paa den „Plet af Jord, hvor Livets Stemme lod første Gang fra spæde Bryst“, har jeg besunget i Digtet Frederiksberg, hvis barnlige, fredelige Følelser og rørende Erindringer endog næsten afvæbnede mine bittreste Fiender. Det blev almindelig hyndet, og, jeg troer, ei engang nedrevet af Baggesen.
- —, Linie 16-17: Efoven, | Hegnet for dig;] Søndermarken, der indtil den nyeste Tid har været aflukket og kun tilgængelig for Hoffet. See Oehls Erindr., I, Side 14.
- —, — 25: Frederiksberg] = B; A: Frederiksberg
- 164, — 20-25: Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund, osv.] See Digtet Hiem vee i Oehls Digte, I, 1860, Side 261-263.
- 166, — 19: Hermelinsflædt] = B; A: Hermelinsflædt
- —, — 21: Tigger] = B; A: Betler
- 167, — 17, til Side 169, Linie 4: Guldt Malerier | Barnet indvier osv.] De fleste her besungne Malerier omtales i Oehls Erindr., I, Side 18-20.
- 169, — 11-12: Jld var hans Mand; hvad hans Benjel forægte, | Utter de heftige Luer fortægte.] Ved Christiansborg Slots Brand 1794 tilintetgjordes mange af Abildgaards Malerier. — I B lyde disse Linier saaledes:
 Jld var hans Mand; du dens Mærke nu skuer
 Sielven, thi Luen fortæred hans Luer.
- Om Abildgaard see Oehls Erindr., I, Side 234-235.
- 170, — 2: Fredelig] = B; A: Fredlige
- —, — 3-4: Digteren sjunger ved Harpen med Rette: | „Sindet

indsnærpes i Sneverheds Muur".] „Im egen Kreis verengert sich der Sinn", Schillers Prolog, gesprochen bei der Wiederöffnung der Schaubühne in Weimar im October 1798. Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 304, Linie 7-8.

Side 171, Linie 9, til Side 172, Linie 2: Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer, osv.] See Oehl. Erindr., I, Side 11.

— 172, — 4-12: Hisset jeg seiler paa Gadekærs-Tis. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 37.

— —, — 6: Var for Aladdin en uventet Nyffe.] I sine Erindr., I, 1850, Side 220-221 (aftrykt i Oehls Romant. Dram., I, 1857, Side 374), sammenligner Digteren sig selv med Aladdin, og i Erindr., III, Side 31, kaldes han af Grev Schimmelmann og sig selv ligefrem Aladdin, ligesom her.

— —, — 22: Læser i Heineke Jøs og Rolf Krage.] See Oehls Erindr., I, Side 40 og Side 32.

— —, — 27, til Side 173, Linie 16: Langt over Søen | Er han paa Den osv.] See Oehls Erindr., I, Side 15.

— 173, — 10: Brune Mands Skrifter] Komische Romane aus den Papieren eines braunen Mannes, af J. G. Müller, Forf. til Siegfried von Lindenberg.

— —, — 11: Jones] = B; A: Jons

— —, — —: Claris[e] Richardson's Roman Clarissa Harlowe.

— —, — 24: Træers] = B; A: Træets

— 174, — 1, til Side 175, Linie 24: En Skole | Det var, osv.] See Oehls Erindr., I, Side 8-9.

— —, — 8: endnu ham] = B; A: ham endnu

— —, — 21, til Side 175, Linie 16: Hun havde ogsaa den blandt flere Skiffe, osv.] I nogle Exemplarer af A staae de to første af disse fire Stropher ved en Trykfeil efter de to sidste.

— 176, — 7: Deguens lærde Substitut.] Om denne Lassen see Oehls Erindr., I, Side 34, 35.

— —, — 11-15: Herr Wibe selv var velbelæst og tapper. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 34.

— —, — 15: ynkelig han ofte] = B; A: ofte ynkelig han

— —, — 16: Dog lod Herr Bruun sig ei af Sligt anfegte] See Oehls Erindr., I, Side 21, 60-61.

— —, — 19: tolfed] = B; A: tolfte

— —, — 28: Jeg spille Klind med Bernt] Denne Bernt er B. Winckler, see Oehls Erindr., I, Side 13, 28-29, 33, 57-58, 105, 120; III, Side 28.

— 177, — 17: Endnu jeg horer] = B; A: End horer hist jeg

— —, — 23-24: Forsigtig! bryd den ikke! osv.] = C; A:

- Johannes græd, da Jesus han mon væde
 I Jordan. — Christ var stor! — Det var af Glæde!
- Side 178, Linie 4: Tremulanten] C, B og B: Trimulanten
 — —, — 27: for mig] = B; A: hisjet
 — 179, — 22-24: Hvor blanke Fod paa Bordet staaer; osv.]
 See Oehls Erindr., I, Side 147.
 — 180,: Til min Søster.] Om Sophia see de i Oehls Digte,
 I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 279 anførte Steder af hans
 Erindr.
 — —, Linie 14: Din Fødselstid jeg mindes,] See Oehls
 Erindr., I, Side 7.
 — 182, — 13-14: Haugen. | Haugen] = B; A: hängen. | (En
 Berølsang.) | Haugen.
 — 183, — 13: bær] = B; A: bar
 — 184, — 23: Og Løven har sin Vogter sønderrevet.] I Slut-
 ningen af Frederik den Femtes Tid sønderrev en Løve i det
 daværende kongelige Menagerie paa Frederiksberg sin Vogter,
 der kom ind til den i andre Klæder end sædvanligt.
 — 187, — 16: ei man sig] B; A: man sig ei
 — —, — 30: medens Berler] = B; A: mens Brillanter
 — 188: Søndermarken.] Om de i dette Digt omtalte Localiteter
 see Oehls Erindr., I, Side 14 og 40.
 — 189, Linie 6: der slog] = B; A: slog dem
 — —, — 7-8: Jorden gjorde Smallebakke i Hift i Haven steil.]
 D. e. den af Fordybningen (hvor nu det steensatte Bassin
 er) udgravede Jord benyttedes til at forhøie Smallebakken,
 Udsigtsbakken, ved Slottet.
 — 190, — 25-26: Længslen dog ei skulde fue | Selv et Cauca-
 sus] = B; A:
 Længslen selv ei skulde fue
 Stolten Caucasus
 — 193, — 13: Ungdoms bedste] = B; A: bedste Ungdoms
 — 194: Voigt.] Om Slotsforvalter og Gartner Voigt see Oehls
 Erindr., I, Side 5.
 — —, Linie 16: bugtede] = B; A: slanglige
 — 195, — 14: Giernt i Elysiums] = B; A: Dybt i Elysions
 — —, — 16: Glods Bugt] = B; A: Fjeld-Bugt
 — 196, — 4: Spandenæs] A: Spandens (B og C afvigende)
 — —, — 15: Tidt fra sin By han ilede herud; han] = B; A:
 Fra sin steile Borg tit han reed; han
 — 197, — 7: af Vandet] = B; A: fra Stranden
 — —, — 9: Regnsfj] = B; A: Byge

- Side 198, Linie 1: i en Beenrads] = B; A: i Sfelettets
- —, — 2: Leen alt i] = B; A: Lee i
- —, — 7: Hofmænd = B; A: Hoffat
- —, — 21: firrer] = B; A: truer
- —, — 22: Vintrens Morderfind] = B; A: fæle Morders
Sind
- 199, — 6: som sikkert forestaer] = B: A: som forestaer
- —, — 12: fin] = B: A: en
- —, — 27: O, elskte Moder! seer jeg dig igien?] Om Dig-
terens Moder see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 300, i
Anm. til Digtet Side 4 anførte Steder af hans Erindr.
- 200, — 18-19: Hift hviler ved din Fod det stæffels Noer, osv.]
See Oehls Erindr., I, Side 17 og 42.
- —, — 21: Thi hift Veninden har hos Gud hun mødt,]
Denne Veninde (af Digteren, ikke af hans Moder), hvis Navn
Amalia nævnes i det Følgende, er Grevinde Münster, der i
Sommeren 1814 havde berøvet sig selv Livet; see Oehls
Erindr., III, Side 11, 13-14. 88-89.
- 201, — 20: i Vennefreds] = B; A: i elskte Freds
- 202, — 4: giemme = B; A: glemmes
- 203, — 8: ud sig] = B; A: Jorden
- 205, — 2: Hoi og Dal] = B; A: den i Dal
- —: Horats's Skaal.] (A) S. S. Hertz's Studenterviser,
1ste Hefte, 1819: Horats's Skaal. Shugelig efter: „Tøm ud
dit Glas, gjør mig Bessed.“ (B) Oehls samlede Digte,
II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845,
samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Horats. —
Af Oehls Erindr., III, Side 102, sees, at Digtet er skrevet
omtrent 1816.
- 207: Golds Sølvbryllup.] (A) Særskilt Tryk: Paa Conferents-
raad Golds og Hustrues Sølvbryllup den 18de Novbr. 1816.
Dette Tryk, som anføres i Erslews Forfatter-Lexicon, er
ikke kommet nærværende Udgiver tilhænde; men heldigviis
haves Hr. de Conincks paalidelige Afskrift i Omspredte
Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 194), hvilken her
har maattet erstatte det Tabte. (B) Oehls samlede Digte,
II, 1823: Golds Sølvbryllup; meget forkortet. — Om Gold
see Oehls Syngespil, Lystspil osv., I, 1859, Side 342-343.
- —, Linie 16: af] = B; A: og
- 208: Charlotte Schimmelman.] (A) Dagen, 1816, Nr. 296,

- den 11te December. (B) Molbechs Athene, Dec. 1816. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823. (D) Oehls Digterværker. XVI, 1846. I C og D er Digtet stærkt omarbejdet. — Om den Besungne og om Grev Schimmelmanss første Kone Emilie see Oehls Erindr., I, Side 235, 236; III, Side 5.
- Side 209, Linie 1: [uffet] = C; A: luft
- —, — 6: [ngere] Efter Versemaalets Fordring. A: nger; B: yngre (C og D ganske afvigende). Smlg. Side 166, Linie 5: ældere.
- —, — 7-8: mig forekom som et Gæstet | Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.] Om Schimmelmanss Palais i Bredgade med dets Forgaard og Gitter kan sees i enhver Kjøbenhavns Beskrivelse.
- —, — 9: [hverdags] = B; A: Hverdags
- —, — 10: [uftes af Gitteret ud] Ved ud mener Digteren vel her ude.
- —, — 13: [Mæcenat] = B; A: Mœcenas
- —, — 19: [værdig] = B; A: værdigt
- —, — 29: [Stilhed] = C; A: Fromhed
- 210: Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.] (A) Molbechs Athene, Jan. 1817. (B) En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., I, 1817, Side 28-31: Den 1ste Januar 1817.
- —, Linie 3: [Nytaars-Morgen] = B; A: Nytaarsmorgen
- 211, — 5: [Nytaars] = B; A: Nytaars
- —, — 21: [Gulde] = B; A: Gælfte
- —, — 23: [elffte] = B; A: fiære
- 212: Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien.] En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 100-101: Den 28 Juli 1817. — Om Christiane see Oehls Digte, I, 1860, Side 335, Anm. til Digtet Side 279.
- 214: Dansk Borgerfang.] Særskilt Tryk: Dansk Borgerfang. Kbhvn. 1817. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo. Over Titelen findes Tallet 1. Tilh. Verd. Optryk 1820, tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Borgerfang.
- 216: Martin Luther. Ode osv.] (A) Molbechs Athene, Nov. 1817. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Martin Luther. Paa

Reformationens Jubelmorgen. Festen holdtes den 31te Oct.
og 1ste Nov. 1817.

Side 216, Linie 14: Høitidsfærd] = B; A: Høitidsfest

— —, — 18: Jndgød dybt] = B; A: Gød dig dybt

— 219: Sophias Grav.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.
(B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. Foruden dette
Mindedigt over Digterens Søster (om hende see de i Oehls
Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Digtet Side 279 anførte
Steder af hans Erindr.) findes et i Kbhn.s Adresse-
Contoirs Efterretn., 1818, Nr. 41, og Dagen, 1818, Nr.
43, saa lydende:

Paa Bladen:

Sophia Vilhelmine Bertha Ørsted, født Dehlenschläger.

Hun laae lysset første Gang den 16de Juli 1782,

Gud kaldte hende den 9de Februar 1818.

Hun blomstrede som Regnbuen i Taarer,

Dg svandt som den, da Solen brød hendes Sky.

Hver Sommer drog du til dit Fredriksberg,

Ei langt fra Graven virkte du vor Glæde.

Nu er det Vinter, Sneen dækker Bierg,

Vi følge dig, men inderligt vi græde.

Naar Blomsten kommer, blomstrer du ei meer.

Den unge Baar dit Kors paa Graven seer,

Da roes, sværmer den, ved dig at mindes,

Thi du var selv en Blomst, som fælden findes.

Sov sødt, du elskte Stov! Den skionne Siæl er fri.

Nu er hun farsk — og hysset samles vi.

Disse Linier bære ikke Oehls Navn, men de bære hans Præg
i den Grad, at de maaskee endog kunde været optagne i
Texten.

— —, Linie 9: fiært] A og B: fiær

— —: Under P. Foersoms Portrait.] Portraitet udkom i Digte
af Peter Foersom osv., [August] 1818. Om Foersom,

der var død den 24de Jan. 1817, see Oehls Erindr., I, Side 110-111, 127, 128; III, Side 18-19.

Side 220: Sang ved Jubelhøitiden for Præsten Chr. Brøndsted.] (A) Særskilt Tryk: Sang ved Jubelhøitiden den 30te September 1818. Kbhvn. Trykt i det Schulhøjske Officin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Den gamle Præst. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Amtsprovst Chr. Brøndsted i Horsens var Fader til Digterens Ven P. O. Brøndsted.

- —, Linie 9: Lovet gule] = B; A: Blomsten skules
- —, — 12: Stærf] = B; A: Stærft
- 221, — 8: Nu] = B; A: Hift
- —, — 16: Det] A: De (B ganske afvigende)
- 222: Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav]. (A) Dagen, 1818, Nr. 246. (B) Juletræet. En Samling orig. Fortæll. og Digte. Udg. af A. P. Liunge, 1821, og (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, samt (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Ole Hieronimus Mynster. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 170, 174, 180, 181; II, Side 21; III, Side 16, 102; IV, Side 3.
- 224: Ved Michael Rosings Grav]. (A) Dagen, 1818, Nr. 247. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Michael Rosing. — Om Rosing, der døde den 12te Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 95, 108-109, 112, 116-119, 121-122, 123; II, Side 38-41; III, Side 17-18; IV, Side 3.
- —, Linie 21: Drengen] = B; A: Barnet
- 225, — 27: Pandser haard,] = C; A: Pandseris,
- —, — 28: Blomster sedt i Vaar.] = C; A: Blomster og med Riis.
- 226, — 7: Liig] = B; A: En
- 227: Skildpaddewise] (A) Iris. Nytaarsgave for 1819. Udg. af J. C. Hauch. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker. XVI, 1846. I B og C er Sangen stærkt omarbeidet.

Side 227, Linie 15: [et] = B; A: tit

- 229: *Bacchus og Cupido.*] (A) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819, uden Overskrift, med Angivelse af Mel.: „Hör zu, ich will dir Weisheit singen. eller: Naar du seer meget langt tilbage.“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: *Bacchus og Cupido.*

— 231, Linie 3: *Bort Mod*] = B; A: *Bor Naar*

- —: *Til Conferenceraad Hans Heger.*] Kbhns Adresse-Contoirs Efterretn., 1819, Nr. 103, den 3die Mai; aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 106, og Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 41 og 42. I Dagen findes to Afvigelser, men som neppe hidrøre fra nogen anden Kilde end Trykfeil: Side 233, Linie 20: *frægter for sfælver*, Linie 22: *dyrfer for dyrfed*. I Oehls samlede Digte, II, 1823, fremkom en Omarbeidelse af Poëmet, hvori hver Verslinie er gjort en Fod kortere; denne Omarbeidelse blev paany omarbeidet til Oehls Digterværker, XVI, 1846, hvori fire af Digtets otte Stropher og to af hver Strophes ti Verslinier ere bortskaarne. I Omspredte Digte har Oehl. behandlet Poëmet efter samme Plan, som i sine samlede Digte, men meget anderledes, og tildeels heldigere. — Om den Besungne, Digterens Svigerfader, see Oehls Erindr., I, Side 149, 150-152; II, Side 45; III, Side 5; IV, Side 5.

- 234: *Schalls Fødselsdag.*] (A) Dagen, 1819, Nr. 102, underskrevet G t. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Galeotti og Schall*, med Udeladelse af de 3 sidste Stropher. — Om Schall see Oehls Erindr., IV, Side 40-41, 152; Oehls Prometheus, III, Side 25; og om Galeotti see Oehls Erindr., III, Side 144; IV, Side 41; Oehls Prometheus, II, Side 182; III, Side 25-42.

— —, Linie 18: *Maudens*] = B; A: *Stovets*

— 235, — 2: *Livlighed*] A og B: *Liflighed*

— —, — —: *fra*] = B; A: *af*

— —, — 7: *Den*] A: *Du* (B mangler)

- —: *Sang til Thorvaldsen, den 13de October 1819.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 71: „*Til Thorvaldsen*“. (B)

F. Barfods Brage og Idun, I, 1ste Hæfte, 1839: „Sang til Thorvaldsen. (1819.)“ (M) Det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kgl. Bibliothek: „Sang til Thorvaldsen fra D. D. L. S.“ Herfra er Datoen hentet. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.

Side 235, Linie 20, til Side 236, Linie 12: „Du Blet af Jord, hvor Livets Stemme osv.] Med disse to Stropher begynder Thaarups bekendte Digt Fædrelandskiærlighed (1782).

— 236, — 4: vort] = B og M; A: vor

— —, — 10: vort] = B; A: vor

— 237: Sang til Thorvaldsen, den 16de Oct. 1819.] (A) Særskilt Tryk: Sang til Thorvaldsen. Trykt hos H. J. Popp. 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 72: Sang til Thorvaldsen, den 16de October. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Thorvaldsen. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thorvaldsen. (Ved hans første Besøg.)

— 239, Linie 11: hilse] = B; A: fæue

— —: Hans Heger.] (A) Rosenkildes Brevduen, 1819, Nr. 31. Aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 288; Rahbeks Hesperus, II, Jan. 1820. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I C ere tre af Digtets 10 Stropher udeladte. — Om Hans Heger, som døde den 28de Nov. 1819, see ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 231.

— 240, Linie 19: vor] = B; A: fin

— 242: Elegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 87; undertegnet X. (M) Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294), hvor Oehl. ved ikke at gjøre nogen Bemærkning imod det ham tillagte Forfatterskab, og ved egenhændig at foretage et Par Forandringer i Digtet, noksom har vedkjendt sig det.

— 244, Linie 20: dig derfor ikke mindre] = M; A; dig ikke destomindre

Side 245: *Fædrelands-Sang.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun 1ste, 2den, 3die, 5te, og sidste Strophe ere beholdte. — Naar Digtet er skrevet, vides ikke. Krøyers bekjendte Melodie blev først componeret til det, efterat det var fremkommet i A, hvor det staaer efter to Sange til den 18de Sept. 1822, som det sidste Numer i det Binds Blandede Digte, vel snarere som en passende Slutningssang, end efter den — ikke strengt overholdte — chronologiske Orden. Det er vel rimeligst, at antage det forfattet 1819, efterat Frøken J. M. Jessens af Selskabet til de skønne Videnskabers Forfremmelse kronede, men jammerlige Nationalsang: „Danne-mark! Dannemark! hellige Lyd!“ i Mai Maaned var udkommet.

- 247: *Stiftamtmand F. Moltke.*] (A) Dagen, 1820, Nr. 22. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C ere to Stropher udeladte. — Af Aalborg Stifts Avis, 1820, Nr. 9, sees, at Digtet blev fremsagt ved en Forestilling af det dramatiske Selskab i Aalborg til Ære for F. Moltke paa hans Fødselsdag 1820. Om F. Moltke see Oehls Erindr., III, Side 10—11.
- 248, Linie 3: *Taaers*] = B; A: *Taaens*
- 250: *Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.*] Dagen, 1820, Nr. 20, den 24de Januar. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom Digtet noget forkortet og i et heeltigjennem fra Jamber til Trochæer forandret Versemaal. — Om den Besungne see Oehls Erindr., IV, Side 148.
- 251, Linie 14: *Lig fromme Moder i Luises Sang*] Luises Sang er J. H. Voss' episke Digt Luise.
- 252: *Afskedsang til Pram.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1820, Nr. 10, formodentlig efter et særskilt Tryk, som nu ikke haves: *Til Pram.* Aftrykt i Christen Prams udv. digteriske Arbejder, ved Rahbek, Suppl.-Bind, 1829, XXIII. (B) Sange til den 10de April 1820. Til

Trykken befordrede af R. Nyerup. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin, Side 19—20, uden Overskrift, med Angivelse af Melodien: „Saa glade vi drage det lynende Sværd” (af Baletten Lagertha, hvortil Pram havde givet Ideen og Sangene). Tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 4. — Om Pram, der, for at faae Midler til at betale en Gjæld, i sit 64de Aar drog til en indbringende Embedsstilling i Vestindien, hvor han døde Aaret efter, see Oehls Erindr., I, Side 177—178, 179.

Side 253: *Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang for D. D. L. S. Kbhn. 1820.* Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Fylla, udg. af N. Krossing, 1821. (M) Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilh. det store kongel. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— 254: *Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs Fyrgetyveaars-Fest.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af D. D. L. Selskabs Fyrgetyve-Aars-Fest. Af 121.* 2 upag. Blade, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1820, Nr. 74; A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 72. (M) Selskabets nysnævnte Copiebøger, hvorfra Datoen er hentet.

— 255, Linie 16: *Hippocrene*] A og M: *Hypocrene* (Aftrykkene: *Hypocrene*)

— 256, — 2: *den*] A og M (samt Aftrykkene): *det*

— —: *Tancred og Høstgildet.* Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det første.] (A) Oehls Prometheus, Mai 1834, Side 50—55: *Tancred og Høstgildet.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846; Overskriften som i nærværende Udgave. — Opførelsen af Høstgildet og Aftenen efter af Tancred fandt Sted den 24de og 25de Nov. 1820. Om Rossini see Oehls Erindr., IV, Side 36—39, 42, 43.

Slutningen af Digtet er ganske forskjellig i A og B, og viser sig begge Steder som senere tilføjet. I nærværende Udgave er B's Slutning optaget, som det korteste Tillæg, og som det, der ligefrem optræder som et senere Tillæg. I A hører

Digtet til en Slags biographisk Fortælling, kaldet *Satirerne*, der begynder saaledes:

En Aften, da nogle Ungdomsvenner sadde hos en Digter, der allerede var temmelig langt henne i Manddomsaarene, sagde den ene: „Tag os dog engang din satiriske Mappe frem! Hvorfor lader du aldrig disse Vers trykke?“ Han svarede: „Jeg har, naar Lunet drev mig til at skrive et eller andet Saadant, snart frygtet for at det skulde misforstaaes, snart var det en Spøg, som krævede en lille Indledning, for at sees og bedømmes i det rette Lys.“ „Nu, saa giv os da flige smaae Indledninger, og læs os Noget deraf for igien!“

En Poet lader sigielden bede to Gange om Sligt, især naar Folk bede derom med Tølelse for, og med Forstand og Smag paa, hvad han skriver. Han hentede Mappen, tog et Par Stykker ud deraf, og sagde: „Her er strax to Caricaturtegninger: Den tykke og den tynde Mand“.

Her følge disse to Stykker, der siden indførtes i *Erindr.*, I, Side 195—200, som „bedre passende der, end i nogen Digtsamling“; og derefter fortsættes:

Opmuntret af Vennernes (maaskee kun alt for partiske) Bifald tog vor Forelæser endnu et Stykke frem, og sagde: „Her er et Digt, der blev til paa en Tid, da Rossinis *Tancred o* og Schulz's *Høstgilde* bleve spillede efter hinanden i een Uge. *Tancred o* gjorde dengang Furore over hele Europa. Men denne Oper har altid (ligesom *La donna del lago*) mishaget mig; thi uagtet jeg beundrede det rige musicalske Talent deri, saa skulde dog næsten Geniet sig for mig i disse Haupt- und Staats-Actioner, hvori det forekom mig, som om Componisten i Toner havde oversat de gamle vonqvotenske Comodier, som Holberg saa herligt spotter i sin *Ulysses von Ithacien*. Paa samme Tid, som man forgubede Rossini, var man yderst uretfærdig imod ham, og udpeb hans *La gazza ladra*, der vist ikke blot som Stykke, men ogsaa som Musik staaer over *Tancred o*. *Barberen af Sevilla* har jeg altid beundret og moret mig over, som et melodierigt, lifligt Product af en munter Natur,

skiondt den deri herskende Letfærdighed og Tonepragt, æsthetisk taget, staaer langt under Mozarts mesterlige characteristiske, følelsesfulde Figaro. Siden, da Rossini forlod Italien, og kom til Paris, lærte Cherubini, Boyeldieu etc. ham mere Natur og Sands for Alvor, og i det han beherskede Smagen, og forførte de Yngre (s. Ex. Ruber) til at stoie for meget, rettede han sig dog vel selv ikke saa lidet efter de Eldre.

Dette maa være nok, for at sætte eder ind i den Stemning, jeg var, da jeg digtede dette Stykke. Kun maa jeg endnu tilføie, at jeg altid inderligt har elsket Schulz's følelsesfulde nationale Musik, og at det i hine Dage ærgrede mig, at høre den lastes og foragtes af Modesmagen, fordi denne Musik, saa rig paa Tegning, aldeles mangler Nutidens blomstrende Colorit, der dog ofte, og fornemmelig i Rossinis Tancredo, slet ingen Tegning har."

Nu kommer det nærværende Digt, men med følgende Slutning fra Side 260, Linie 4 af:

Dg synger kun for Dret, ei for Siælen.

Men hæver han sig, som det lader til,
Dg blier der mere Sandhed i hans Spil,
Saa vil vi ei eensidig Dadel brumme,
Dg ei fornærme Sangens milde Gud,
Ei pibe skionne Melodier ud.
Dovfødte Folk bør ogsaa være stumme.

Han lærte — seent — i London, i Paris,
At skildre Mennesker, skiondt paa sin Viis;
En Moses, Wilhelm Tell han har behandlet.
Meer Alvor, Sandhed hylder han, end før;
Dg derfor disse Helte agtes bør,
Skiondt — til Italianere forvandlede'.

I Skaden drak han alt af Musers Elv,
Dg Publicum kun skadet har sig selv,

Da Stykket man udpeb. Den lille Pige
 Ustyldig dømt frikiendes der tilsidst,
 Det samme burde selve Stykket vist,
 Belflangen ikke bor for Misflang vige.

Dg steds Rossini var en livfuld Mand;
 Dg var der strax ei Følelse, Forstand,
 Saa var der rige, skionne Melodier.
 Kort: Smagen han os ei fordærve skal;
 Men slutter han sig til de Bises Tal,
 Saa vil vi os bedrove, naar han tier.

„Jeg troer,” sagde en af Bennerne, da Digteren havde læst dette Stykke, „at du ikke har gjort Rossini eller hans Beundrere nogen Uret. Den store Strid, der næsten udbredte sig over hele det dannede Europa en Tidlang, om ham, især i Anledning af hans *Tancredò*, bestod jo egentlig ikke i Strid om hans Genie, men om Theatrets Fordringer. Enthusiasterne for den blotte Musik vare tilfreds, naar deres Ører paa en behagelig Maade bleve fildrede; de enthusiastiske Benner af den dramatiske Kunst meente, det var ikke nok; at en Theatermusik tillige burde være følelsesfuld, begejstrende, forstandig, karakteristisk; at man ikke maatte gjøre Sangerne til blotte Oboer, Clarinetter og Basser, saa at hele Theatret kun blev et fortsat Orkester, der opførte Instrumentalmusik aldeles uafhængig af Poesien og Skuespilkunsten. Hiin urigtige Mening have jo Italienerne næsten alle endnu, og det er den, du i dit Digt med Rette bekæmper.”

Side 256, Linie 18: *Fyrrefanden*] = B; A: *Fyrrebotten*

— 257, — 5-6: *Skiondt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt, | Da Helten meer ei spilles af en Kone.*] Hertil har A Anmærkn.: Paa denne Mangel er der siden raadet Bod. I *Tancredò*, der hos os blev spillet første Gang den 30te Oct. 1820, og sidste Gang i April 1830, blev Titelrollen først spillet af Cetti, og senere af Jomfru Fonseca. Da Helten meer ei spilles af en Kone, maa da (1820) forstaaes saaledes: Da *Tancredò* ikke nu hos os, som hidtil i andre Lande, fremstilles af et Fruentimmer.

Side 260: *Poesiens Nytte. Et Læredigt.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Poesiens Nytte. Et Læredigt.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Poesien forsvaret sig*; forkortet fra 26 til 11 Strofer. (M) Afskrift, taget efter Originalmscript. ved Hr. P. de Coninck: *Poesiens Virkning. Læredigt.* Skrevet i December 1820, og forelæst som Indledning til private Forelæsninger over *Romeo og Julie* og *Edmont*; hvilken Afskrift har bevaret mange værdifulde Læsemaader.

- 261, Linie 7: D] = B og M; A: Dg
- —, — 23: det] = M; A: de (B mangler)
- 262, — 2: Braadden] = M; A: Braaden (B mangler)
- —, — 14: er] = M; A og B: staaer
- —, — 16: tale] A, B og M: taler
- 263, — 4: bær] = M; A: har (B mangler)
- —, — 16: Straaler] = M; A og B: Straalen
- 264, — 4: fordi] = M; A: om end (B mangler)
- —, — 16: Handlingens] = M; A: Gierningens (B mangler)
- 265, — 11: jo] = M; A: en (B mangler)
- —, — 13: Guld] = M; A: Guld (B mangler)
- —, — 20: Begejstringen] = M; A og B: Begejstringer
- —, — 26: Det vorer ei hisset bag] = M; A og B: Ei Granen, som vorer bag
- 266, — 5: Evaghed og Har] = B og M; A: Evaghed Har
- —, — 10: J] = M; A og B: Mod
- —, — 16: nærende] = M; A: kraftigste (B mangler)
- —, — 22: Mespomene Hiertet med Tanterne saare] = M; A: Gudinderne glæde, Gudinderne saare (B mangler)
- —, — 23: Den høiere Beemod] = M; A: Den vittige Latter (B mangler)
- —, — 26: Muserne] = M; A: Sagerne (B mangler)
- —, — 28: fordærvede] = M; A: forraadnede (B mangler)
- 267, — 18: Musernes] = M; A: Digternes (B mangler)
- —, — 22: Ufrudtet] = M; A: Udfrudtet (B mangler)
- —, — 25: herlige] = M; A: dæmrende (B mangler)
- —, — 27: din] = M; A: den (B mangler)
- 268, — 3: hellige] = M; A: morsomme (B mangler)
- —, — 9: Githet] = M; A og B: Harper

— —: *Jule-Cantate.*] (A) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet staaer forrest i A, der udkom i December Maaned 1821; det er da vel snarere skrevet til Julen 1820, end til Julen 1821.

- Side 268, Linie 16: *dybe*] = B; A: *hoie*
- 272, — 23: *Stolthed*] = B; A: *Hovmod*
- —, — 27: *han ei*] = C; A: *ei Han*
- —, — 27-28: *meer. | Op*] = B; A: *meer. | Sang. | Op*
- 273, — 1: *gior Kæmpen*] = B og C; A: *gior ei Kæmpen*
- —, — 27: *min Hørdestav, jeg*] = B; A: *vor Hørdestav, vi*
- 275, — 2: *Hosianna*] A, B og C: *Hosiana*
- —: *Sang i Anl. af Kongens Fødselsdag.*] Særskilt Tryk: *Sang for det Borgerlige Selskab i Anledning af Hs. Majestæt Kongens hoie Fødselsdag den 28de Januari 1821. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. En venlig Pige et godt Glas Viin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.*
- 276: *Anders Sandøe Ørsted.*] (A) Særskilt Tryk: *Vennesang. Den 31 Marts 1821. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. For ret os paa Jorden at fryde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 1: Vennesang. Den 31 Marts 1821, ved H. S. Ørstedes Billed, malet af Eckersberg. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Anders Sandøe Ørsted. Da hans Venner havde ladet ham male. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor det nærmest foregaaende Digt og dermed ogsaa det nærværende urigtigt henføres til Hans Christian Ørsted): Da hans Venner lode ham male. I C ere kun de to sidste Stropher beholdte.*
- 278: *Thomas Thaarup.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 46: *Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt paa et Privat-theater, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (B) Dagen 1821, Nr. 259; og A. P. Liunges Harpen, 1821, Nr. 43: Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt, af Forfatteren, i det dramatisk-literaire Selskab, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thomas Thaarup. (M) Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger: Prolog fremsagt ved Saisonens Begyndelse den 10de Oct. 1821 i Anledning af vort Hædmedlem Ltr. B's dødelige Afgang. — Om Thaarup, som var død den 11te Juli 1821, see En*

Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 123; Oehls Prometheus, II, Side 321-349; Oehls Erindr., I, Side 93, 113, 123, 166, 179; III, Side 19, 78, 91-92; IV, Side 6-7.

- Side 278, Linie 21: Bønder] = M, B, C og D; A: Bonden
 — 279, — 20: Frihedsstøtten] = D; A, B, C og M: Borgerstøtten
 — —, — 21: Skjont] = B, C og D; A og M: Guldt
 — 280, — 14: stemte] = B, C og D; A og M: rørte
 — —, — 15: rørte] = B, C og D; A og M: stemte
 — —, — 17: Nu er han med sin Schulz hos] = C: A: Nu est Du hos Din Schulz hos
 — —, — 20: styrker Haabet] = C; A: dræber Tvivlen
 — 281: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsdag.] Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk: I.) Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Opført i det venfskabelige Selskab den 4de November 1821. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. II.) Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1825. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie. 2 upag. Blade 8vo, uden Oehls Navn; tilh. Verd.*
 — 282: Jubelsang til A. V. Hauch.] (A) Særskilt Tryk: Jubelsang. Den 11te November 1821. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 50. (B) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821: Jubelsang til Hr. Overhofmarschal Hauch. (Uffjungen ved Festen paa Skjudebanen den 11. Novbr. 1821.) (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Jubelsang til Adam Wilhelm Hauch. — Om A. V. Hauch see Oehls Erindr., I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.
 — 283, Linie 1: der] = B; A: som
 — —, — 8: gaae] = C; A: naae
 — —, — 10: gaae de] = C; A: naaer han
 — 284: Tusmørket.] Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet

er opstaaet under Ordningen af Stoffet til de samlede Digte 1823 ved en gennemgaaende Omarbeidelse af et andet, som Oehl. under samme Overskrift havde ladet indrykke i L. Kruses Almeen Læsning, Nr. 3 og 4, Mai 1800, paa ni Stropher i længere Verslinier, med en ganske forskjellig Slutning. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) findes en tildeels forskjellig og mindre indgribende Omarbeidelse af det oprindelige Digt.

Side 285: *Den Elskende.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.

(B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I Forerindringen til A (see Oehls Digte, I, 1860, Side 298-299) henfører Digteren dette og det følgende Numer, *Den Haabefulde*, til sine ganske unge Dage. Hvis ikke hans Hukommelse her har skuffet ham, maae begge Digtene i al Fald være stærkt omarbeidede, før de udkom, da deres Form ikke bærer Præget af et saa tidligt Udspring; nærværende Udgiver har derfor anbragt dem mellem Digtene fra den Periode (1821 og 22), da Oehl. forberedte sine samlede Digte 1823.

— 286, Linie 24: *J et Smil*] = B; A: *Dg i Smil*

— 288: *Den Haabefulde.*] Oehl. samlede Digte, II, 1823. See Anm. til det foregaaende Digt.

— 289: *Hilsen og Affked.* (Efter Goethe.)] Oehls samlede Digte, II, 1823. Muligviis er denne Oversættelse ældre, og hører til de i Oehls Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 278-279 omtalte.

— 290: *Tristan til Isalde.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 291: *Maaenen i Tusmørke.*] (A) P. S. Martins Idunna. Læsning af blandet Indhold, III, Marts 1823: Sang. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: *Maaenen i Tusmørke.*

— 292, Linie 12: *J*] = B; A: *Øra*

— —, — 13: *tro*] = B; A: *fro*

— —, — 14: *fiulte*] = B; A: *stille*

— —, — 15: *altid* = B; A: *stedse*

— 293: *Undskyldning.*] Oehls samlede Digte, II, 1823.

- Side 294: *Æ[ken.]* (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.
(B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 295, — 12: den Torfel Baden har forbudt,] Digteren sigter til adskillige Piecer af T. Baden, udkomne 1820 og 1821: Om den nordiske Mythologies Ubrugbarhed for de skønne Konster, osv., osv.
- 296: *Didactisk Poesie.]* (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.
- 298: *Følgen af Thors Hammertab.]* (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thors Hammertab.
-

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Printed by J. S. Schulz.

